

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYVAN

ISSN 1303-9440-0-6

9 771303 944001

yiipraandilimm düüzeenn kuvvraaamiiyoruvvum

AB

IMF

SAVAŞ

DEMOKRASİ

Aksamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Penguen mecmuasında neşredilen Yağlı Geçmiş Zaman köşesinin müellifi ressam-muharrir Memo Tembelçizer köşesi mevzuunda Hayvan'a muhavere etti...

Benim İçin Bir Fantazi

Köşenizi hazırlamaya nasıl karar verdiniz?

- Bahadır bir süredir böyle bir şey yapalım diye konuşuyordu. Zaten Osmanlı üzerine epey ilgim vardı, Lombak'ta 'Osmanlılar Uzakda' konulu çizgi-roman çiziyordum. O yüzden bana çok uygun olacak bir şeydi, yapayım dedim. Yaptık oldu işte. **İsim nasıl ortaya çıktı?**

- Ortada, ne olsun ne olsun diye konuşurken aradan fırladı. **Bu kadar tutulacağını, bekliyor muydunuz?**

- Pek beklemiyordum; çünkü biraz ayrıksı bir şey yapıyorum. İlk başta küçük bir köşe olsun diyordum hatta. Ama gelen tepkilere oldukça şaşırdım. Çünkü o dönemle ilgili bir iş yaptığım

zaman sadece o dönemi bilen insanlar sever zannediyordum. **Sürekli eski gazeteleri, dergileri okuyor musunuz?**

- Önceden bayağı bir okumuşluğum vardı. Ama yine de çizeceğim zaman, ara ara o dönemin karikatürlerine, metinlerine bakıyorum. Örneğin bir kadın çizeceğim zaman, nasıl bir kıyafet giymiş, takıları, şapka modeli nasılmış diye inceliyorum. **Diğer karikatürlerinizden ne gibi farkları var?**

- Espri bulması biraz zor oluyor ama çizmesi çok farklı değil. Parodi yapmak çok hoşuma gittiği için herhangi bir şey çizmekten daha çok eğleniyorum.

Osmanlı karikatürlerinde neler güldürüyor sizi?

- Dil güldürüyor, çünkü biz Osmanlı'yı okuldan divan edebiyatından ya da ciddi eserlerdeki o ağdalı dilden biliyoruz. Yağlı Geçmiş Zaman'da onların da bizim gibi lanlı lunlu konuştuklarını görüyor insanlar. O tabii bir komiklik yaratıyor.

Yeni projeleriniz olacak mı buna benzer?

- Çok eski bir projem var, yapması biraz zor. Epey hazırlık gerektiriyor. Gündüz 'Vatan Şairi Namık Kemal' gece 'Fıkra Kahramanı Namık Kemal' diye bir süper kahraman yaratmak istiyorum. Hem siyasi hem de komik olacak. Ama şimdilik benim için bir fantazi.

Osmanlı'da sevdiğiniz insanlar var mı?

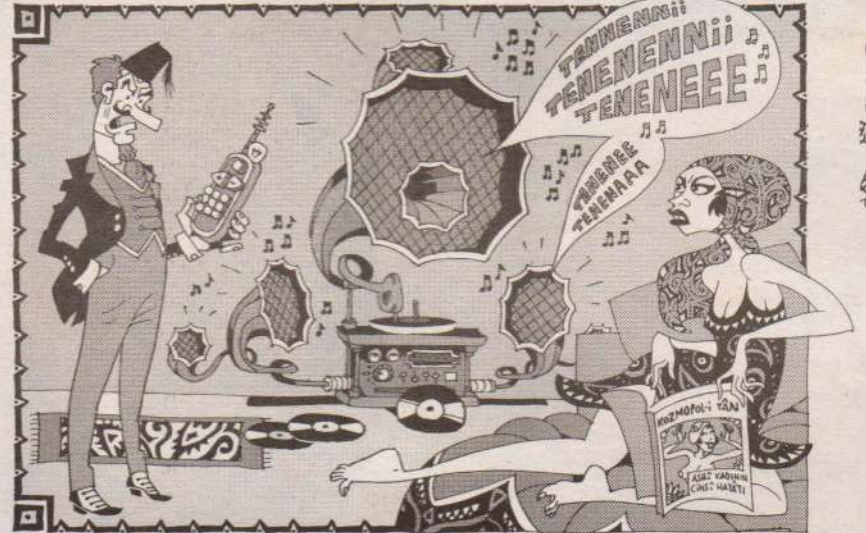
- Şair Eşref'i çok severim. Onun dışında da çok aklıma gelmiyor.

Son olarak neler eklemek istersiniz?

- Bir şey eklemek istemediğimi eklemek isterim. H

-Zinâ vaaar!.. Zinâ ediyortaaaaar!..
Ziinaaaa!.. Ziinaaaaaaa!...
ingiltere:-Yâhu şu adamı erkeke
dur un deye diktik. lâkin o bağırıp
mevzuyu el âleme açık ediyor!..
Amerika:-Bırak bağırısın, tecâvüz
demiyor a, zina diyor, bilakis
el âlemin alâkası dağılır,
biz de işimizle meşgul
oluruz...

-Necati, Allahşakına şunun sedasını bir nebze kısver!
Gene konu komşu cümle sâkine-i apartman şikâyet gelecek!..
-Katt'iyen tsamam efendim!.. Bcn bu son terab De-Ti-Sin beş artı bir dolbiè stèrèoux
ses tesisâtına 500 lirayı musıkîyi kısık sedâ ilen dinlemek maksadıyla vermedim!..

-Hay Allah, compütêrde sabaha kadar
yetişecek pek çok işim var amma
sâdece iki çeki kömürüm kaldı.
Keşke zamânında şunun
hava gazı ilen çalışan
nevzuhur modelinden
tedârik etmiş
olsa idim...

Almıyorlar mı seni takıma?
Çok mu çalım atıyorsun,
yoksa çok mu faul yapıyorsun?
Hakemi aldatmaktan kaç defa
sarı kart gördün? Salvatore
ve Ernesto'nun adını duydun
mu sen hiç? Ne alakası var
deme, var, var!

AB Abi, Zina-yı Memnu Hürriyeti Tensikat!

RAGIP DURAN

Siyasette en ucuz, en pespaye, sen kaçamak kahramanlık gösterisi milliyetçilikle sağlanır: 'Burası Türkiye, biz Türküz, kimse iç işlerimize karışamaz, biz nev-i şahsına münhasır bir ülkeyiz'. Nemrut suratlı adam, kızgın üstelik de muzaffer edalarda yenilgiyi, beceriksizliği, aksaklığı böyle gizlemeye çalıştı. Çüktürük bir konu, 1963 Ankara Antlaşması'yla başlayan maceraya, son 100 metre, son dönemeç muhabbetlerine limon sıkı ki pek ekşi.

Rusya-Çin-Hindistan arasında olmayan paklara güvenenlerin, AB ve demokrasi antipatiklerinin yüzlerini güldürdü. ABD'ciler de pahası...

Jean-Paul Sartre, "Aristokrasi ve burjuvazi, milliyetçiliği küçük burjuvaziye bırakacak kadar asildir." mealinde bir söz etmişti. Küçük burjuvazinin milliyetçiliği de eh işte ancak bu kadar küçük oluyor....

Sartre'dan söz etmişken araya iki haber sıkıştırılalım: Ay sonu Paris'te gördüm: Bizim keltoş tabukıran Foucault Amca öleli yirmi yıl olmuş. Mirasçıları sinema, tiyatro, konferans ve 'good old days happening'leriyle anma etkinlikleri düzenliyor. Ben Foucault'dan iki şey öğrendim. Birincisi iktidar, ikincisi felsefi tahlil yaparken diyeceksin ki, olayın kendisi olayın nedeninden daha önemli değil... Okudukça da anlıyorsun ki, Foucault sarhoş bir yelkenli, kâh Marksizm limanında demirlemiş kâh anarşizm, sonra yapısalcılık durumları, önce akıl

hastanelerine gider, sonra cezaevlerine. Karşı-iktidarın, bildiğimiz türden bir iktidar olmaması için sokağa dökülmüş bir aydıncıdır ayrıca kendisi.

Paris'te iki de kıyak film seyrettim: **Salvatore Allende** ve **Motorsiklet Günlüğü**. İlki, Şili'nin demokrat sosyalist başkanı hakkında esaslı bir belgesel. ABD'nin bu ılıman rejimden ne denli rahatsız olduğunu demeçlerle, belgelerle gösteriyor. Belki de en önemlisi Allende'nin 4 Aralık 1972'de BM'de yaptığı konuşma. Başkan daha o zamandan bu çokuluslu şirketlerin melanetini görmüş uyarıyor, küreselciliğin tehlikelerini sezmış, karşı çıkıyor. Konuşma bittikten sonra koca Genel Kurul salonunda ABD delegasyonu hariç herkes tam yedi dakika boyunca ayakta alkışlıyor Allende'yi. Belgeselde Allende'nin yakın arkadaşlarından tabandaki militanlara kadar çok çeşitli kesimlerin 11 Eylül 1973 faşist darbesi ve sonrası hakkındaki bugünkü görüş ve değerlendirmeleri var. Nostalji yok, tarih var. Güzellemeye yok eleştirel yaklaşım gülümsüyor.

İkinci film, Ernesto'nun Tıp Fakültesi öğrencisi iken, henüz yirmi dört yaşında, bir arkadaşıyla birlikte gerçekleştirdiği motorsiklet sırtında Latin Amerika seyahati. Bu günlüklerin Türkçesi de yayınlanmıştı. Kurgu filmde, o zamanlar sadece demokrat, sağduyulu, iyi niyetli Guevara'nın ruh halini, çeşitli olaylar karşısındaki tepkilerini görüyoruz. İdealist genç bir dok-

tor adayı, **Buenos Aires**'te burjuva bir ailenin çekingen çocuğu.

Her iki filmin verdiği mesaj latilokum geldi: Sol iyidir, yarın için parlak geçmişimizi unutmayalım. Salvatore ile Ernesto bugün hâlâ umut ve ilham kaynağı...

Latin Amerika ve Batı Avrupa'da bu filmler salonları doldururken, bizim burada zina tartışmaları... Aslında bu tartışmalar çoğu insana pek anlamlı gelmiyor. Zaten dini referanslı bir konu. Yirmi yedi ayette zinadan bahsediliyormuş. Zina kötü bir bina yani... Nikahlı eş, nikahsız kadın, bekar adam, deli kız, kim kimle şaapmış, tenasül candarmasının işi değil mi? İslamcı basında pek komik makaleler çıktı. Nesebimiz bozulmuş, nüfus azalmış, kan çıkarmış falan filan. İşin garibi zinanın ceza nedeni olmasına karşı çıkanlar da neredeyse Zürafa sokakta marka kesen insanlar durumuna düşürüldü.

Zina aslında pis bir simge: Yurttaşının sağlık, eğitim, konut gibi temel meselelerini henüz çözememiş bir iktidarın bu mahremiyet bölgesinde cop sallaması da ne oluyor? En müstehcen şey başkasının mahremiyetine girmektir. Ama mesele salt belden aşağıya epistemoloji değil. Mesele tamamen bir hürriyet meselesi. İktidarla toplum, devletle yurttaş arasındaki ilişkinin niteliği ve kalitesi söz konusu olan. Batı'da kadın ve erkek eşcinsellerin resmi nikahı kılıymaya başlandı, ne gökten taş yağdı ne de son gün geldi çatı. Hurafelerimiz

artık moderndir: Üretim, kalkınma, rekabet, para, borsa gibi plastik ve janjanlı tekdüşünce paketlerimiz var. Ağzı eğlendirici, meze, takos... Yanına biraz beyaz şarap, Amerika'yı seviyorsan da Burbon, bol buzlu olacak...

Milliyetçilik ve milliyetçi söylem, artık eskisi kadar karın doyurmuyor. Sen hem varını yoğunu AB'ye endeksleyeceksin hem de sonra kalkıp 'iç işlerimize karışma' diyeceksin. AB'nin bir egemenlikler paylaşımı, bir değerler birliği olduğunu bilmeyen kaldı mı? Çukurcalı çobandan Fethiyeli balıkçıya kadar her yurttaş, müsait bir yerle güler geçer böyle demode vatan-millet-dicle nutuklarına. Bilen de bilir ki, Brüksel'deki 'Eurokratlar', sardalya balığının hangi mevsimde avlanıp, kuyruk-kafa uzunluğunun kaç santimetre olması gerektiğini bile saptıyor. Ceza kanunu, batılı hamsiden eh biraz daha önemli bir mevzuu haliyle...

Güzeldir tabii ki, bu arada iç çatlaklar da peydah etti iktidar partisinde. Mesela **AKP**'li ama **Gala-tasaraylı Mehmet Dülger** abimiz, 'siyasi sakarlık'tan söz edip, kendi partisini 'pişmemiş aşureye' benzetti. Pişmişi bile yeterince ağır ve sindirimi zor iken, pişmemiş aşurenin başına gelen pişmiş tavuğun başına geldi mi?

30 sene sonra dünyanın herhangi bir sinemasında **'Recep Tayyip'** diye bir belgesel ya da bir kurgu film görmeyeceğimizi bugünden bilmek hiç iç açıcı değil. H

ALO00000!

HAYVAN'dan ARİYORUZ

Hazırlayan: SINAN SÜLÜN sinansln@yahoo.com

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Ece Temelkuran'la mı görüşüyoruz?

- Evet, benim.

Köşe yazılarınız 'İçeriden' ve 'Dışarıdan' adlı iki kitap halinde yayınlandı, hayırlı olsun.

- Teşekkür ederim. Köşe yazısı yazmak insanın ruhunu ve vicdanını çok kolay tüketebilecek bir iş. İnsan otuzlu yaşlara geldiği zaman kişisel bir muhasebe yapmak

istiyor. Böyle bir kitap hazırlamamın en önemli sebebi de bir hesaplama ve doğru bir yerden bakıp bakmadığımı görme isteği aslında.

Medyanın sizin gibi vicdan aklama istasyonlarına ihtiyacı olduğunu söylüyorsunuz...

- Her zaman değil ama bu sistemin sadece medyasıyla değil bütün sektörleriyle aklanması gerekiyor. Öyle bir sistemde yaşıyoruz ki bu sistemin dışı yok. Muhalif olmanın zorunluluğu da bu zaten.

Yeni projeleriniz olacak mı?

- Köşe yazarlığı bir insan için çok önemli değil. Daha heyecanlı bir konaklama yeri bulursam köşe yazarlığından vazgeçerim.

Teşekkür ederiz, kolay gelsin.

- Sağ olun, size de.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Barboros Uzunöner'le mi görüşüyoruz?

- Barboros on air'e hoşgeldiniz. Burası Radiocity, 90.3 hafta içi her akşam 18:00-21:00 arası sizlerle.

Barboros ben Sinan. Ne öyle reklam, cingil mingil?

- Vaayy Sinan n'aber.

İyidir. Şu 'Koca Kontrol Hattı' konseptinden biraz bahsedebilir misin?

- Kadınlar kocalarının telefonunu veriyor. Canlı yayında kadın sesiyle kocalarını arayıp aşk teklif ediyorum. Bu

arada eşleri dinliyor. Her on kocadan sekizi kabul edince aşk teklifimi, e biraz sorun çıkıyor eşleriyle aralarında.

Radyodan aradığınızı söylüyor musun?

- Tabii. Koca Kontrol Hattı'ndasınız, eşiniz tarafından kontrol ediliyorsunuz diyorum sonunda. Hemen 'Ben zaten biliyordum, bu radyoyu hep dinliyorum' filan diyorlar.

Sen var ya sen, az cin değilsin ha Barboros.

- Bak dur, bi de Kuruyemiş Hoca var benim. Ofli Hoca gibi, ruhani durumlarla ilgili soruları cevaplıyor. 'Deli Yüzü Düzgün, Kılavuzu Karga Olan' programlar yapıyorum yani anlayacağın.

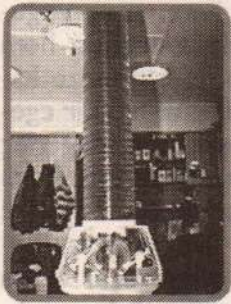
Başka neler yapıyorsun?

- Çeşitli ırklardan, çeşitli renklerden kadınlarla sevişiyorum. Seks nasıl bir şeydir diye anlamaya çalışıyorum.

Neyse, müsait olduğun bir zaman mutlaka görüşelim.

- Dinleyin akşam beni. Kırıp geçiricem ortalığı.

Tamam, dergicek dinleyeceğiz.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Ertuğrul Tepe ile mi görüşüyoruz?

- Buyrun.

İcad ettiğiniz Tepeskop'u anlatır mısınız?

- Faylarda bir hareketlenme başladığı zaman havadaki elektrik akımı fazlaşıyor. Bir süre sonra deprem oluyor. Benim alet bu elektrik fazlaşmasını tespit ediyor.

Böyle bir alet yapmak nereden aklınıza geldi?

- Mesleğim kuaförlük, 17 Ağustos'tan birkaç gün önce müşterilerimin saçlarında bir elektriklenme hissettim.

Depremden iki gün sonra bu elektriklenme geçti. Aynı şekilde Düzce depreminden önce de elektriklenme oldu saçlarda. Ben de dedim ki; depremde önce havada bir elektriklenme oluyor, öyleyse... Buradan yola çıkarak Tepeskop'u geliştirdim.

Akademik eğitiminiz var mı?

- Hayır, lise mezunuyum. Fizik hocamız yazılılarda sigara içmemize izin verirdi. O yüzden fiziği çok sevmişimdir. Liseden sonra da okuyamadık ama fizikle ilgilenmeye devam ettim ve kendimi geliştirdim.

Teşekkür ederiz, kolay gelsin.

- Sağ olun, size de.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Haftalık'tan Şahane Muhabir Nedim Koca ile mi görüşüyoruz?

- Evet, ben Şahane Muhabir Nedim Koca.

Nasıl Şahane Muhabir oldunuz?

- Özgür Abi'nin (Yici) fikriydi. Batman'deki Joker gibi fotoğrafımı koyduk köşeye, gündemi kurcalamaya, telefonla muhabbetler yapmaya başladım ünlülerle.

Sanki biraz Alo Hayvan'a benziyor.

- Biraz benziyor ama ben hep gündemdeki ünlülerle konuşuyorum. Senin köşede de ünlüler var ama fanzinler de, ilginç meslek gruplarından insanlar da var. Bu arada çok güzel hazırlıyorsun.

Teşekkür ederim Nedim'im. Seninki de güzel.

Peki okuyucuyla aran nasıl?

- Valla Sinan çok kişi arıyor, gerçekten konuşuyor musun diye. Ben de tabii inanmazsanız telefonlarını vereyim diyorum.

Kolay gelsin sana.

- Sana da kolay gelsin.

Bize Gelenler

Menekşeli
Konak
Nihat
Ziyalan

Adam
Yayınları

Makber
Cem
Mumcu

Okuyanlar

Soytan
Gülmüş Sınır
Mehmet
Ali Kılıçbay

İmge

NEVZAD SUDI
küllükankıran

küllükankıran
Nevzad Sudi

Mephisto
Yayınları

Akhran'ın
Kahini
Margaret
Weiss &
Tracy
Hickman

İthaki
Yayınları

Aşk İksiri
Malcolm
Ster &
Su Bristow

Alfa

Alo Hayvan'dan arıyoruz, İclal Aydın'la mı görüşüyoruz?

- Evet.

'Gülümse' derginiz hayırlı olsun. İsmi nasıl ortaya çıktı?

- Sağ olun. Uzun bir arayış sonrası tüm ekibin ve sorumlu kişilerin ortak paydada

buluştukları tek isim oldu. Dergi kapağında bir kadın adı taşımasın da ne olursa olsun diye düşünmeye başlamıştım. Sonra benim eski okurlarımdan bir reklamcının önerisi çalışma arkadaşlarımızdan Burcu'nun isteği ile birleşince derginin adı "gülümse" oldu. Sanırım hayat güzeldir başlığına da, benim söylemime de uygun bir isim bulmuş olduk.

Diğer kadın dergilerinden ne gibi farkları olacak?

- Aslında bildiğimizden farklı konuşan yok. Kadın dergisi denince bilirsiniz belli başlı şeylerden söz edilir. Tavır ve dil olarak farklı olmaya gayret ediyoruz. Batılı yaşam biçiminin zorla dayattığı birtakım şeyler bizde olmayacak. Ofiste seks vesaire... Çıkış nedeni diğerlerinden farklı olmak, umarım bunu da başarabiliriz.

Başarmanız dileğiyle...

- Teşekkür ederim.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Muzaffer Kaya ile mi görüşüyoruz?

- Evet, benim.

Koalisyonlar adlı yeni kitabınızdan biraz bahsedebilir misiniz?

- Kendi alanında çok kapsamlı ve neredeyse yapılmamış bir çalışma. Türkiye'nin 1950'de açılan çok partili parlamenter demokrasi süreci, 27 Mayıs 1960 sonrasında yepyeni bir hükümet biçimine; koalisyonlara yöneldi. Bu çalışma, 1961'de İsmet İnönü'nün kurduğu ve ilk koalisyon olan CHP-AP ortak hükümetinden, son koalisyon

olan Bülent Ecevit Başkanlığındaki Anasol-M hükümetine kadar olan tüm koalisyonları kapsıyor.

Bu kitap projesi nasıl ortaya çıktı?

- Koalisyonlar'ı bir kitap olarak tasarlarken, ilk hareket noktam, 3 Kasım 2002 seçimlerine kadar parlamenter demokrasinin -ara rejimler dışında- yarısından biraz fazlasının koalisyon hükümetleriyle geçmesi. Buna karşın, adeta 'özürlü' muamelesine tabi tutularak adeta hep halının altına sokulmaya çalışılması oldu. Ayrıca, yapılmamış ya da az girilen bir alan olması da beni motive eden bir unsurdur.

Koalisyonlar'ın arkasında yıllar alan çok ciddi bir arşiv çalışmasının yanında, siyasal gündemin yoğun izlenmesi var. Sonuçta, Türkiye'de itilen-kakılan bir hükümet biçimini dikkat merkezine çekmek istedim.

Uzlaşma ve demokrasi kültürü açısından da bunun yararlı olacağını öngördüm.

İlerde bu tip projeleriniz olacak mı?

- Biri asker-siyaset ilişkileri, diğeri de yine yapılmamış özgün bir yakın siyasal tarih çalışması olan iki dosya ile haşır-neşir olacağım.

Teşekkür ederiz, kolay gelsin.

- Ben teşekkür ederim. H

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Yılmaz Şenol'la mı görüşüyoruz?

- Buyrun benim.

Çorlu Kültür Sanat Festivali'nde Belediye Başkan Yardımcısı eserlerinize hakaret etmiş...

- Çorlu İ. Kültür Sanat Festivali doğrultusunda yapılan

sanat etkinliğinde 11. kişisel resim sergimin açılması istendi. Sergime davetli olduğu halde hiçbir belediye yetkilisi katılımda bulunmadı. Açılışın ertesi günü sabahı Belediye Başkan Yardımcısı Hüseyin Alan sergiyi gezerek sergi düzenlemesiyle ilgili aracı olan kişilere telefonda "Ben böyle sergi istemedim sizden, böyle sergiye " gibi ağıza alınmayacak sözler sarf edip, "Şimdi ben o resimleri kedi yapacağım, bıyık çizeceğim, ben sizden kedi resimleri istedim" dedi. Bunun üzerine olayı haber alınca sergiyi toplamaya başladım. Bu esnada sergiye gelmeyen başkan ve yardımcılar salona gelerek resimlerimi toplamamı engelleme girişiminde bulundu. Alaycı tavırlarına devam eden yetkililer şahsıma ve sanatıma küçültücü hareketler ettiler.

Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Ulaşabildiğim basın organlarına ulaştım ve TV kanallarına bilgi verdim. Basına bildirdim ve sanatçı dostlarımı bilgilendirdim ve bundan sonra da her yerde sanata ve sanatçıya yapılan bu saldırıyı kınamaya devam edeceğim. Ayrıca gösterdiğiniz ilgi için de teşekkür ederim size.

Geçmiş olsun.

- Teşekkür ederim.

Neler gördüm?

- > Özel liseliler (En süslü, en kalabalık, en büyümüş, en küçülmüş onlardır)
- > Evcimenler (Pratiklerini ve sebeplerini yitirdikleri için çabuk sıkılırlar, erken kaçarlar)
- > Abazalar (Kapıdan geçmelerinin iki yolu vardır: bir, zengin olmak; iki, çiftlerin arasına sap olmak)
- > Kesiciler (Kızıza gelirler, dans eder gibi yaparken etraflı incelerler)
- > Sosyetikler (Girdikleri yer kimilerine cennet, kimilerine cehennem olur)
- > Kurtlar (Asla dansetmezler. Her nevi çitir çerezi yerler)
- > Türkçeciler (Nereye giderlerse gitsinler, hemen bir masanın etrafına konuşanırlar. Eller havaya'yı icat eden bunlardır)
- > Biracılar (Birayla başlarlar, votkayla ilerlerler, birayla bitirirler. Sürekli bir içme hali sahneleyerek, karizmanın elini boş bırakmazlar)
- > Arada birciler (Kurt dökücü krem sürmüş gibi paso dansederler, bazıları gerçekten çok eğlenir)
- > Müdavimler (Bir şeyin parçası olma ihtiyacı burada da yakalarını bırakmaz)
- > Bakıcılar (Montlarını vestiyere vermezler, giriş içkisi dışında içmezler, sadece durup etrafa bakarlar)

İstanbul'un
gece mekanlarında

Aslında Hepimiz Aynıyız
Michel Faber
Artemis Yayınları

Pop İsans
B. Volkan Yücel
Okuyan us Kitaplar

Bak hâlâ çok güzelsin
Onur Caymaz
Doğan Kitap

Hadi Ama Baba!
Christine Nöstlinger
Günışığı Kitaplığı

Bugünleri de mi görücektik? Şahsım adına konuşmak gerekirse, zaten nostalji olarak addedebileceğim başka bi on yıl daha yok! Lan? Aslında düşününce var ama!? Neyse artık! Siz şöyle buyrun ben geliyorum.

90'larrrr

SEBLA KOÇAN

Tamagoçi

Bi dönemin çok acayip icatlarından biriydi bu. Alıyosun, açıyosun alarmini, zıvenk zıvenk diye ötü-ötüveriyor, efendime söyleyeyim, 'acıktım' diyor, 'çişim geldi' diye yanıp yanıp sönüyor, 'lütfen sarı çizgiyi geçmeyiniz': sarı çizgili mehmet ağa' falan diye esprili mesajlar geçiyor. Böyle icat mı olur? Çok şükür bir hışımla geldi geçti hey hey.

Rambo Bıçağı

E.O.T.T. ile (bkz. Şık II!) şınav çeken 'Rambo Gençliği'nin (bkz. acı yok Rocky -ayrıca ben Rambo ve Rocky'yi hep karıştırırım!) gözde aracı buydu. En şahane özelliği de içinden tırnak makası, cırmık törpüsü, tırtırlı bıçak, tırtırsız bıçak v.b. gibi çok fonksiyonlu şiddet unsurlarını barındırıyor olmasıydı... Oscar TV dergisinin en arkasında hep tam sayfa ilanı bulunurdu. Sonra bir sevgili bana buna benzer bi çakı hediye etti. Kendisinden kalan en güzel şey de o çakı oldu zaten! (Sevgiliye eşantiyondan çakı hediye etmeyi romantizm sanma sorunsalı da beni benden aldı, yidi, bitirdi!)

Çim Adam

Kafasını düzenli olarak suladığımız zaman ortalık çime kesiyordu. Sonra bunu alıp süs bitkisi farz ederek cam kenarına koymak lazım geliyordu. Şahsen ben hiç onu bir süs bitkisi farz etmedim. Sırf farz edeyim diye Eminönü'ne çim adam almaya gideceğime, parayı yarı yarıya indirime gömer, Mango Kadını olagelirim daha iyi! (bkz. oldangelmek, olagitmek!); (bkz. diye diye kaçırdık indirim!)

Dövme Kolye

Bunu takınca boğazınıza yol yol

dövme yaptırmışsınız gibi duruyor derdi büyüklerimiz... (Yok ya, acaba onu benim iç sesim diyodu da, karıştırıyo muyum??) Ama daha çok, boğazınızı sıkan bir el var da trend uğruna buna katlanıyormuşuz gibi duruyordu. (Evet, duruyordu, buna eminim.)

Vatka

Ceketin içine (ki babam buna hep 'çeket' der) takındık, hadi bi derece tolere ettik. Ve fakat kıyafetin içine, bizzatihi omuzla temas haline getirsek bunu ne şekilde tolere edeceğiz, hiç düşündün mü be modern çizgi, be trendin gülü, ha?!

Titan Ceket

Bir zamanlar bir 'mutluluk zinciri' dalgası vardı da, sarı ceketli (aslında bizim lisedeki sosyoloji hocası, 'yırtık çeket' diyodu bu da, bak nasıl destekçe çıkıyo gözünü sevdiğimin bilinçaltısı!) adamlar geziyodu haber bültenlerinde! Çok fena şeyler ya-

pyorlardı. Ama hatırlamıyorum. Bi tek, Gülgün Feyman'ın saç modelleri değişiyodu her gece hasta gibi, onu hatırlıyorum!

Tırtıllar Asla Kahverengi Bot Giymez

Tırtıllar asla asla asla asla asla diye de süregiden bir şarkı idi bu Susam Sokağı'nda. Evet saçmaydı. Ama asildi. Ben severdim!

Tarık Tarcan

Aslında Tarık Tarcan ve Yase-min Koşal ile ilgili bi şeyler yazmışım buraya. Fakat internette Yasemin Koşal'ın resimlerini ararken, umuma açık bir bilgisayarda ardı ardına porno siteler açılı-açılı-verdi! Şimdi ben naapiyim bunlara? Bu Yasemin eskiden porno yıldızı mıydı da Çarkıfelek'in hostesi oldu? Ha? Tarık Tarcan'la ilişkisi mi vardı bu kadının? "Nergis'in 'N'si" (bkz. eskiden çiçek adları anılırdı Çarkıfelekte!) aslında Yasemin'in kod adı mıydı? Bütün hay-haylarım hey-heyleyim buyursun gelsin! Hay-hay, beni seven yersinnnn!

Balinler

Sonbaharın gelişini uçuş uçuş sarı yapraklara bakarak anlamıyordum küçükken ben. El kadar yaşımda hüznle müznle işim olmazdı. Ama ne zaman ki "Balinler Okul Önlükleri" diyeceğidi o tok ses, kalbim

çarpardı okul açılıyo, yaşasın İstanbul'a dönüyoruz diye diye, ah o tok ses yok mu, tok sessss!! Hikaye Balinler falan!!

Transformirs

Pokemonun atası, hem robot, hem araba olabildiği halde bunu asla abartmamış, efendiliği elden hiç bırakmamış, tevazu sahibi süper güç! Babam bana aldıydı bunu 25 bin liraya. TV'nin üstünde yıllar yılı durdu durdu, geçende baktım, yoktu! (bkz. dur dur bakmayınız, anlatıyım, ben onun yerine anneme gözleme yapan Ege kadını figürü aldım, attı mı ki onu görünce bak şimdi??)

Eye Of The Tiger

Zın-zın-zın-zın-dın! DIN! Dın-dın-dın! Falan diye başlardı bu. Of ki ne of! Bizim en alt katta bi spor salonu var, habire dönüyor bu, akşamları spor vaktinde! Gözlemlediğim kadarıyla şarkının reflektif sonuçları da şudur: Gündelik hayatta birden ani-kısa hareketler, el şakaları, seri kafa atma istemi, duran topa iyi vurma, boks çuvalı edinme ve ona hemen girişmek için canı oynama! (bkz. Boks çuvalını yerel mantığa adapte etmeye çalışmak!) H

Kapitalizm Sen Nelere Kadirsin

PANTER EMEL

Prof. Türkân Saylan ve yazar Ayşe Kulin katıldıkları televizyon programlarında Doğu ve Güneydoğu'da kız çocuklarının okula gönderilmeleri için büyük şirketlerin burs vermesini, verenlerin bu sayıyı artırmalarını istedikler. Özetle anlatmaya çalıştığım konu, kız çocuklarının ailelerinin fakir olduğu, kızlarını tarlada çalıştırmak için onları okula göndermediğini ifade eden dramatik konuşmalar üzerine kurulu.

Türkân Saylan tıp doktorudur, gönül isterdi ki, fakir kız çocukları için burs talep ettiği cep telefonu firmasını şirin gösterip aklamak yerine, baz istasyonu ve cep telefonlarının sağlığını nasıl etkilediğini anlatsın, yavaşınıza dayadığınız anda beyin hücrelerini nasıl yenilenmemek üzere öldürdüğünü söylesin, yok anlata-mıyorsa, üç beş bin kızın okuması tabii ki önemli ama milyonlarca insanın sağlığının failini meçhulleştirmek ve böylece meşrulaştırmak nasıl Türkân Saylan'ın gözünden kaçmış olabilir, olabilir mi? Ayşe Kulin de bir elektronik firmasını

işaret ederek; okuyamayan kızlar için onlardan aynı taleplerde bulundu. Yazık, insan sormadan edemiyor, bu insanların geri ve fakir kalmalarının müsebbibi zaten bu kan emici şirketler ve sistem değil mi? Televizyona çıkıp kızlarımıza burs talep edenlerin bunları bilmediğine inanabilir miyiz? İnanabilir misiniz? Gerek kapitalist, gerek sosyalist nitelikli olan egemen ekonomik sistemler, sınırsız maddi gelişmenin, yeryüzü varlıkların kirlenmeye, zararlı atıklara ve türlerin yok olması tehlikesine aldırış etmeden, daha fazla sanayileşmeyle gerçekleştirebileceği yanılsaması üzerine kurulmuştur.

Bu tespitten sonra yine günlerdir televizyonlarda ülkenin en büyük sanayicisinin kurmuş olduğu dernek, denizlerin ve kıyıların temizlenmesi için sanatçıları konuşturuyor. Üstelik bu büyük sanayici daha önce çevreye yaptıkları! yüzün-

den çevre ödülü de almıştı. Yani çevreciliği, aldığı ödüllerle, kurduğu derneklerle tescillenmiş, yüce ruhlu, adanmış çevre misyoneri Koç'unun.

Tekrar denizlerin temizlenmesine dönersek, çeşitli sanatçıların ekrandan ellerindeki metal kutuları ve pet şişeleri göstererek "bunları sakın denize atmayın, attırmayın, 200 yıl doğaya zarar veriyor" demeleri insana, Aziz Nesin'leri ancak bu topraklar yetiştirebilir diye düşündürüyor. A parlak zekalılar, denize atılmasa, toprağa atılacak ya da bir yer gösterin oraya sokalım. Kimse

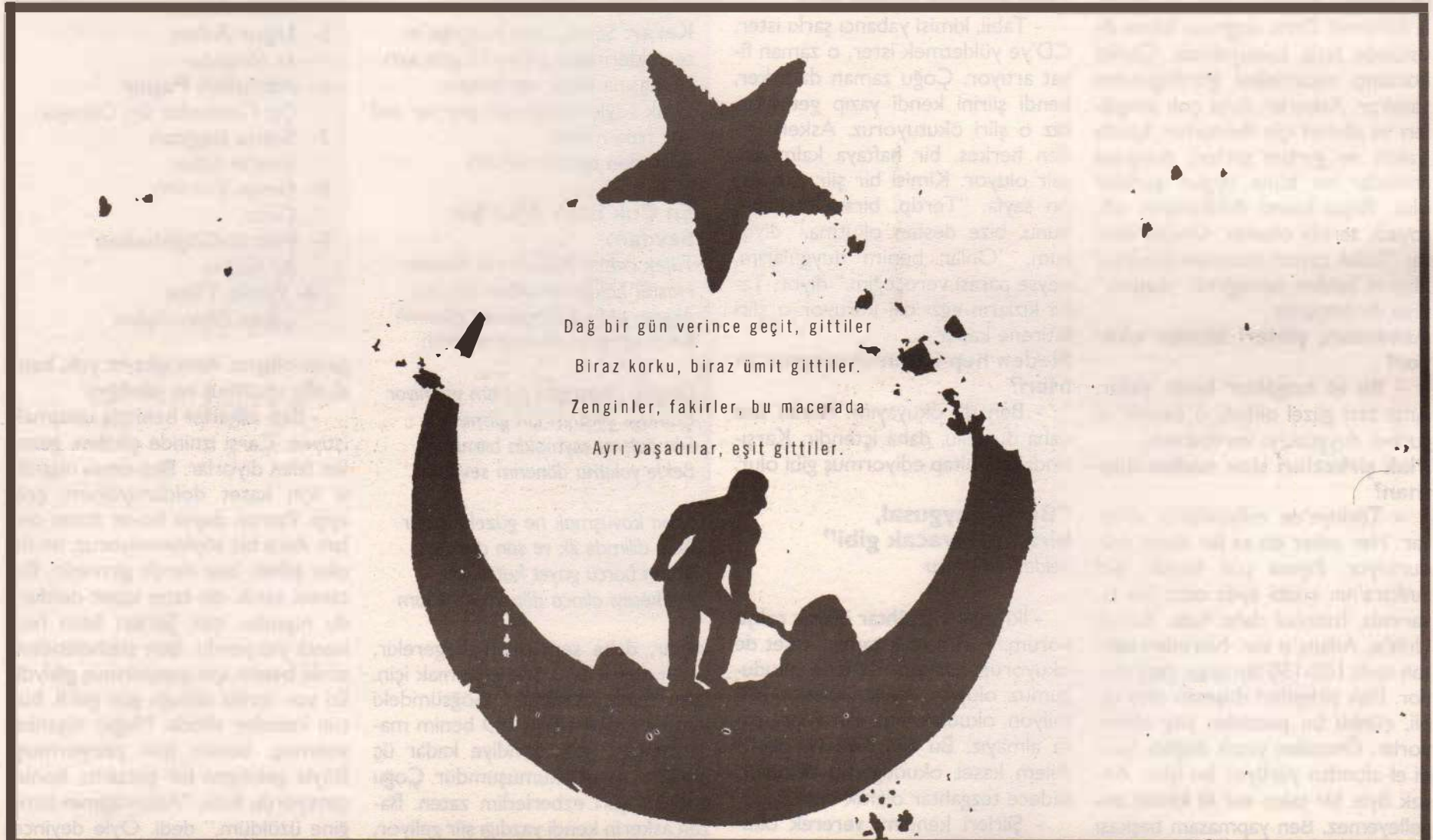
bu kutuları zaten çerveci sanayiciler üretiyor demiyor, diyor. Deniz suyundaki ağır metallerin sorumlusu kim? Karpuz kabukları mı? Yoksa bu sanatçılar!.. kendileri gibi halkı da aptal mı sanıyor.

"Bir toplumun içinde sömürü, tahakküm ve saygısızlık varsa, aynı davranışlar doğaya karşı da yansıtılır."

Yüzsüzlük

Çevresel Yatırım Programı kapsamında, Akdeniz foklarının yaşam alanları kameralarla gözetlenecek. Mersin'in Bozyazı, Aydıncık ve Anamur sahillerinde yaşayan Akdeniz foklarının göç etmeleri 'bilim adamları'nı hayrete düşürdü! Petrol Boru Hattı ve benzeri malum nedenlerden dolayı kirlenen deniz, boru hattı yapılırken seslerini çıkarmayan bilim adamlarının ilgi odağı ve araştırma konusu haline geldi. Hem de Petrol Boru Hattı'nın çevreci imajını inşa etmek üzere tasarlanmış bir fondan kaynak sağlanarak...

Bakü-Ceyhan Boru Hattı'nın 100 bin dolarlık 'Çevresel Yatırım Programı' kapsamında bilim adamları öncelikle fokların yaşam alanlarını tesbit etti. Fokların yaşadığı mağaralar belirlendikten sonra sıra onları izlemeye geldi. Mağaralara 10 kamera yerleştirildi. Söz konusu bilim adamları, bu yöntemle fokların göç nedenlerinin bulunacağını iddia ediyorlar. Fakat bunun için kameraları foklara değil, kendilerine çevirmeleri gerekiyor.

Dağ bir gün verince geçit, gittiler
Biraz korku, biraz ümit gittiler.
Zenginler, fakirler, bu macerada
Ayrı yaşadılar, eşit gittiler.

Pilot Bölgeler

EMRAH SERBES

Bir askerlik geleneğidir kaset doldurtup sevdiklerine göndermek. Güzel sesli kızların okuduğu anons ve şiirlerin arasında en 'damardan kalbe' şarkılar yükselir. Asker yolu gözleyenler bu kasetleri dinleyip içlenirler. Doğuştan asker bir millet olduğumuzdan layli geniştir bu işin piyasası. Bu alandan nasiplenemeyen plak şirketleri de dış bilir bu işi yapanlara. Korsan kasetçi muamelesi gördüklerinden, yüzlerini gizlemek kaydıyla konuşmayı kabul ettiler.

Tertibin Sesi

"Bunlar hatıra araçlarıdır"

Remzi Abi - Kasetçi

Nedir bu, kişiye özel kasetlerin özü? Kim talep eder bunları, kim doldurur?

- Bu kasetlerin %90'ı askerlere özeldir. Bazen birinden duymuş gelmiş siviller de talep eder. Bu iş fazla bilinmez. Daha doğrusu bilinir de üstünde fazla konuşulmaz. Çünkü korsancı muamelesi gördüğünden yasaktır. Askerler daha çok sevgilileri ve aileleri için doldurtur. İçinde özlem ve gurbet şiirleri, duygusal anonslar ve buna uygun şarkılar olur. Başta kaseti doldurtanın adı, soyadı, tertibi okunur. Ondan sonra; "Tüfek çattım nizamiye düzüne / Hasret kaldım sevdiğimin yüzüne," diye devam eder.

Anonsları, şiirleri kimler okuyor?

- Bu işi tezgâhtar kızlar yapar. Ama sesi güzel olmalı, o hasret ve gurbet duygusunu verebilmeli. **Plak şirketleri size neden düşman?**

- Türkiye'de milyonlarca asker var. Her asker en az bir kaset doldurtuyor. Piyasa çok büyük. Sırf Ankara'nın talebi ayda otuz bin civarında. İstanbul daha fazla. Bunun Urfa'sı, Adana'sı var. Nereden bakarsan ayda 100-150 bin arası satış oluyor. Plak şirketleri düşman olur tabii, çünkü bu pastadan pay alamıyorlar. Önceden yasak değildi. Şimdi el altından yürüyor bu işler. Ancak öyle bir talep var ki kimse engelleyemez. Ben yapmasam başkası yapar. Çünkü bu kasetler hatıra araçlarıdır, iki insanı birbirine bağ-

lar. Asker orijinal kaset alıp sevdiği ne göndermez ki, içinde kendisinden bir şeyler olsun ister.

Bu kasetlerin fiyatı ne kadar?

- Fiyatlar standarttır. 5-6 ve 8 milyon. Anonsların, şiirlerin uzunluğuna göre fiyat artar. 5 milyonluk standart kasette, iki anons, dört şiir bulunur.

Özel istekler oluyor mu?

- Tabii, kimisi yabancı şarkı ister, CD'ye yükletmek ister, o zaman fiyat artıyor. Çoğu zaman da asker, kendi şiirini kendi yazıp getiriyor. Biz o şiiri okutuyoruz. Askere giden herkes, bir haftaya kalmadan şair oluyor. Kimisi bir şiir yazıyor, on sayfa. "Tertip, biraz kısaltalım bunu, bize destan okutma." diyorum. "Onlar benim duygularım, neyse parası vereceğim." diyor. Tabii kızların ağzı dili kuruyor o şiiri bitirene kadar.

Neden hep kadınlar okuyor şiirleri?

- Ben mi okuyayım? Kadın sesi daha duygulu, daha içtendir. Karşı-sındakine hitap ediyormuş gibi olur.

"Biraz duygusal, biraz ağlayacak gibi"

Selda - Okuyucu

- İki yıldır tezgâhtar olarak çalışıyorum. Yeri geldiği zaman kaset de okuyoruz. Haftada elli tane okuduğumuz oluyor. Aylık ücretim 200 milyon, okuduğumuz için ayrıca para almıyoruz. Bu işin piyasası böyle. Ailem kaset okuduğumu bilmiyor, sadece tezgâhtar olarak biliyor.

- Şiirleri kendimi vererek okumaya çalışıyorum, biraz duygusal, ağlayacakmış gibi. Ama kimi şiirler

En Çok İstek Alan Giriş Anonsu

Adı: Eren

Soyadı: Koçyiğit

Memleketi: Eskişehir

Tertibi: 83/3

Suç: Sevdiklerini özlemek

Amacı: Onlara bir an önce kavuşmak

Karar: Sayın; Eren Koçyiğit'in sevdiklerinden 14 ay 12 gün ayrı kalmasına karar verilmiştir. Sanık söyleyeceğin bir şey var mı? Var hakim bey! (Listeden bir şiir seçilir)

En Çok İstek Alan Şiir Sevdam

Tüfek çattım Ankara'nın düzüne
Hasret kaldım sevgilinin yüzüne
Akşam oldu uyku girmez gözüme
Bekle yolumu dönerim sevdam

Çarşıya çıkacağım param yetmiyor
Çamaşır yıkarım kiri gitmiyor
Sıla özlemi saymakla bitmiyor
Bekle yolumu dönerim sevdam

Sana kavuşmak ne güzel rüyadır
Adın dilimde ilk ve son duadır
Vatan borcu gayet kutsaldır
Tezkereyi alınca dönerim sevdam

vardır, daha sert okumak gerekir, vatan duygusunu öne çıkarmak için. İşte, 'Şehit olursam / Göğsümdeki kurşunu çıkarmayın / O benim maddiyamdır..' gibi. Şimdiye kadar üç bin tane kaset okumuşumdur. Çoğu anonsu, şiiri ezberledim zaten. Bazen askerin kendi yazdığı şiir geliyor, onu okumak çok zor; yazılar çivi yazısı gibi okuyamadığımız yeri salladı-

Tertip Top 10

- 1- **Ahmet Kaya**
Şafak Türküsü
- 2- **İbrahim Tatlıses**
Su Ver Leylam
- 3- **Onur Akın**
Gaybana Geceler
- 4- **Mersinli İsmail**
Asker Mektubu
- 5- **Uğur Adan**
Er Mektubu
- 6- **Abdullah Papur**
Çift Camlardan Ses Gelmiyor
- 7- **Selda Bağcan**
Sivas'ın Yolları
- 8- **Grup Yorum**
Cemo
- 9- **Murat Gögebakan**
Ay Yüzlüm
- 10- **Yıldız Tilbe**
Çabuk Olalım Aşkım

ğımız oluyor. Ama şikayet yok, kendi bile unutmuş ne yazdığını.

- Bazı askerler benimle tanışmak istiyor. Çarşı izinde çıkalım, gezelim falan diyorlar. Ben onun nişanlısı için kaset dolduruyorum, çok ayıp. Patron duysa kovar zaten onları. Ama biz söyleyemiyoruz, ne de olsa asker, başı derde girmesin. Bir tanesi vardı, on tane kaset doldurdu nişanlısı için. Şiirleri falan hep kendi yazıyordu. Ben şüphelendim, sanki benim için yazıyormuş gibiydi. En son terhis olduğu gün geldi, bütün kasetler elinde. Meğer nişanlısı yokmuş, benim için yazıyormuş. Böyle çekingen bir çocuktu, konuşamıyordu fazla. "Askerliğimin bittiğine üzüldüm." dedi. Öyle deyince ben de çok duygulandım, insan üzülür mü askerliği bitti diye. H

Kalbim

Kalbim,
Neden hep olmazlarda
Neden hep çıkma sokaklarda

Dayanmak artık kolay değil
Bırakacak gibisin yarı yolda

Sevdi olmadı
Bir dünya istedin kardeşçe, olmadı

Kalbim dayanmak artık kolay değil
Bırakacak gibisin yarı yolda

Hakan KARATAŞ

Gölai BATUR

Aydan ÇELİK

Çizgilerle Fikret Kızılok

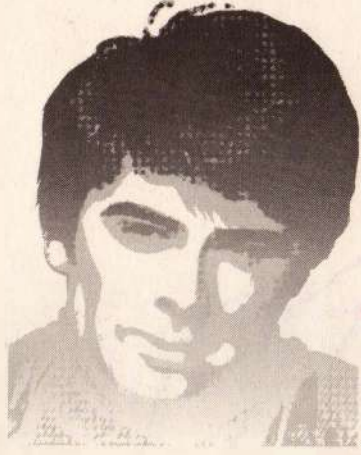
FİKRET KIZILOK İÇİN...

KEŞKE ELVERSEYDİ TÖRE DE
SENİ DENİZİ GÖMSEYDİK
SAHİLİ VURAN HER DALGADA
AHH Bİ FİKRET DESEYDİK

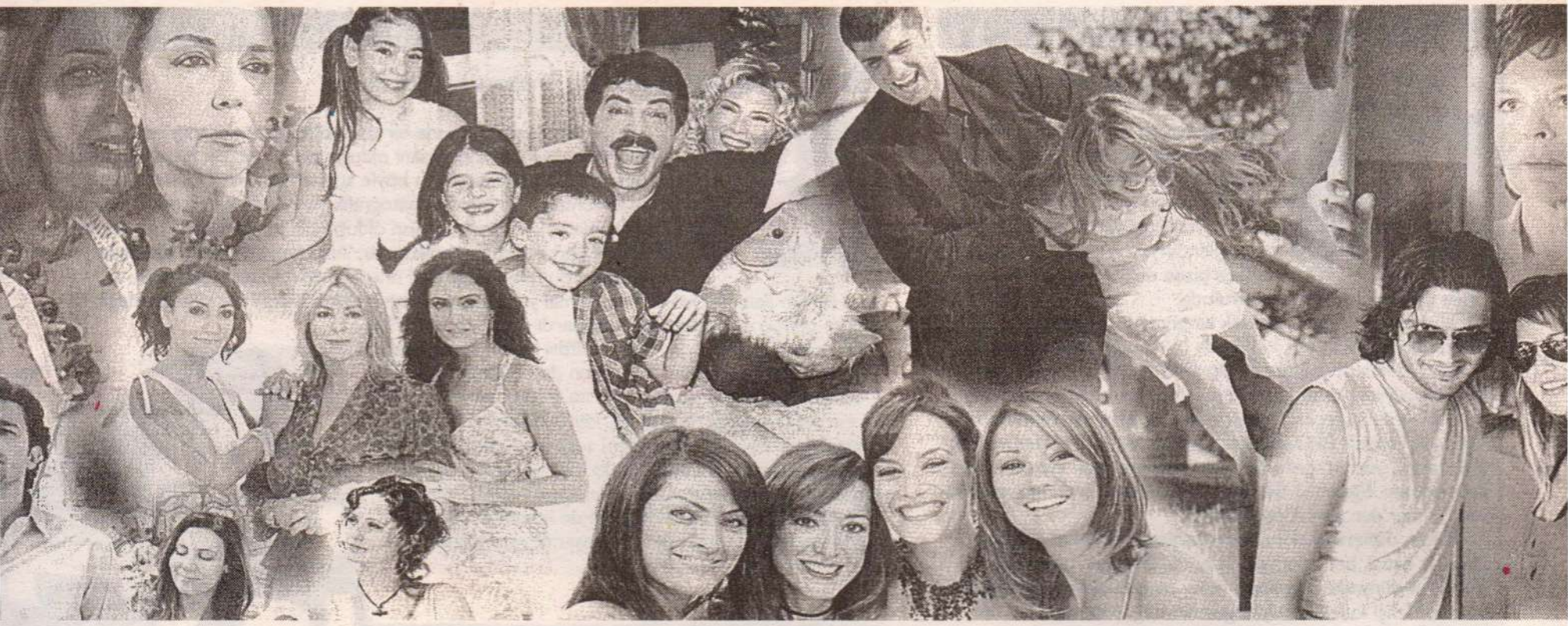
KEŞKE ELVERSEYDİ TÖRE DE
NAAŞINI YAKABİLSEYDİK
TUTUP DA SONRA GÖĞE SAVURABİLSEYDİK
KÜLLERİNİ
VE HER YAĞAN YAĞMURLA BERABER
KAPATIP ŞENİYESİMİZİ
KARİŞMIŞ RAHMETLE FİKRET YAĞIYOR DİYEBİLSEYDİK

NÜTEVAZİ BİR CAMİ AVLUSUNDAN
SEN CİHAN DEĞİŞTİRDİN
YARADANIN KILICI KUŞKUSUZ 4 SİLAHŞÖRDEN
4 TÜK 2 KALDIK
KEŞKE HİÇ EKİLMESİYDİK...
KESKİN

CEM KARACA

“ Ben niye meşhur olduğumu bilmeden meşhur oldum, çocuk-
tum o zaman. Ondan sonra
mekanizmanın nasıl çalıştığını
13. plağım “Yumma Gözün Kör
Gibi”yle gördüm ve derhal
kendimi yok ettim. Meşhur
olmanın benim için bir şey ifade
etmediği anladım. Ondan sonra
kendi yaşamımı şarkı yapmaya
başladım ve daha mutlu oldum.
Dünya halklarının yüzde 80'i bil-
inçsiz, sadece üretim için
yaşıyor, Amerika'da dahil.
Gerçek entelektüel yüzde 5'i bile
bulmaz. Demek ki cahil olan
yüzde 80'le ilişki kurup meşhur
oluyorsun. Böyle meşhur olmak
aslında utanılacak bir şey, ben
utanırım. Değerli olmak önemli.
Müziğim, sesim, şarkılarım
tanınsın, ama ben
tanınmayayım.
Meşhur olmak bir hastalıktır.
Bir insan ne kadar değersizse,
meşhurluk ipine o kadar çok
sarılır, bunun için her şeyi yapar. ”

Televizyonda en çok izlenen dizilerin bir kısmının senaristi, edebiyatçı. Kimi yazarlar, televizyona yazmaktan gurur duyuyor, kimi yazarlar isimlerinin jenerikte yer almamasını şart koşuyor, kimi yazarlar ise televizyon ve edebiyatı yan yana bile düşünemiyor. Bu konuyu edebiyatçılara sorduk.

“Asmalı Edebiyat”

Gül Abus Semerci

“Para kazanmak için yazıyorum ama eli yüzü düzgün olsun diye de uğraşıyorum”

- Demet

Akbağ için BKM'nin proje aradığını öğrendim ve Sevinçli Haller'i yazdım. Çok yorucu bir iş. İki kişi yazıyoruz. Murat Tokçulu'yla birlikte. Şu an bir problemimiz yok. Daha önce Canım Kocam'ı yazarken ekip dört kişiydi. Dört farklı kişinin oturup bir şey yazması çok zor. Dizi senaryosu yazmayı çok ulvi bir şey olarak görmüyorum, ama aptalca bir şey de değil. Tamam para kazanmak için yazıyorum ama eli yüzü düzgün olsun diye de uğraşıyorum. Dizi sonuçta altmış dakika sonra çöpe atacağın bir şey, çok çabuk tüketiliyor. Dizi yazmak için harcadığım zaman, edebiyata ayıracağım zamandan geliyor. Çok param olup da evde oturup romanımı yazmayı ben de isterim tabii. Dizi iyi para kazandırıyor ama kazandığımız her kuruşu da hak ediyoruz; iyi bir şey çık-sın diye uğraşıyoruz. Sonuçta altmış dakikalık bir şey yazıyoruz, otuz dakika daha olsa sinema filmi yazmış oluyorsun.

Selim İleri

“İlimli yaklaşıyorum”

- Edebiyatçıların senaryo yazmasına ilimli yaklaşıyorum. Sadece televizyona uyarlanırken eserlere ihanet edilmemesi gerektiğini düşünüyorum. Ben de yıllar önce senaryo yazmışım. Ama çok zordu benim için ve çok memnun kalmamışım. İnsanlar maddi anlamda zor durumda ise bunu yapabileceklerini düşünüyorum.

Neşe Cehiz

“Kitap yazarak hayatımı kazanmakta zorlanıyordum”

- Senaryo yazmayı kendim istedim. TRT'ye radyo oyunları yazıyordum ve diyalog yazmak beni çok etkiliyordu. Önce bir hikaye yazdım, sonra da el yordamıyla senaryo haline getirdim. Senaryo yazmak çok ciddi bir iş. Tecrübeli insanlarla çalışarak bunu öğrendim. Şimdi teknik diyalog yazarlığı yapıyorum. Yazarlık tek başına bir yolculuk ama benim ekip çalışmasına da ihtiyacım varmış. Birlikte bir şey yazmak çok etkileyici; ayrıca kitap yazarak hayatımı kazanmakta zorlanıyordum. Bu iş üretkenliğimi besledi diyebilirim. Günü saatlere bölüyorum ve edebiyatla daha çok ilgilenebiliyorum, iki yılda iki kitap yazdım; bu her şeyi özetliyor.

Tuna Kiremitçi

“Senarist, her şeyden önce sinemacıdır”

- Her ne kadar ikisi de yaşamını yazarak geçiriyor olsa da, 'senarist'le 'yazar' arasında ilk bakışta göründüğünden çok daha az ortak yön vardır. Senarist, her şeyden önce sinemacıdır. Görüntülerle düşünmek ve her dramatik durumun görsel karşılığını bulmak zorundadır. Bu nedenle, senarist için yazı yalnızca bir araçtır (senaristin çalışma arkadaşları ve meraklılar dışında kimse bir senaryoyu eline alıp okumaz).

Hatta 'güzel yazı yazma yeteneği', bu noktada şart bile değildir: Eğer görüntülerle düşünmeyi biliyorsanız, yaratıcı ve deneyimliyseniz, bu yeteneklerinizi kullanarak ve çok derin bir yazınsal birikime ihtiyaç duymadan çok güzel senaryolar yazabilirsiniz (Tarantino'yu 'Suç ve Ceza'yı okurken hayal edemiyorum).

Öte yandan, senaryo yazarken edebiyatçı olmamın çok yararını görmüşümdür. Edebiyat 'insan gerçeği'ni bize tüm boyutlarıyla gösterir, öğretir, bir evrensel deneyim olarak ruhu-muza işler.

Ayrıca, sinema da önünde sonunda, çalışarak öğrendiğimiz bir 'dil'dir. Anadilini iyi kullanan insanların yabancı bir dili daha kolay öğrenmesi gibi, edebiyat birikimine sahip senarist adayları da sinema dilini daha rahat, daha kalıcı bir biçimde kavrayabilirler.

Buket Uzuner

"Kimse ahlak dersi vermesin"

- Televizyon iyi kullanıldığı takdirde insanın düşüncelerini yayması için, özellikle sanatı sevdirmek, yaygınlaştırmak için çok iyi bir araç. Tabii bu sanat kavramının içinde edebiyat beni çok ilgilendiriyor. Yalnız televizyon sadece bizde değil, dünyanın her yerinde çöküntüye uğramış durumda.

Türkiye'de hayatını yazarak kazanmaya çalışan bir kuşak oluştu. Bu bir ilk kuşak, ki ben de bu kuşağın içindeyim. Bu insanların hayatlarını sağlamak için televizyona bir şeyler yapmaları çok sağlıklı. Ancak burada çok ince bir çizgi var; aynı şey edebiyat için de geçerli. Kendi edebi kişiliğini, duruşunu korumak çok önemli. Belki bu konuda çok demode düşünüyorum olabilirim ama yüz yıl sonra da benim gibi düşünen insanlar olacağına eminim. Eğer ben bir senaryo yazarsam, bu edebiyatçı Buket Uzuner'den ayrı düşünülemez.

Bütün dizilerin farkındayım, bazılarını da takip ediyorum. "Bunlar banal, ben izlemem" gibi düşüncelere de karşıyım. Bir insan dünyada, ülkesinde neler olup bittiğinden haberdar olmalı. Fildişi kuleler, küçük görme, beğenmeme bize 'öteki'nden başka bir şey kazandırmadı.

Dizilere baktığımda beni rahatsız eden şey şu; en çok rating alan diziler bile, en kibar deyişle, fazla etkilenmiş bence. Bence bütün kanalların özgün edebiyat eserlerini senaryolaştırmak gibi bir uğraşa girmeleri lazım. En çok okunan romanlardan dizi yapsalar çok güzel olur. Bunların illa 1920'lerde yazılmış romanlar olması gerekmez, güncel romanlar olursa daha güzel olur. Hem o romanların da yeniden ortaya çıkmalarını, okunmalarını sağlar. Bunlara ağırlık verilmeli.

Benim rahatsızlık duyduğum bir şey de şu, bir dizi tuttuğu zaman -tamam güzel çalışıyorsunuz, para kazanıyorsunuz ama- uyduruk eklentilerle uzadıkça uzuyor. Bazı arkadaşlar da yalnızca para kazanmak için inanmadıkları ama tutacak şeyler yapıyorlar. İnsanlar sevecek olsa bile bırak, yapma.

Tabii Türkiye'de hayatını yazarak kazanmaya direnen bir insan grubuna ihtiyaç var. Ama televizyona bir şey yapılacaksa iyi yapılmalı, yalnızca para kazanmak için yapılmamalı.

Bir de yozlaşma gibi benim için önemli olan bir konu da şu; bazı dizilerde ahlak dersi veriliyor, çok fazla öğretici. Sanat ön plana çıksın, kimse ahlak dersi vermesin.

küçük İskender

"Ben de dizi senaryosu yazmak isterim"

- Ben edebiyatçıların içinde bir tek Atilla İlhan'ın yazdığı senaryoları beğendim. O bir hayat insanı olduğu için bu işi çok güzel yapmıştı. Dönem dönem edebiyatçıların böyle arzuları olabilir. Görsele önem veren edebiyatçıların işin sinematografik yanıyla da ilgilenmeleri normal. Ama sinema çok masraflı bir alan olduğu için bu isteklerini televizyon dizilerinde gerçekleştiriyor olabilirler. Ama her edebiyatçı dizi senaryosu yazamaz. Bu işi en iyi görseli öne alan edebiyatçıları yapabilir.

Bugün Sait Faik ve Orhan Kemal yaşasalardı, onlar işe sinematografik yönden değil, hayatın penceresinden bakan insanlardı çünkü, mesela Sait Faik çok güzel bir ada hikayesi dizisi yazabilirdi. Melekler Adası'nı izlemeyiz televizyon da o zaman yani. Ben de dizi senaryosu yazmak isterim. Ama başkasının hikayesini senaryolaştırmakansa, kendi hikayemi senaryolaştırmayı tercih ederim. Beni serbest bırakırlarsa daha pervasız yazardım çünkü. Öteki türlü, hikayesi üzerine çalıştığın insana saygı göstermen gerekecek. Ama hikayem üzerine çalışırsam, belki de kendime bile saygı göstermeden, kendimle hesaplaşarak yazacağım.

Jale Sancak

"Edebiyatçı neden dizi yazmak istesin ki"

- Edebiyatçıların dizi yapmasının en önemli sebeplerinden biri para kazanmaktır. Bana kalırsa bu da sistemden kaynaklı. Edebiyatçı neden roman, şiir, vs. yazmak yerine dizi yazmak istesin ki. Ama bundan keyif alan edebiyatçılarımız da olabilir tabii. Ben çoğunlukla edebiyatçılarımızın, eğer eserlerinden iyi para kazanırlarsa dizi yazmayacaklarını düşünüyorum. Benim de bir öyküm televizyon dizisi yapılmıştı ve çok da iyi olmamıştı. Edebiyat eserlerinin dizi olmasını ve televizyona uyarlanmasını çok doğru bulmuyorum.

Nalan Barbarosoğlu

"Edebiyatçıların dizilerin kalitesini yükseltiyor"

- Ben dizilere senaryo yazmıyorum. Yazmayı da düşünmüyorum. Çünkü dizi senaryosu yazmak edebiyattan çok farklı bir şey.

Edebiyatçıların dizi senaryosu yazarak bu dizilerin kalitelerini yükseltiyorlar. Yazdıkları diyalogların inandırıcılıklarını artırıyorlar.

Bu, diziler açısından iyi bir şey olabilir ama dediğim gibi edebiyatla hiçbir alakası yok.

Behçet Çelik

"Benzer bir yüzeyselliğin ve rating kaygısının edebiyat eserlerinde de görüldüğünü söyleyebiliriz"

- Edebiyatçıların TV dizisi yazıp yazmamaları konusunda kişilerin kendilerinin dışında birilerinin söz söylemesi çok anlamlı değil. Kişisel bir seçimdir bu, bazen de geçim yoludur. Bence asıl tehlikeli olan, edebiyat eserlerinin giderek TV dizisi estetiğiyle kalemeye alınmaya başlaması. Bu daha tehlikeli. Televizyon dizileri estetiği, dediğim de en kaba biçimle kişiler olarak tanımlanabilir. İlk bakışta bize olumlu görünen şeylerin arkasında yatan iktidar ve meta ilişkilerini açığa çıkarmaya TV'lar pek izin vermezler. Bu nedenle TV dizilerinin olumlu olduğu şeyler de, eleştirdiği şeyler de yüzeyseldir çoğu zaman. Ayrıca, televizyon dizilerinde aksiyon ve gerilimi yüksekte tutmak bir zorunluluk sanırım: Her bölümü insanların merakla beklemesini gerektirecek bir giz ya da gizem yaratmak, reklam aralarında kanal değiştirtmeyecek denli izleyiciyi koltuğuna yapışmış biçimde bırakmak arzusu ve gerekliliği televizyon dizilerini belirli kişilere mahkum ediyor. Sözlerim televizyona senaryo yazan edebiyatçılara değil kesinlikle, ama bir eğilim olarak benzer bir yüzeyselliğin ve rating kaygısının edebiyat eserlerinde de görüldüğünü söyleyebiliriz. Televizyon dizilerinde benzer kişileri daha sık görüyoruz sanki.

Aylin Süer

"Her iki uğraş da birbirini besliyor"

- Elbetteki senarist kimliğim, öykücü kimliğimin ardından geliyor... Ama ikisinin de, birbirini besleyen uğraşlar olduğuna inanıyorum... En azından bende öyle işliyor... Belki, öykü yazarken, görüntülerle düşündüğümünden; belki de süreçler yerine, 'an'ları anlatmayı sevdiğimden... Farkında olmadan seçtiğim bu yöntem, yani görüntülerle düşünme alışkanlığı, senaryo yazarken de kolaylaştırıyor işimi... Görselliğin egemen olduğu öykülerimin sayısı, diğerlerinden fazla... Resim öyküler, diyorum ben bunlara. Çünkü her biri birer kısa film duygusu veriyor okuyana... Zaten benim için senaryo, gördüğüm, kurguladığım resimleri art arda dizip, yazıya dökmek kısaca...

Resim yazıdan önce gelir senaryoda, ama resmi çizmek için sözcükleri kullanmanız gerekir... Geçenlerde bir derginin sayfaları arasında dolaşırken, **James B. Hall**'in 'Öykü Sanatı' adlı çalışmasından aktarılan şu cümle ile karşılaştım; 'Bir sahne yazamayan kurmaca eser yazamaz...' Hall ne denli haklı bilmiyorum, tek bildiğim atmosfer yaratmayı, sahneler kurmayı çok sevdiğim... Elbette senaryo yazmak ve öykü yazmak çok farklı birbirinden... Aralarındaki tek ortak nokta, sahneler benim için... Öykünün zenginliğini senaryoya aktarmak gerçekten çok güç, duygusal ayrıntıları belli bir noktaya kadar aktarabiliyorsunuz senaryoya... Görünbilir olanı tarif ederek ilerliyorsunuz orada, gerisini oyunculara ve yönetmene bırakmak durumundasınız, yani belli ölçülerde teknik bir iş senaryo yazarlığı...

Aslında tümüyle bir ekip işi denebilir senaryo için; oysa öykü öyle değil... Bunun için öykü yazarken çok daha özgür hissediyorum kendimi... Öykü yazarken yalnızsınız; öykü yazarken özgürsünüz, öykü yazarken her şey yalnızca sizsiniz!... Çünkü öykü, senaryo gibi filme çekilecek olan bir dizi ya da film teksti değil. Öykünün kendisi bir filmidir... Bir tek kişi tarafından yaratılmış, senaryosu, kurgusu, montajı, dublajı, müziği tamamlanmış bir film... Şu sıralar üzerinde çalıştığım, hem yeni bir öykü kitabı hem de birkaç TV-Sinema projesi var. Bunların ilki, ön çalışmaları birkaç yıl önce başlamış olan 'Saat' adlı sinema filmi... Aynı adlı kitabımdan yola çıkılarak hazırlanacak olan bu film, 2000 yılında Kültür Bakanlığı tarafından ödüllendirilmiş ve kitap olarak da yayımlanmıştı. Bir başka proje, özel bir TV kanalı için hazırladığım ve 2004 Kasım'ında yayına girecek olan 'Kırmızı Rugan Pabuçlar' adlı film... Ayrıca, şu an yoğun olarak üzerinde çalıştığım ve yine bir özel TV kanalında (2005 yılının ilk günleri) yayınlanacak olan çok keyifli bir dizi çalışması var. Bu arada, dizi, TV filmi ve sinema filmi olarak kurguladığım, yepyeni projeler de tezgahta...

Ahmet Ümit

"Ben bugüne kadar hiç senaryo yazmadım"

- Ben şimdiye kadar hiç senaryo yazmadım. Çalışma hep şöyle oldu; hikayelerimi okuyan ve dizi yapmak isteyen insanlar, kitabın dizi haklarını satın alıyorlar. Ben senaryo yazacak ekibin ve yazılacak senaryonun danışmanı olarak çalışıyorum. Bugüne kadar yapılan bütün çalışmalarda eserlerime sadık kalındı, bir hayalkırıklığı yaşamadım. Yeni projeler var ve onlarda da böyle devam edeceğiz.

Özen Yula

"Edebiyatçı, kimliğini koruyabilmeli"

- Edebiyatçıların senaryo yazmasına olumsuz bakmıyorum. Sadece bunu yaparken edebiyatçı kimliğini koruyabilmesi ve senaryonun başka bir alan olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Edebiyat eserleri televizyona uyarlanabilir. Ama bu işi bilen insanların yapmasında fayda var. Anlamayan insanların eseri alıp televizyona uyarlayacağı diye rezil etmemeleri gerekir. H

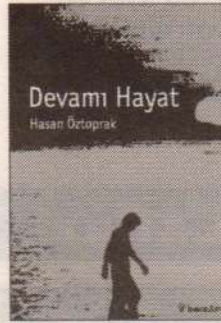
ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI'NDAN...

DEVAMI HAYAT

Hasan Öztoprak

Roman

İmkânsız Aşk'ın yazarı Hasan Öztoprak bu kez, irili ufaklı iktidarlar tarafından çevrelenmiş roman kahramanlarının hayata tutunabilmek ve hayattan vazgeçmek arasındaki dar alanda geçen hüznü hikâyesini anlatıyor.

KUYUDAKİ TAŞLAR

Kerem Yıldız

Öykü

Delinin teki kuyuya attığı taşları yine kendisi çıkarmaya çalışır ve çıkardıklarını gösterirse ne olur? "Kuyudaki Taşlar" a bakanlar, belli bir amaca yürüyen, başlangıçta nedeni bilinmese de komik, komik olduğu kadar saçma, "saçma" olduğu kadar "mantıklı" bir kitapla karşılaşır.

AŞKIN KÖR NOKTASI

Kevork Kirkoryan

Öykü

Büyümüş de küçülmüş öyküler ve sanal gezintiler... Hepsi bu kitapta... Hayatı silkelemeden, aşkı hırpalamadan, ikisinin arasında sıkışıp kalan o kör noktayı fark etmek için...

ANONİM KİTAP

Ahmet Karcılılar

Roman

"Kitabın özeti şu: Yazarları bilinmeyen kitaplar yayımlayan Anonim Kitaplar adında bir yayınevi var. Bu yayınevinin editörü kitapların sonsuza dek anonim kalması için yazarlarını birer birer öldürüyor..."

İnkılâp Kitabevlerinde ve bütün kitapçılarda...

Geçen Ay

SERAY ŞAHİNER

İpek Ongun - Yazar

Geçen ayın en güzel olayı neydi sizce? Kız çocukları için yapılan eğitim seferberliği. Geçen ay sizi en çok üzen olay neydi? Rusya'da çocukların başına gelenler. Geçen ay son kitabınızla ilgili nasıl eleştiriler aldınız? Gayet güzel. Şimdi Dügün Zamanı serinin altıncı kitabı. Özellikle okullardan iyi eleştiriler alıyorum. Devam etmesi gerektiğini söylüyorlar. Geçen ay gördüğünüz en hayranlık uyandırıcı şey neydi? Bir arkadaşımın bebeği.

Başar Başarır - Yazar

Geçen ay en çok neye zaman ayırdınız? Türkiye'deki öykünün durumunu inceleyen bir yazı yazmaya. Geçen ayın en hüzün olayı neydi sizce? Ankara yakınlarındaki bir köyün hiçbir kızı okula göndermemesi. Geçen ay okuduğunuz kitaplardan en çok hangisini beğendiniz? Hazan isiminde dört haftalık bir kızım var; onun için masal kitapları okudum. Pertev Naili Boratav'ın masal derlemelerini çok beğendim.

Şerif Sezer - Oyuncu

Geçen ay başladığınız Çemberimde Gül Oya isimli diziden biraz bahsedermisiniz? Dizi, 1980 öncesi siyasi olayları anlatıyor. İnce düşünülerek hazırlanmış bir proje. Olumlu eleştiriler alıyoruz. O dönemleri yaşayanlar gözleri dolarak izlediklerini söylüyorlar. Geçen ayın en ilginç olayı neydi sizce? Zina tartışmaları; çok önemsiz bir şeyi devlet meselesi yaptılar. Geçen ay sizi heyecanlandıran bir şey oldu mu? Evet; kızım konservatuar sınavına girdi.

Cem Mumcu - Yazar

Geçen ayın en önemli olayı neydi sizce? Zina yasası tartışmaları. Bana çok abuk geldi çünkü. Geçen ay en çok neye zaman ayırdınız? Okumaya ve yazmaya. Geçen ay televizyonda gördüğünüz en saçma şey neydi? Ünlüler Çiftliği. Dumur oldum. Geçen ay en çok neye güldünüz? Ünlüler Çiftliği. Sadece bir bölümünü seyrettim ama bütün aya yetti.

Feryal Pere - Spor Yazarı

Geçen ayın en güzel golünü kim attı sizce? Alex, Akçaabat'a. Geçen ay en keyifle izlediğiniz maç hangisiydi? Fenerbahçe-Samsun maçı. Fener 2-1 yendi. Bu ayın en başarılı futbolcusu kimdi? Aziz Pierre. Bu ay en çok neye zaman ayırdınız? Fenerbahçe'ye. Bu ay Metin Oktay'ın ölüm yıldönümüydü. Ben küçükken onu bir düğünde görmüştüm. Attığı golle ağlarımızı yırttığı için küsmüştüm ona. Ölümünü duyduğumda "Keşke yaşasaydı da yine ağlarımızı yırtsaydı" demiştim. H

Gün Boyunca En Çok Kullandığınız Laflar

Orhan Kural

"Biraz da önümde olun"
"Başaramıyoruz"
"Vatandaşlık hakları"
"Her şey insan için"

"Dalga motor"
"Nası deniyodu"
"Her neyse"
"Hani vardı ya"

Gönül Yazar

"Prenses"
"Alo"
"Kuşum"
"Tatlım"

Ebru Akel

"Hassittir"
"Harbiden"
"Gel pisi pisi"
"Tamam mı?"

Billur Kalkavan

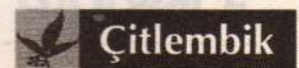
Bir Numaralı Kadınlar Dedektiflik Bürosu'nun maceraları dolu dizgin sürüyor...

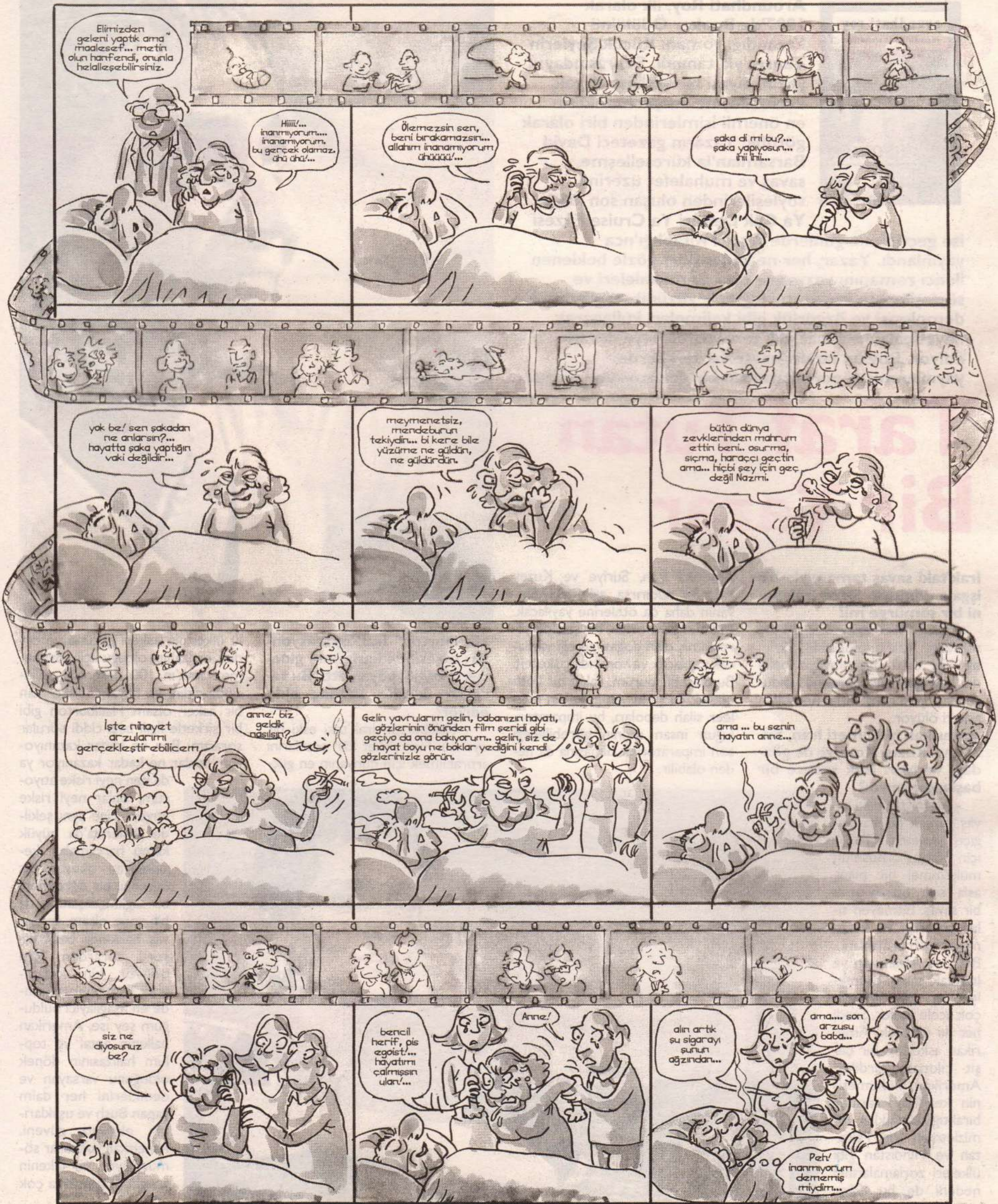

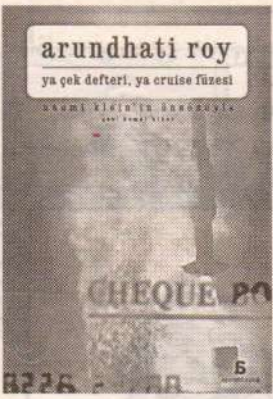
Bir Numaralı Kadınlar Dedektiflik Bürosu serisinin ikinci kitabı Zürafanın Gözyaşları ile Botswana'nın ilk ve tek kadın dedektiflik bürosunun sahibi alımlı ve cüretkâr Precious Ramotswe'yi izlemeye devam ediyoruz.

"Alexander McCall Smith adlı herifin yazdığı Botswana'da geçen bazı nefis kitaplar var. Okuması eğlenceli olduğu kadar insanların yaşanmaya değer hayatlar sürdürebileceklerini hissetmenizi de sağlıyor. Kitapların ilki Bir Numaralı Kadınlar Dedektiflik Bürosu... Eğer mutlu olmak istiyorsanız, bu kitapları okumanızı şiddetle tavsiye ediyorum."

Flea, Red Hot Chili Peppers

Aroundhati Roy, ilk olarak 1997'de Booker Ödülü'nü kazandığı romanı Küçük Şeylerin Tanrısı'yla tanındı. Sonrasındaysa yazarı siyasi bir aktivist olarak, küreselleşme karşıtı hareketin en önemli isimlerinden biri olarak gördük. Yazarın gazeteci David Barsamian'la küreselleşme, savaş ve muhalefet üzerine söyleşilerinden oluşan son kitabı Ya Çek Defteri Ya Cruise Füzesi

ise geçtiğimiz günlerde Agora Kitaplığı'nca yayınlandı. Yazar, her ne kadar dört gözle beklenen ikinci romanını yazmıyor olsa da makaleleri ve söyleşileriyle imparatorluğun iç yüzünü sergilemeye, demokrasi ve özgürlük gibi kelimeleri kullanarak hayat çalanlara inat, dili ters yüz etmeye devam ediyor. Roy'un farklı gazete ve dergilerde yayınlanmış röportajlarından bir derleme sunuyoruz.

Taraf Tutan Bir Yazar

Irak'taki savaş tamamiyle bir işgale dönüştü. Sizce Irak yeni bir sömürge mi?

- Evet, fakat epey direnen bir sömürge. Irak'ın fethedildiği fikrini bir kez daha düşünmeliyiz belki de. Her gün savaş sırasında olduğundan çok daha fazla Amerikan askeri ölüyor.

Amerikan hükümeti İran, Suriye ve Kuzey Kore'ye de gözdağı veriyor. Irak sadece bir başlangıç mıydı?

- Afganistan'daki savaş gerçek bir başlangıçtı. Aslında, 'Terör için Savaş' Bush'un mükemmel bir planı, asla son bulmayacak bir savaş. Bitmeyen silah pazarlığı ve kuru-mayan petrol alanları... Belki de Afganistan ve Irak'taki savaş destekleyenler, zafer ilanında çok acele ettiler. Şimdi her iki ülkedeki Amerikan askerleri bir çeşit çıkmaza girdiler. Amerikan hükümetinin kendi arkalarında bıraktığı karışıklığı temizletmek için Pakistan ve Hindistan gibi ülkeleri zorlamalarının nedeni de bu. Eğer

Amerika İran, Suriye ve Kuzey Kore'ye saldırırsa, askerleri dünyanın daha da ötelere yayılacak. Fakat imparatorluk, bir şekilde şifrelenmiş olan doğası gereği yayılacak yayılacak ve sonunda çökecek. Bu olası bir durum. Fakat bir kötü olasılık da şu ki, Amerika'nın nükleer silah depoları, bu imparatorluğun insan ırkının görebileceği son imparatorluk olmasına da neden olabilir.

Halliburton* Irak operasyonları sayesinde karlarının gide-rek arttığını beyan etti. Bu savaşta kimler kazanç elde ediyor?

- Halliburton Irak'taki eski bir oyuncu. Her şirket kâr oranlarını artırabilmek için dünyanın en güç-

lü ülkesinin askeri gücüne ve ordusuna sahip olduğu için övünemez. Irak'ın 100 derecelik çöllerinde aklını ve hayatını riske atan bir asker olsam Halliburton gibi bir şirketle ilgili bazı ciddi sorular sorardım. Ben ne kadar kazanıyorum, onlar ne kadar kazanıyor ya da ben neyi riske atıyorum, onlar neyi riske atıyor. Yine aynı şekilde Amerika'da büyük kamu harcamaları kesintilerini okuyan bir öğrenci, bir öğretmen, bir sağlık çalışanı ya da bir anne olsam, bu savaş hakkında basit bir soru sorardım: kim ödüyor, kim kazanıyor? Tüm bunların içinde en aşağılayıcı bulduğum şey ise, Amerikan halkının aptal ve toplum hafızasının dönek olduğunu varsayan ve dediklerini her daim yapan Bush ve uşaklarının eksiksiz güveni. Amerikalı yoksullar sömürülüyor ve ülkenin zenginliği için daha çok

kar sağlama amacıyla cephe hattına konuluyorlar. Sırf bu yüzden bile Amerikan karşıtı olmak, kendi kendinin tuzağına düşen, saçma bir şey. Amerika herkesin zalim olduğu homojen tek bir yığın değil. Silahlı güçlerin beşte biri Afrika kökenli. Savaşta elde edilen kazancın beşte birinin Afrika kökenli Amerikalılara ulaşabildiğini hayal bile edemiyorum. Vatandaşlık hakkını almayı uman Latinler ve Asyalılar orduda. Ne muazzam bir sistem. Senin çıkarın uğruna dövüşmesi için tüm siyahları, Asyalıları, Latinleri ve yoksul beyazları topla ve savaşa at. **Bazı askerler ve aileleri işgale karşı olduklarını yüksek sesle söylüyorlar, bu uluslararası direnişin örgütlenmesine yardım eder mi?**

- Sanırım işgale karşı olduğunu yüksek sesle söyleyebilmek bir asker yapabileceği en cesur şey. Vietnam'a karşı olduklarını söyleyen Amerikan askerlerine her zaman hayran oldum. Aslında Hindistan gibi yerlerde ırkçı ve anti-amerikan kişilere rastladığımda, onlara her zaman şunu soruyorum: En son ne zaman Hintli bir askerin Hindistan'daki herhangi bir savaşa karşı çıktığını gördün? Askerler konuştu-

ğunda insanlar gerçekten oturup dinlemeliler. Uluslararası muhalefetin örgütlenebilmesi için bundan daha iyi bir yol düşünmüyorum. Karşı çıkma cesaretini gösteren Amerikan askerlerine yürekten selamımı gönderiyorum.

Irak'taki savaşa karşı çıkan insanların hala yapabileceği bir şey var mı?

- İşgal karşıtı hareket için acil ihtiyaç duyulan bir platform kurabilirler. Örneğin Mahatma Gandhi'nin tuz yürüyüşü** sadece sembolik bir hareket değildi. Kolonyalizmin ekonomik yapısına ve temellerine saldıran gerçek bir sivil itaatsizlik örneği.

Porto Alegre'deki Dünya Sosyal Forumu'nda yaptığın konuşmada şöyle dedin: "Biz çok az onlarsa az." Sence bu azınlık, bir gün elindeki gücü ve zenginliği bırakmaya razı olabilir mi?

- Tabii ki hayır. Zaten beni de başkanlara veya büyük şirket sahiplerine bir şeyler anlatmaya çalışırken asla göremezsin. Çünkü bence onlar ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Fakat unutmamalısınız ki ben bağımsızlık savaşında dövüşen bir ülkeden geliyorum. Bu olağandışı bir durum. Bu nedenle idealist bir bakışım yok fakat şunu çok iyi biliyorum ki, şiddet kullanmadığınız ve bir silah yönelttiğiniz her an, ateşlediğiniz kurşun size de zarar verir.

Amerika herkesin zalim olduğu homojen tek bir yığın değil. Silahlı güçlerin beşte biri Afrika kökenli... Vatandaşlık hakkını almayı uman Latinler ve Asyalılar orduda. Ne muazzam bir sistem.

Alman yazar Günter Grass, sizin öfkeyle ama kontrollü bir öfkeyle yazdığınızı söylüyor...

- Kesinlikle doğru. Bu kurmaca yazmaktan ileri gelen bir şey. Yazacaklarım sis-

li bir biçimde açığa çıkıyor ardından ona şekil verip bir kalıba sokuyorum, hiçkimse işlenmemiş bir yazıyı okumaktan hoşlanmaz. Bunun yanında karmaşık olan şeyleri basitleştirmek veya basit şeyleri karma-

şılaştırmak asla istemem. Bu hassas bir dans.

40 dile çevrilen ve toplam altı milyon satan romanınız Küçük Şeylerin Tanrısı 1997'de basıldığından bu yana, tamamiyle politik meseleleri yazmaya yöneldiniz...

- Kurmacanın yerine geçmesini istediğim kişisel bir seçim değil bu benim için. Kurmaca yazarken dünyadaki güzelliği, inceliği, mutluluğu ve müziği gösterebilirsiniz. Aksi taktirde, bir güzellik yaratmayacaksınız, ne için mücadele veriyorsunuz?

Öyleyse neden ikinci bir roman yazmıyorsunuz?

- Çünkü, yazarların taraf tutmalarının zorunlu olduğu bir zamanda yaşadığımızı düşünüyorum. Irak'ta olan savaş gibi birçok şeye karşı cevap vermeme yol açan güçlü bir baskı hissediyorum kendi içimde. Bir yandan da bundan kurtulamaya-çağım diye endişeleniyorum. **H**

Yazı A. Roy'un Michael Sontheimer ve Anthony Arnone ile yaptığı röportajlardan derlenmiştir.

* Petrol sektöründe çalışan dünyanın en büyük inşaat firmalarından biri

**Gandhi ve arkadaşlarının 1930'da, tuzun Britanya'nın tekelinde bulunmasını protesto etmek amacıyla gerçekleştirdikleri 24 gün süren bir yürüyüş.

Feminizm bir yaratık olma durumu bazılarına göre. Ben feminizm nedir bilmeden bu konulara başladım. Bir gece uyuyup, uyanıp, feminist olmadım. Kadınca'da bu konularla ortaya çıkınca ve feminist hareket dünyada patlayınca kendiliğinden gelişti süreç. Sonra feminizm erkek basını çok kızdırdı, satışlarım çok kızdırdı. "Bizimle eşit olursa bizi itip kakıp, dünyaya hakim olacak bu karılar" diye yaklaştılar. "Çirkin kadın feminist olur" dediler ve hâlâ da öyle diyorlar.

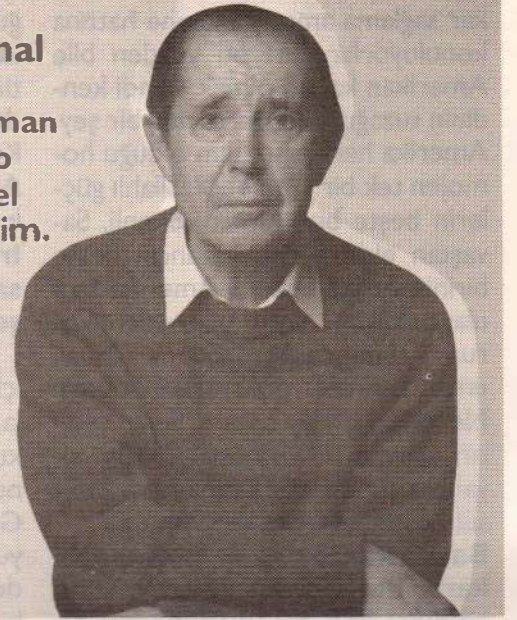
Yıllarca şunu yaşadım: Gazeteci kadınlardan oluşan bir grup içerisindeyizdir, gazeteci kadınlar, aşağılayarak, çaktırmadan "Bu Duygu'nun konusu" derler. Korkunç bir şeydir. Bana röportajlarında atıfta bulunurlar, "30 senedir kadın hakları yazıyor" der hafife alırlar. Yazılarımdan içinden bir cümle alırlar ve "Erkek ve kadın mutlaka ayrı yatamalı" dediğimi yazarlar. Oysa ben insanların ayrı mekanları olması gerektiğini vurguladım.

Geçmiş olsun...

Bu yazıyı yazmayı planladığımda Neşet Günel henüz hayattaydı. Usta, 2002 Kasım'ında göçtüğüne göre demek ki iki yıla yakın bir zaman geçmiş. Hayvan'ın Mayıs 2004 sayısında Alp Buğdaycı'nın Neşet Ertaş hakkındaki güzel yazısını görünce birden ödevimi hatırlayıverdim.

Bozkırın Tezenesi Bozkırın Fırçası

AYDAN ÇELİK

Bu topraklarda yetişmiş iki büyük figür. Neşet Ertaş ve Neşet Günel. Aralarında isimlerinden başlamak üzere birçok benzerlik var; tabii ki farklılık da... Neşet Arapça'dan gelme bir deyim. "Ortaya çıkmak, kaynağını bir yerden almak, doğmak, özden gelmek" gibi anlamlar taşıyor.

Hatırlıyorum da, neşet'in bu anlamlarını öğrenince, işim kolaylaştı diye çok sevinmiştim. Nasıl sevinmem; ismiyle müsemma iki adamdı sözkonusu olan. İkisi de hayatlarını, Van Gogh'a atfedilen bir söz var, onun üstüne kurmuşlardı: "İşimiz eve ekmek getirme işi değildir; dünyaya geliş sebebimizdir".

İkisi de aynı coğrafyanın çocukları. Günel 1923'te Nevşehir'de, Ertaş ise 1938'de Kırşehir'in Kırıllar köyünde doğmuş. Her ikisi de genç

yaşlarında, doğdukları yerden ayrılmış olsalar da "o şehirler hep arka- larından gelmiş".

Bir tanesi için Yaşar Kemal "Bozkır'ın Tezenesi" yakıştırmasında bulunmuş. Diğeri içinse "Bozkır'ın Fırçası" demek o kadar uygun ki.

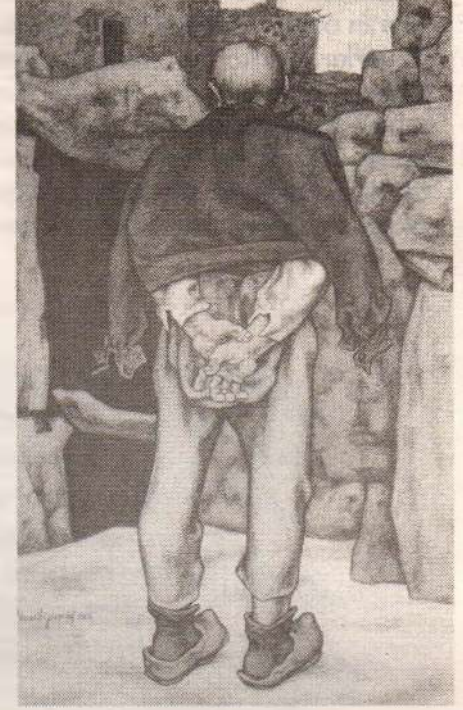
Bozkır, toprak hayatlarının merkezinde yer tutmuş. Ertaş'ın uzun yıllar sonra memleketinde verdiği ilk konserde izleyenlere hitabı: "ayağınızın turabı, gonullerinizin hizmetkarıyım" biçiminde olduğunu hatırlatmak isterim. Turab, toprak demek.

Günel 1939'da Nevşehir Belediyesi'nin sağladığı bursla İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ne gönderilmiş. Akademi'nin altın çağı'nın efsane hocası Leopold Levy'nin öğrencisi olmuş. 1946'daki mezuniyetinden iki yıl sonra açılan sınavı kazanmış ve devlet bursuyla

Paris'e giden ilk ressamlardan biri olmuş. Paris'te adını bile telaffuz edemeyeceğimiz birkaç okul ve atölyeye devam etmiş.

Altı yıl süren Paris serüveninden sonra yurda dönen Günel Akademi'de öğretim üyeliğine başlar. Mehmet Güler, Neşe Erdok, Necdet Sekban, Aydın Ayan birçok önemli ressam onun atölyesinden mezun olur.

Ertaş'ın ise okulla, diplomayla filan pek alakası olmamıştır. O babası Muharrem Ertaş'ın da mirasçısı olduğu Türkmen-Abdal geleneğinin bir parçasıdır. Okulu olmamıştır ama kendisi bir ekol olmuştur. Babası da dahil olmak üzere bütün ustalarını ve kendi kuşağını aşmış, benzersiz bir üslup yakalamıştır. Mevcut olan hiçbir şeyle yetinmemiş, bağlamasını bile farklılaştırmıştır. Çalma

Bunalım (1963) Neşet Günel

Bağbozumu (1956) Neşet Günel

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tekniklerinden (tavır) karar perdesine, hatta perde sayısına kadar. "Ben teknik bilmem, nota bilmem, içimden ne geliyorsa parmağım öyle basıyor. Çünkü parmağım yüreğime bağlı, içimden ne geliyorsa onu çalıyorum" diyerek kendini tarif etmiştir.

Günel toplumcu gerçekçiliğin Türk resminde belki de en önemli ismidir. Kendi kişisel tarihinin, özellikle ilk gençliğinin sanatındaki izdüşümünü rahatlıkla görebiliriz.

Ertaş'ın ise toplumcu gerçekçilik vb. kavramlarla bir ilişkisi olmamıştır. Öyle ki, Türkiye tarihinin en politize dönemlerinde bile öyle mevzuların uzağında durmuştur. 1960'ların ortasında birlikte konser verdikleri Mahsuni ile yollarını ayırma sebepleri de politikadır. "Benim o zaman ki sivri akıllığım. Konserlerde sivri

bıçaklı laflar ediyorum. Olaylar çıkmaya başladı. Neşet ben gonul adamıymış gardaş, siyasetten anlamam. Sen dovuşucu adamsın. Kusura bakma ben ayrılıyorum dedi. Sarılarak ayrıldık" diye anlatır Mahsuni o günleri.

Ana-Çocuk (1982) Neşet Günel

Eleştirmen **Mehmet Ergüven**, Nevşehir'deki ilk gençlik yıllarının Günel üstünde onulmaz yaralar açtığını söylemenin güç olduğunu yazar. "... O yaşadığı zorluk dolu yılları yazgısı gibi kabullenmemiştir. Gözlem her zaman yaşanmışlığın önünde olmuştur. Yoksulluk, bezgin insanların dramı, kuraklığa yenik düşmüş doğa, kişiliğinde trajik bir bölünmeye yol açmaksızın yalnızca bir gözlem nesnesidir onun için. Tıpkı bir Brecht oyuncusu gibi üslendiği rolün hem içinde hem dışındadır. Gördüklerinden etkilense bile, hiçbir zaman dünya acısına dönüşmez bu. Logos karşısında yaşantı içeriğinin şansı kalmamıştır sanki"

Ertaş'ta ise durum bunun tam tersidir. O'nun eserlerinin toplamı neredeyse bir otobiyografidir. Kendisi bizzat sanatının nesnesidir. Yalnızca Leyla için yaktığı onlarca türkü bile durumu anlatmaya yeter. Leyla, **Karacoğlan**'ın Elifi gibi muhayyel değil, etten kemikten bir kadındır Garip'in hayatında. Ama onu Mecnun etmiş bir Leyla'dır diğer yandan.

Hapisanelere Güneş Doğmuyor, bir mahpus için hissedilen empati duygusuyla yazılmamıştır. Ertaş'ın kendisi Yugoslavya sınırında karıştığı bir trafik kazasından sonra hapse atılır. Söz konusu bozlak oradan çıkmıştır.

miştir.

Hazır bozlaktan söz etmişken devam edelim. İki üstadın, Günel ve Ertaş'ın birbirine en çok yaklaştığı noktanın bozlak olduğunu düşünüyorum. Peki nedir bozlak? Bozlağın ne olduğu konusunda tam bir mutabakat yok. Bir uzunhava çeşidi olduğu doğru. Ama her uzunhava bozlak değil (Doğrusunu söylemek gerekirse Anadolu halk kültürü, dürüst araştırmacılarını bekliyor. Baksanıza terminoloji bile oturmamış durumda. Halen Tek Parti Dönemi'nin kurucu ideolojisiyle malul teoriler dolaşımda). Yine de araştırmacıların buluştukları bir nokta var. O da bozlakların birer çığlık olduğu. Sevincin, mutluluğun pek uğramadığı bir mahalin feryadı bozlak. Muharrem Ertaş bu işin piri. Oğlu Neşet ise ondan aşağı değil.

Günel'in figürleri pek sessiz, pek tevekkül içinde görünseler de bir bozlağın çığırın sözcükleri gibidirler. Hatta Günel'in Ertaş'tan daha çok bozlak ürettiğini bile söyleyebiliriz.

Köylü Kızı (1960) Neşet Günel

Ertaş yalnızca bozlak söylemez. Repertuarında birçok "hareketli" melodi de vardır. Hatta son yirmi yılını geçirdiği Almanya'da birçok düğünde çalmış söylemiş, insanları eğlendirmiştir. Bozlaklar ise düğünün sonrasında, kalan üç beş ahbab için söylenmektedir. **Cem Karaca** için Milli Cazcımız olan üstat, **Oğuz Aral**'a göre ilk pop starımızdır

aynı zamanda.

Oysa Günel 30'lu yaşlarına gelmeden paletindeki renkleri azaltmış, yalnızca toprak tonlarını bırakmıştır. 1956'da yaptığı Bağ Bozumu Tablosu'ndaki yeşilleri ileriki yıllarda terketmiştir. Onun bozlak dışındaki türlerle pek alakası olmamıştır.

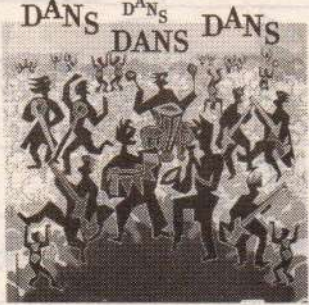
İki Neşet'ten biri şimdi toprağın bol olduğuna emin olduğumuz bir diyara göç etti. Ama onun **"toprak insanları"** Resim Heykel Müzesi'nde capcanlı bizi bekliyor.

Diğer Neşet ise halen ayağımızın turabı, gönümüzün hizmetkarı.

Eksik olmasın. H

döke döke kurutamadım şu kurtların kökünü!

sabaha kadar dans dans

yok mu filipisin iç güvenlik kamerası?

otur şüphe!

dök dök dök rahatla! oh!

var mı tabiatın bi kanunu?

ENERJİ
ŞEKİLLERİ:

yakala kuruntu!

tam bitti derken bi bakmışsın içini tekrar kemiriyorlar!

KULAĞIMA
HIRILTILAR
GELİYOR...

vine iş başa düştü.

terliğimi getir paranoya!

nerden giriyorlar?
çitleri nasıl aşılıyorlar?

tek tek eğitecem bu itleri!

ŞİZE DE GÜVEN OLMAZ KARDEŞİM
ÖNCE BESLİYONUZ SONA KESİYONUZ...

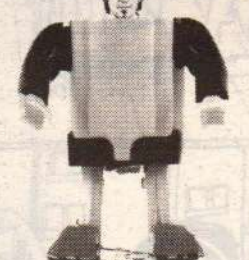

bi de ağırlaştırıyorlar insanı

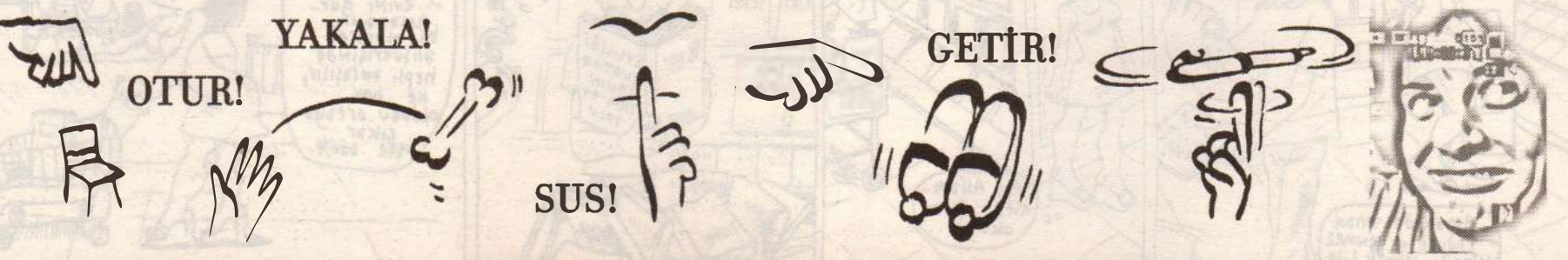

insan neymiş görecekler!

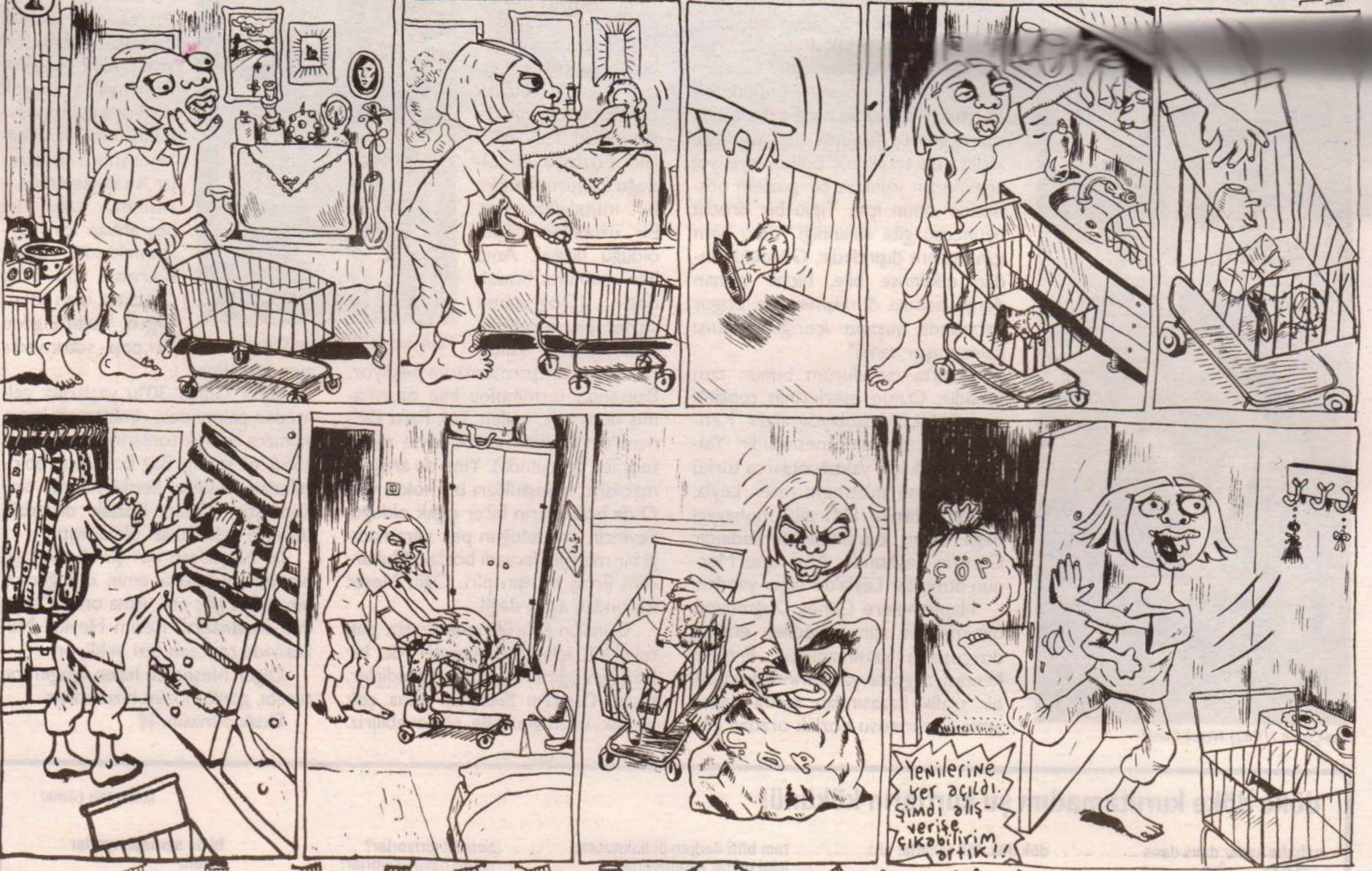
HEY! BEN SENİN
SAHİBİNİM!

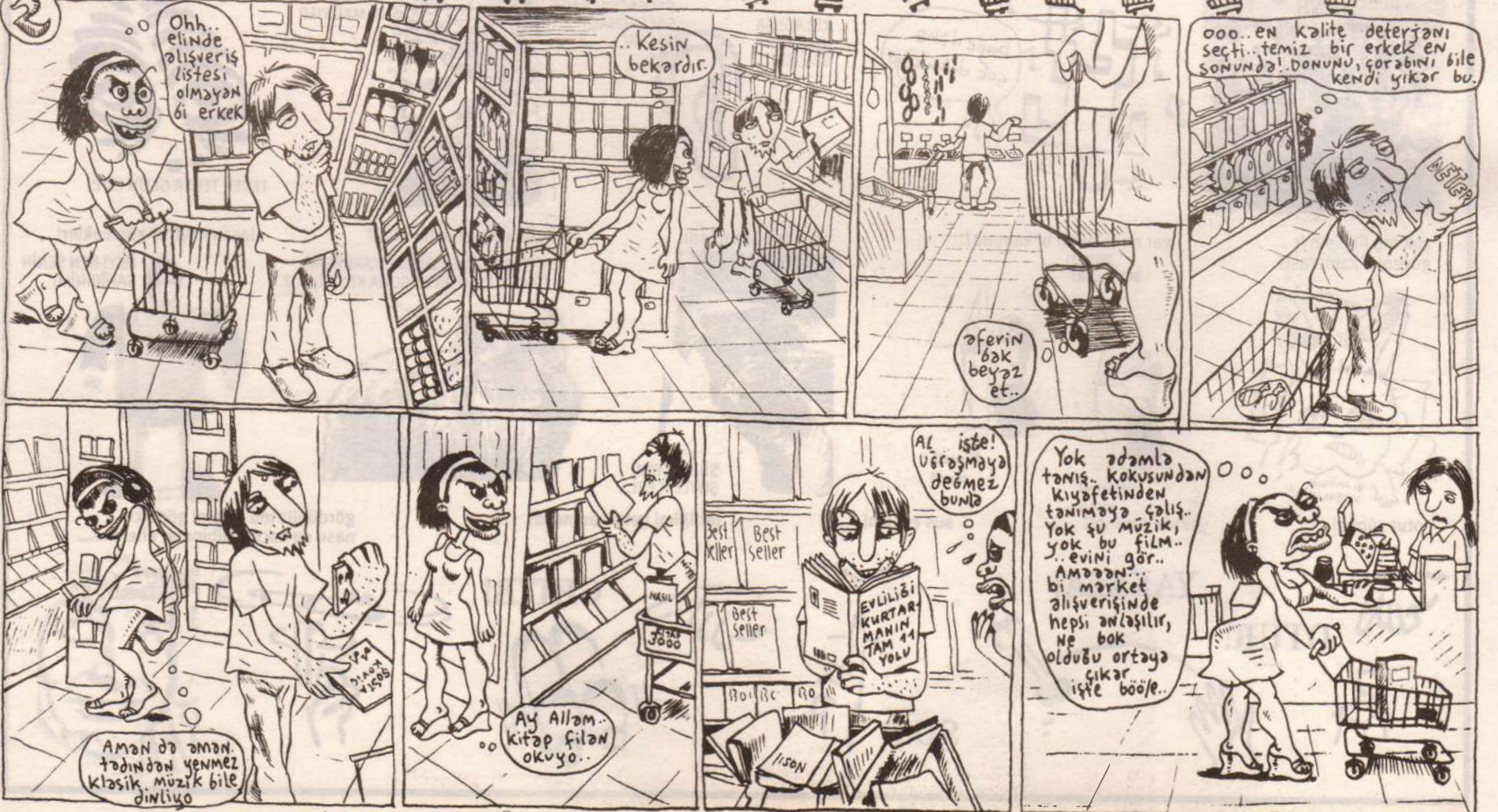
gördünüz mü kalemi görünce nasıl da kaçıyo hibinolar ehe ehe...

1

2

Yılmaz Emre, İstanbul Üniversitesi Astronomi Bölümü'nde okuyor. Geçimini sağlamak için yaptığı iş "Abi, havadan para kazanıyorsun" dedirten cinsten. Emre, Taksim Meydanı'nda teleskobuyla Ay ve yıldız gözlemi yaptırıyor. En büyük şikayeti kimseye Ay'ı beğendirememek.

Ay'a Bakana Jüpiter Bedava

SERAY ŞAHİNER

Sizi tanıyabilir miyiz?

- Ben Yılmaz Emre. İstanbul Üniversitesi Astronomi Bölümü'nde okuyorum. Ayrıca şu an yarı işportacıyım. Teleskopla ay ve gezegen gözlemi yaptırarak para kazanıyorum. Taksim Meydanı'nda, ayın bazı günlerinde, gökyüzünün bulutlu olmadığı zamanlarda gözlem yaptırıyorum.

Nereden aklınıza geldi bu iş?

- Kuşadası'nda bu işi yapan birini görmüştüm. İstanbul'a gelince yirmi dört yıl boyunca bu işi yapmış olan Remzi Abi'yle tanıştım. Onun belgeselini hazırlayan bir arkadaşına sponsor firma teleskop hediye etmiş, şimdi o da teleskopçuluk yapıyor. Böylece benim de aklıma düştü bu iş, zaten teleskobum vardı, para kazanma umuduyla bu işe başladım.

Ay gözlemi yapmak kaç lira?

- Beş yüz bin lira. Dört yıldır yapıyorum bu işi hiç zam yapmadım. Rakipler nedeniyle fiyat düşürüyoruz. Çocuklara ücretsiz, ayrıca grup indirim de yapıyorum.

İyi kazandırıyor mu bari?

- Polis ve zabıta kaldırırsa hiç kazanamıyorum. Normalde gecede beş milyonla kırk milyon arası kazanıyorum. Ayda beş gece çıkıyorum, elime 150 milyon geçiyor. Ama ramazanda Sultan Ahmet'te gecede yetmiş milyonu geçiyor. Aslında benim yaptığım İstanbul'a hizmet; nasıl Paris'te sokak ressamı meşhursa; İstanbul'da da teleskop gözlemcileri olsun.

Niye yalnızca beş gün?

- Çünkü ayın net görüldüğü günler sınırlı.

İnsanların ilgisini nasıl çekiyorsunuz?

- "Ay gözlemi yapmak ister misiniz?", "Ay'a bakana Jüpiter bedava." diyorum. Çiftler gelince "Bu romantik görüntüyü kaçırmayın." diyorum.

Tanıdıklarınız işinize nasıl bakıyor?

- Okuldan arkadaşlarım bu işi yapmamı pek hoş karşılamıyor, selam vermeyi kesen kızlar

oldu. Taksim'de boncuk satsam karizmam olur, ama teleskopçuluğu işportacılık olarak görüyorlar.

İnsanlar teleskobu kullanmakta zorlanıyor mu?

- Evet teleskobun merceğine gözü nü dayayacağına parmağını dayayıp çıplak gözle aya bakanlar oluyor. O paraktan bir enerji gelecek de; çıplak gözle Ay'ı büyümüş halde görecekle zannediyorlar.

Bir de bakma pozisyonu bir acayip, yani eğiliyorsun falan...

- Evet, eğilmeleri gerekiyor teleskoba bakmak için. "Fazla eğilmeyin, yan eğilin" diyorum ama ortaya ilginç bir görüntü çıkıyor yine de. Eğilen kızlara arkadan bakmaya, onların fotoğrafını çekmeye ve kızlara pandik atmaya çalışanlar oluyor. Ben engellemeye çalışıyorum. Bir de patronuyla gelip, patronu eğilince pandik atan işçiler oluyor.

İnsanlar daha çok Ay'ı mı merak ediyorlar teleskobu mu?

- Teleskobu. Askerliğini yapanlar özellikle. Asker ocağında bir dürbün almışlar ellerine, şimdi yere göğe sığdıramıyorlar; teleskopla o dürbünü karşılaştırmaya geliyorlar.

İşinizin problemleri yönleri neler?

- Boş boş gezen insanlar yanımdan geçerken laf atma telaşına kapılıyor. Teleskobu görüyor ya, uzun bir şey;

"Ben bunun üzerine kelebek olacağım." diyor. Yanımda sabahlamaya, yanımdaki kızlara asılmaya çalışanlar oluyor. Pazarlık yapmaya kalkanlar oluyor. Özellikle Araplar mutlaka birkaç kişiyi bedava getiriyor. Hatta para vermeden kaçanlar oluyor. Teleskobu bırakıp arkalarından koşmıyorum tabii...

Teleskobu kurarken insanlar başınıza toplanıyor mu?

- Evet, ama teleskobu pek tanımıyorlar. "N'apiyo bu" diye bakıyorlar. Bazuka kurduğumu zannedenler oluyor. Bir seferinde yanımdan geçen sarhoş bir adam "Abi n'olur beni vurma" diye yalvarmıştı. Ayrıca teleskobu fotoğraf makinesi zannedenler oluyor. İnsanların Ay'ı gördünce nasıl tepki veriyorlar?

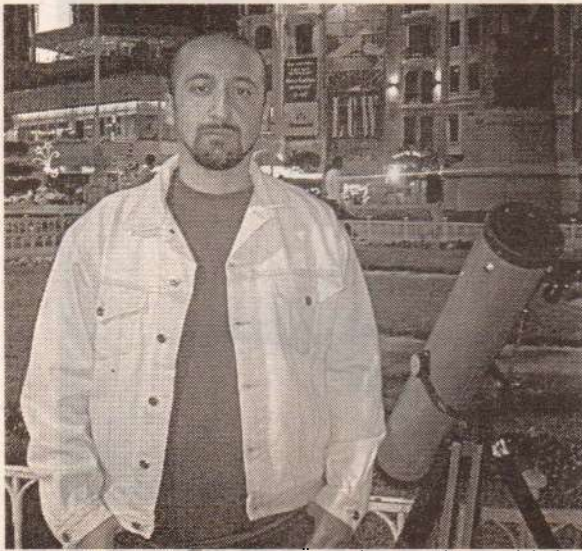
- Kardeşim kimseye Ay'ı beğendiremiyoruz. "Aaa bu yumurta gibi, taş gibi, kireç gibi, delikli..." diyorlar. Herhalde dünya gibi, ormanları, denizleri olan, evlerin bahçelerinde çocukların oynadığı bir yer bekliyorlar. Ay'ın üzerindeki kraterleri su damlası zannedip "Aaa Ay'a yağmur yağmış, hani Ay'da su yoktu" diyorlar. Tabii canım, koskoca NASA'nın araştırıp bulamadığı şeyi sen teleskopla bakarak bulacaksın...

İnsanların size yaklaşımı nasıl?

- Teleskobun önüne resim koydum zannediyorlar. "Havadan para kazanıyorsun." diyorlar. Oysa ki, UFO müzesi diye bir şey var, iki tane plastik oyuncak, iki tane de maskeli adam koymuşlar; ona para verip gidiyorlar. Ben bilimsel bir iş yapıyorum, bana ne inanıyorlar, ne de para vermek istiyorlar. Uzun saçlı, pearcingli bir tip olsam, insanlar bana daha kolay inanır, gelip merceğin önünde resim mi var diye sormaya çekinirler.

Yıldız kayınca dilek tutuyor musun?

- Eskiden tutuyordum, şimdi daha bilimsel bakıyorum; yıldız kayması denen şey meteor parçalanmasıdır. Aslında asıl sebep, tuttuğum dileklerin gerçekleşmemesi. H

Katrina'nın Elinde Makası

Huysuz ile Seyfi'nin 35 yıllık sevdâ masalı

Katrina'nın Elinde Makası

Akıllı, terbiyeli, titiz ve eni konu muhafazakâr bir İstanbul beyefendisi; son derece zeki, erkek düşkünü, hafifmeşrep, müptezel, nüktedan, ağzına geleni hemen söyleyecek denli açık sözlü, şıklık ötesi frapan, geçkin ama camisi ve mihrabı hâlâ yerinde bir kadınla evlenirse ne olur? Günler, haftalar, aylar süren bir söyleşi bombardımanının ardından anladık ki, Seyfi Dursunoğlu oluyor. Seyfi Bey ve Huysuz Virjin, "iyi günü ve kötü günü" birlikte yaşamak için söz vermişler bir kez. Zaman zaman birbirlerinden bıkip "hayatlarını yaşamak" isteseler de, Katolik nikâhı kadar dönülmez bir söz onlarınkı. Allah bir yastıkta kocatsın...

ALFA
www.alfakitap.com

Bir kadınla ilişkiye girebilecek psikolojiye sahip olmak için kendimi hazırlıyorum.

Yaşar kırk beşine merdiven dayamıştı ve bir ilişkiye ihtiyaç duyuyordu... Beş yıldır hazırlanması yeterli değildi; en az beş yıl daha gerektiğini ben biliyordum, iyi tanıyordum onu.

İç Dikiş

ALTAY ÖKTEM

altayoktem@yahoo.com

İhtiyarın Hatıra Defteri - 9

Bir durgun nehirler vardır, bir de akmayan nehirler. Durduk yerde bir insanı nehre benzetmenin alevi yok aslında. Yok, biliyorum; yine de söz konusu olan Yaşar'sa, insanın aklına duran, hiç akmayan nehirler geliyor.

Yaşar günün büyük bölümünde kitap okur, kalan bölümünde okuduğu kitapları yorumlar, böylece kendini hayata hazırlardı. Oysa hazırlandığı hayat, o anda akıp gitmekteydi. Kimse anlatamazdı bunu Yaşar'a. Anlatsa da kanıtlayamazdı.

Üniversite diplomasını aldığı gün babası Yaşar'ı ve en yakın arkadaşı olduğum için beni mahalleimizdeki salaş kebabçıya götürdü. Bu küçük çaplı kutlama Yaşar'ı çok mutlu etti. Okulu bitirmesi umurunda bile değildi, babasının bu jesti etkilemişti onu. Mutluluğu uzun sürmedi tabii. Hayatta kimseye bir simit bile ısmarlamamış olan babasının bu davranışının altında yatan nedenleri ve adamın psikolojik yapısını çözümlemesi Yaşar'ın en az üç ayını aldı. Yaşar babasını çözümlüyordu ama hayat akıp gidiyordu dışarıda. En korkuncu, babası da farkındaydı bunun. Artık bir iş bulması ve çalışmaya başlaması konusundaki ısrarlar fayda etmiyor, Yaşar bu kez de çalışma ortamına girebilmek için kendini hazırlaması gerektiğini

söylüyordu. Bu hazırlık safhası da üç yıl sürünce, babası kapının önüne koydu Yaşar'ı.

Yaşar da benim kapımın önünde aldı soluğu. Şarabımızı açtık, bütün gece dertleştik. Anlaşılmaz bir baba, insanın bütün hayatını mahvederdi işte; oysa Yaşar neredeyse sonuna gelmişti hazırlık aşamasının. Taş çatlasa birkaç ay daha düşünebilse, kendini çalışmaya hazır hissedebilir, iş hayatında da başarıdan başarıya koşardı. Evden kovulmak onu çok etkilemişti ve bu olay hayatında bir dönüm noktası olmuştu. Bu dönüm noktasının çözümlemesi-

ni yapmadan işe falan giremezdi!

Sonunda benim eve yerleşti. Okuyarak ve düşünerek hayata hazırlanmayı benim yanımda sürdürecekti artık...

İhtiyar'ın bir tür arızalılar kulübüne dönüşmüş hatıra defterinde durgun bir nehir gibi uzanan, pijamasını ayağına geçirip yıllarca hayata hazırlanmaya çalışan, kıpırdamaya bile üşenen Yaşar'ın işi ne diye düşünenler olabilir doğal olarak. Yaşar benim hayattaki en yakın arkadaşım, çünkü hayatın feleğinden geçmiş onca kişinin arasında benim durgun olan yanıma, kişiliğimin kıpırdamamayı, okumayı, uyumayı ve unutmayı seçen bölümünü temsil ediyor Yaşar. O yüzden yanımda olmasa da, sürekli görmesem de, bir yanıma hep onunla.

Bu "yanımda olmasa da, sürekli görmesem de," sözünü öylesine söylemedim. Gerçekten de uzun zamandır görmemiştım Yaşar'ı. Aniden çıktı karşıma. Bütün o yılları, görüşemediğimiz zamanı birkaç kelimeyle özetleyiverdi. Uzun sürmedi, çünkü uzun uzun anlatılacak şeyler yaşamamıştı Yaşar. "Beş yıldır," dedi,

"Bir kadınla ilişkiye girebilecek psikolojiye sahip olmak için kendimi hazırlıyorum." Yaşar kırk beşine merdiven dayamıştı ve bir ilişkiye ihtiyaç duyuyordu... Beş yıldır hazırlanması yeterli değildi; en az beş yıl daha gerektiğini ben biliyordum, iyi tanıyordum onu.

Ayrıca, o kendini hazır hissettiğinde her şey çözümlenmiş mi olacaktı yani? Bakalım kadınlar kendini Yaşar'la ilişki kurmak için hazır hissediyorlar mı?

Birbirimize sarıldık, en kısa sürede yeniden bir araya gelmek üzere sözleştik ve ayrıldık. İhtiyar'ın Hatıra Defteri'nde Yaşar'dan söz etmeye o anda karar verdim. Tuhaf bir şey; aradan aylar geçti... Bir türlü Yaşar'ı yazmak için hazır hissedemedim kendimi. Sonunda, aldım elime kalem ve yazmaya başladım. Yoksa, kendimi hazır hissetmek için yıllarca beklemem gerekecekti. H

Her şey yine üzerime geliyor...

Sorunlar her zamanki gibi birlikte kurvet doğuyor... Ben her zamanki gibi neyi nasıl çözeceğimi bilemeyen, zamanla oluşacakları görmekten sabırsızlanan, ne olacağını anlayamayan biriyim... Polly dinlemek güzeldir. Nirvana'dan. Sorunlarını unutturabilir... Sevişmek de öyle... Bir sinek girer odana, sen bilmezsin onun orada olduğunu. Önce duvara konar, bir süre hareketsiz durduktan sonra ritmik hareketlerle ön bacaklarını kafasının etrafında dolaştırır, sonra birbirine sürter, sonra kanatlarına sürter, yine birbirine sürter... Arka bacakları ile de yapar bunları. Arada bir durur etrafı dinler. Birden havalanır, masana konar. Bir zamanlar dökmüş olduğun çayı kurumuş kalıntısı üzerinde dolaşıp kenana konar, biraz yalar onu. Sonra yine temizlenir. Havalanır etrafta uçar bir müddet. Sonra senin yanına gelir, yatağının başucuna konar, seni izler. Ani bir kararla havalanır, bumuna konar. Sen sonradan asla hatırlamaya çağın bir hareketle kovarsın oradan, kalkar ve yine başucuna konar. Orada kalır, uyur belki de... Ama sen kalktığında gitmiş olur her zaman. Görmezsin onu, bilmezsin seninle uykunu paylaştığını... Müzik de zaten susmuş olur.

Soner Kalaycı

Gece ve İstanbul, iki kötü çocuğun önemsiz buluşması. Önemsiz ve aykırı. Gece olgunlaşır adım adım, öteki ele alır hakimiyeti, sessiz ve derinden. Direnemez cadde, Beyoğlu ve İstanbul bu istila-yı. Akar öbek öbek caddede Dolapdere, Tophane, Kasımpaşa. Kabuk değiştirir cadde bir yılan gibi ve dikkat etmek gerekir artık yürürken.

Erdoğan Gümüş

Cihan Kılıç

Senden korkuyorum... Sanki dünyada korkulacak bir şey kalmamış gibi senden ama en çok da senden korkuyorum. Ne babam içip bıçak çektiğinde, ne de lise yıllarımdaki utanılsı kavgalarımdan korktum senden korktuğum kadar. Beyaz bluzunun içinde saflığı ve temizliği hatırlatıyorsun. Evde olmanın rahatlığını ve huzurunu aradın yıllarca sahilde, meyhanelerde, dostlar arasında, sevdiğinin kollarında... Salt başka bir yerde, başka bir ailenin çocuğu olmamanın, , enstest bir ilişkiye zorlanmamış, kendini öldürmen için 21 gramlık ruhunu saf bedeninden ayırasın diye yeterli uzunlukta organla ilmiği boynuna geçirdiğinde ayaklarını yerden kesecek kadar yüksek tavanlı bir odaya kilitlenmemiş olmanın kazandırdığı şansla, bir çocuk neşesiyle gülümsüyorsun. Temiz yüreğinden, al yanaklarından, kısa boyundan, domuz parmaklarından, izlediğin filmlerden, gezdiğin sergilerden, Edward'ından, ak düşmeye başlayan kısa saçlarından, ışıldayan gözlerinden, temiz yüreğinden. Senden... Korkuyorum... Senden...

HAYIRDIR İNŞALLAH

Şebinkarahisar'dan Selahattin Tapu

Birdenbire bir gürültü duydum. Sanki memlekette ne kadar dozer varsa toplanmış, evimi yıkmaya çalışıyorlar. Evim tapusuzmuş. Elimde tapu kadastrodan aldığım belgelerle dozerlerin arasında çaresizce koşturup yıkımı durdurmaya çalışıyorum. Birdenbire, ayak parmaklarımda bir ıslaklık hissettim. Baktım Belediye Başkanı parmaklarını emiyor. Dozerleri geri çekmezsen sana parmak yok dedim. Dozerleri çekmediği gibi, bütün belediye işçilerini topladı, hep beraber emmeye başladılar. Çığlıklar atarak uyandım.

***Yaptırım gücü fazla olan insanların tahakkümü altında kalmışsınız. Devlet erkanından bazı kişilerle somut olarak, ya da soyutlama düzeyinde sorunlarınız olacak. Sözüünü ettiğimiz, modern devlet elbette. Platon'un devletinde dozer yoktur ama devlet ya yapar ya da yıkar. Modern devlet yapılanmasında ise, devlet yaparken de yıkarken de emer! Asıl işlevi emmektir. Anladığım kadariyle siz de emilmişsiniz. Rüyadaki farklı dizgeler arasında artsüremli olarak yıkılma ve emilme hissine kapılmanız ise bilinç düzeyinizde sapmalar olduğunu gösteriyor. Tapu kadastrodan aldığınız belgeleri bir daha hiçbir rüyanızda sallamayın lütfen. "Sahip olmak" ya da "olmak" arasındaki paradoksal düzlemde sıkışmanın kimseye faydası yok. Adam emmeyi kafaya koydu mu belgeye bakmaz. Emmenin belgesi mi olur?

Malatya'dan Saadet Aslan

Rüyamda doğum yapmışım ve altı tane yavrum olmuş. Altız yani. Hepsi ni kucağıma alıyorum, sırayla emzirmeye başlıyorum. Bir baktım, çocukların hepsi kedi. Bir batında altı kedi doğurmuşum ve iştahla emziriyorum onları... İnsanın kedi doğurması normal bir şeymiş gibi paniğe de kapılmıyorum hiç. Hayırdır inşallah!

*** Süt bolluktur. Elbette süt sözcüğünün epistemolojik yapısıyla değil, toplumun sütü algılama biçimine ve süte yüklenen misyonun kavram düzeyine yansımaya ilişkin bu. Doğum yapmak da bazı beklentilerinizin artık sonuçlanacağı anlamına geliyor. Ama insanın kedi doğurmasını pek hayra yoramayacağım. Dağın fare doğurması gibi bir şey bu. Kutsal bazda bazı travmalar yaşayacağınızı, kendi hayatınızı bir realite gibi değil, hayatın aslından türetilmiş bir retrospektif yapı olarak yaşayacağınızı söylemek yanlış olmaz. Yine de kedilerin tırmalamadığına şükredin. Tırmalanmak rüyayı bozar.

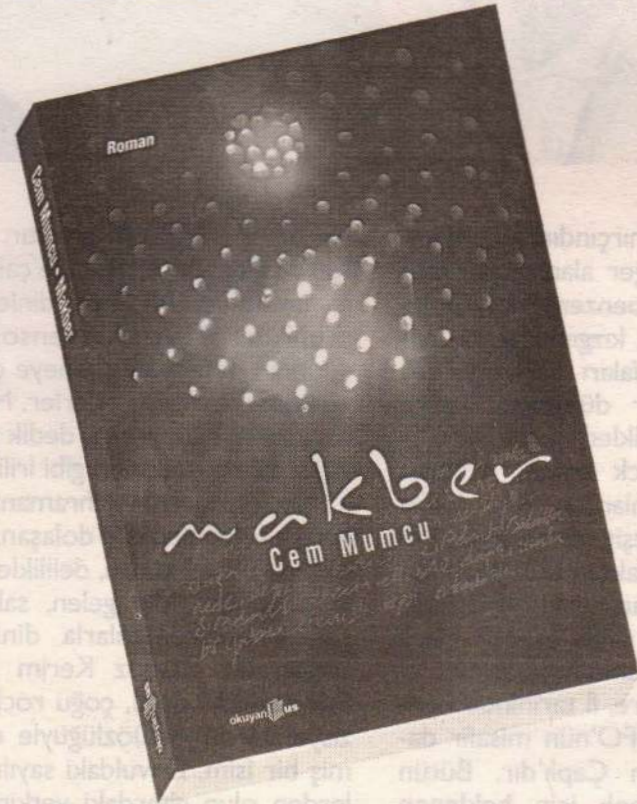
Direc-t'ten Bilge Kösebalaban

Konser vermek üzere Makedonya'ya gidiyorum. Daha uçaktan iner inmez bir grup Makedonya polisi etrafımı çevirip apar topar götürüyorlar beni. Üstümü arıyorlar. "Bir dakika, benim pasaportum var," diye elimi ceketimin iç cebine sokuyorum, pasaport yerine Nirvana cd'si çıkıyor cebimden. Panik halde pasaportu arıyorum, elimi nereye atsam flütler, bagetler, keman yayı, sol anahtar, pena, distorsiyon pedalı... Allah ne verdiyse dökülüyor etrafa; bir tek pasaport yok. Kan ter içinde uyandım. Baktım Makedonya'daki otelin lobisinde, koltuğa kıvrılıp uyuyakalmışım. Öylesine içim geçmiş işte. Yaşadıklarımın rüya olduğunu anlayınca çok rahatladım.

***Öncelikle şu konuda anlaşalım; bu gördüğünüz rüya değil, küçük çaplı bir kabus. Rem uykusunun ikinci döneminde görülen bu tür kabuslar beynin locus seruleus kısmındaki aminerjik sistemin hiperaktivitesine bağlıdır. Belli bir ritimle söylenen "Sesimden başka hiçbir şeyim yok/ seni seven şu salağın hali bok" gibi kafiyeli sözlerin uzun süre ve sık sık söylenilmesi aminerjik sistemi etkileyerek bu tür kabuslara zemin hazırlayabilir. Unutmamanız gerekir; Makedonya'da bile olsanız, cd yuvarlaktır. Rüyada pasaport görmek ise, zorlukların aşılacağı, başandan başanya koşulacağı anlamına gelir. Pasaportu hemen bulamamanız, başanklara bir anda değil, aşama aşama ulaşacağınızı gösteriyor. Cebinizden dökülenler de çok yönlü kişiliğinizin bir simgesi sanki. Hem üflemek, hem vurmali, hem de yaylı çalgılara ait bütün aksesuarları sığdırmışsınız cebinize. Maşallah.

Yorumlanmasını istediğiniz rüyalarınızı haydirtinsollah@hotmail.com'a gönderebilirsiniz...

Aradığımız o tek, ilk ve son cevap...

makber

Bilmek istediğimiz, anlamak istediğimiz, çözmek istediğimiz ne? Kendi içimizde, sevgimizin gözlerinde, doğmuş veya doğacak çocuklarımızda, televizyonda, sinemada, gazetelerde, dergilerde, kitaplarda aslında neyi arıyoruz? Ayrıntılar mı merak ettikimiz? Yoksa bütün ayrıntılarda aradığımız aynı şey mi?

Ayrıntılar üstümüze bu denli şiddetle yağarken asıl sorumuza bu dehşetli gürültünün içinden bir cevap bulabiliyor muyuz?

Niye burada olduğumuzu, niye gideceğimizi, gideceğimizi bile bile niye burada olmayı sürdürmemizi seçtiğimizi bilmeye, anlamaya mı çalışıyoruz?

Aradığımız o tek, ilk ve son cevabı bulmak umuduyla okumadık mı bütün kitapları?

"Hayat, kime ne zaman merhamet edeceği, hangi çocuğunun ne zaman başını okşayacağı belli olmayan bir anneydi. Ne zaman ne kadar süt vereceğini bilemediğimiz koca memeli bir anne... Gözünü bile kırpmadan sütüne zehir katacak kadar hain ve memesinden kan çıkarma pahasına süt verecek kadar şefkatli... İri memelerinin üstünde yatırdığı yavrusuna huzur verdiği gibi, aynı memelerle boğabilirdi de onu. Hangi yavrusu ona güvenebilir ya da ona güvenmeden nefes alabilir ki? Ettiği bu memeden zehirlenmeyi göze almayan çocukları, aklıktan ölmeyi peşin kabul edenlerdir. Bu aşuften annenin kör çocukları, onun bir tarafını görmezler: Ya güven veren kısmını ya da hain kısmını. En acılı çocukları onlardır: Saf güvene kananlarla, hiç güvenmeme tabutuna girenler..."

makber, Cem Mumcu

okuyan us

İçimde Bir Boşluk Var adlı kitabım Sel Yayıncılık'tan çıktı.

Geçiyordum Uğradım

Rock müzik hırçındır; müzisyenleri de. Diğer alanlardaki müzisyenlere pek benzemezler. Onların neşeleri de, kızgınlıkları da enteresandır. Kafaları başka çalışır, başka bakarlar dünyaya. Tarihe hayli ilginç kişilikler, renkli simalar bırakmıştır rock müzik. **Kerim Çaplı** da bunlardan biri. Daha doğrusu, bir çeşit efsanedir o. Hikayeleri de kulaktan kulağa anlatılır. Rumeli Hisarı'ndaki MFÖ konseri ise, dalga dalga yayılan Çaplı efsanesinin en ünlü hikayesidir.

Rivayete göre, fi tarihinde konser verecek MFÖ'nün misafir davulcusu Kerim Çaplı'dır. Bütün gün sound check için beklenen Çaplı, bir türlü gelmez. Derken konser saati yaklaşır, seyirciler koltuklarda yerini alır. MFÖ sahneye çıkar ama Kerim Çaplı hâlâ yoktur ortada. Mecburen Çaplı olmadan konsere başlarlar. Ancak karşılarında, ön koltuklarda oturan

bir izleyici, MFÖ'yü şaşırtır. Evet, Kerim Çaplı bu konserde çalacağını unutmuş, MFÖ'yü dinlemeye gelmiştir. Mahzar Alanson bu unutkan müzisyeni sahneye çağırır ve konsere devam ederler. Ne kadar doğru bilmiyoruz; dedik ya, rivayet böyle... Bunun gibi irili ufaklı birçok hikayenin kahramanı olan, hikayeleri dilden dile dolaşan, şimdilerde ellisini süren, delilikle dahilik arasında gidip gelen, sahnede çaldığı enstrümanlarla dinleyeni sarsan bir virtüöz Kerim Çaplı. Salt seyirciyi değil, çoğu rock müzisyenini de virtüözlüğüyle etkilemiş bir isim. Davuldaki sayılı isimlerden olup gitardaki yetkinliğiyle de benim diyen gitaristlere taş çıkartacak düzeyde biri. İşin özü, çalmadığı enstrüman yok gibi. Buna karşın, hayatının her döneminde sessizliği seçmiş. Hem bu piyasanın içinde, hem de tamamen dışında... Belki de boş vermiş her

şeye. Çabalamanın ya da herhangi bir şey için mücadele etmenin kıvraklığını es geçmiş. O kıvraklığı ya kalama konusunda yeteneği olmadığından değil, bunun bir anlamı olmadığını fark ettiği için.

Şimdilerde Kerim Çaplı Kadıköy'de bir otel odasında yaşıyor; haftanın belli günlerinde barlarda sahneye çıkıyor, çalışıyor... Sonra kapanıyor odasına. Eğer sahnede ona kazara dik dik bakarsanız, müzik bittiğinde kafanıza elindeki bageti fırlatabiliyor. Aldırmıyor kimseye, canı ne isterse onu yapıyor. Korkmuyor da! Kaybedecek bir şeyi yok. O yüzden çok özgür. Belki bizden birkaç adım daha ilerde olduğu, hayata o noktadan baktığı için bu kadar rahat davranıyor; yalnızca kaybedecek bir şeyi olmadığından değil, kazanılacak şeylerin de gerçekten kazanç olmadığını bildiği için!

Peki kimdir Kerim Çaplı? Piyano paşa olarak anılan, 1957 yılında Amerika'ya yerleşen ünlü müzisyen Erdoğan Çaplı'yla opera sanatçısı Azra Gün'ün oğlu. Hatta babası Beyaz Saray'da konser veren ilk Türk sanatçısı ünvanını kazanmış, Türk ezgilerini batı enstrümanları ile tanıtmış önemli bir müzik adamı. Kerim Çaplı ise 14 yaşından itibaren Florida, New York gibi şehirlerde çeşitli gruplarla çalmış, 16 yaşında okuldan ayrılmış, bir ara Jimi Hendrix'le tanışmış, rivayete göre birkaç kere onunla çalma fırsatını da bulmuş. Daha sonra Türkiye'ye yerleşen Kerim Çaplı, gençlik yıllarında büyük bir olasılıkla heyecanla sarılmıştır elindeki müziğe. Sonra her nedense; kendi kabuğunda, bir paşanın devrik oğlu olarak yaşamayı seçmiş. H

Kara Kutu

Ne Bir Ne de İki

Sevdiğiniz size "bir tanem" yerine "bir buçuk tanem" derse tepkiniz ne olur? Ben olsam gülerim. Kafa mı buluyor benle diye söylenmeye de ihmal e mem. Derdim elbette kimsenin bir tanesi olmak değil, ama buçuğun işaret ettiği o "bir tanemden daha fazlası" olma durumuna "niye iki değil?" diye itiraz ederim. Tabii aşk sayıyla ifade edilecekse... Genelde kadınlar her zaman en fazlasını ister, ama aşkıta sanırım en küçük rakamı tercih edeceklerdir. Ancak İhtiyaç Molası ya dalga geçmiş kadınların aşk hırsıyla, ya da aşkın büyüklüğüne "bir tanem" yetmemiş. Orası pek anlaşılmıyor. Şarkının sözleri havada kalsa da, İhtiyaç Molası'nın yeni çıkan ikinci albümü 1,5 oldukça keyifli. İlk albümleri Milad'la progressive rock'ın Türkiye'deki öncülerinden olan grup, özellikle Milad'taki Çizgi ve Çengi besteleriyle unutulmazlar arasına girmişti. Türk müziğindeki temalardan yararlanan grup, çok iyi bir sentez yapmıştı. 1,5 adlı albümde yine Türk müziği motiflerine rastlansa da, ilk albümdeki tavır bir ölçüde kırılmış, gitarlar önceki albüme göre daha ön plana çıkmış. Sert ritimlerin yanı sıra, son derece soft şarkılara, senfonik ritimlere de rastlıyoruz. Özellikle Tolga Çebi'nin keman ve klavyedeki üstün başarısı, duygusallığı ve o duygusallığın içersindeki hızı dinleyiciye en üst seviyede yansıyor. Öyle ki, Gülümse adlı şarkıda keman, dinleyene düz ovalarda çikolata renkli bir atın, rüzgarda dört nala koşuşunu hissettiriyor. Kimi yerlerde de dinginliği, huzurlu bir anınızdaki bir gülümsemeyi yansıtıyor bu şarkı. Albümün en sert şarkılarından biri olan Sus'taki "hayat kan istiyor" sözüyle irkiliyor bizi İhtiyaç Molası. Albümdeki o naifliği bir anda kırıyor. Gerçek nasıl yüzünüzde aniden bir tokat gibi patlarsa, öyle bir şey İhtiyaç Molası'nın bu şarkısı. Yine Ay ve Uyandım adlı şarkılar da albümün dikkat çekici parçalarından. Kısacası İhtiyaç Molası, bir kez daha iyi bir albümle çıkıyor karşımıza...

Özlü Sözler

O çok iyi kalpli bir insandır, kırmızı ışıkta bile hiç geçmemiştir. İlişkimiz altı ay önce bitmesine rağmen bu şekilde konuşmak önemli bir şeydir.

Seren Serengil

Kollarında ve sırtında aşın tüy olan beyler bana pek estetik gelmiyor. Ama göğüs ve koltuk altında yoksa onu da erkek yerine koyamıyorum.

Burcu Güneş

Öyle bir gözle bakıyorum ki, insanları bulundukları yerlerde aynı anda görüyorum. Ben buradayım, ama her yerdeyim. Ben toz kadar hafif, dünya kadar ağırlım.

Mustafa Topaloğlu

Türkiye'de erkek ses sanatçısı çok fazla. Zaten erkekler pek showgirl'lik yapmıyor

Ebru Yaşar

Albümün Fransızca olmasının nedeni, benim şarkıların Fransızca söylemiş olmamdandır...

Candan Erçetin

Ali Baba'nın Çiftliğinde Ünlüler Var

Ali Baba'nın bir de "Ünlüler Çiftliği" var artık. Bu çiftliğinde; artistleri, şarkıcıları, mankenleri, tiyatro oyuncularını, DJ'leri var. Ali Baba, bu bir kısmı elden ayaktan

bir gülecekmişiz. Ali Baba, Laila/Yayla ses uyumunu eşsiz bir buluşmuş gibi kabul ederek açılışı Laila'da yaptı. Çiftliğe yollanacak ünlülerimiz, gitmeden önce burada bir araya geldiler, tanıştılar. Bir kısmı zaten birbirini tanımaktaydı ama bir kısmı da ilk defa burada gördü birbirini. Ünlü mankenimiz, her şeyimiz Yasemin Kozanoğlu ise kimseyi tanımamaktaydı. Bir kısım insanı tanıyor gibi yaptı, sonra da (her niyeyse) Seda Üren'e takarak "Bu kıızı, hiç ama hiç tanımyo-

ba'nın seçtiği diğer üyeler gibi çok ünlü, çok popüler bir isimdi. Ama Kozanoğlu'nun haklı sebepleri de olabilir. Kızcağız genellikle yurtdışında. Burada olduğunda da, (saat farkından olsa gerek) genellikle ayakta uyuyor. Kozanoğlu'nu, diğer çiftlik arkadaşları anında tanıdı tabii, ne de olsa o bir uluslararası ünlümüz. Seda ve Yasemin kızımız dışında diğer üyeler de şöyleydi: Merhum Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın kızı, ünlü İstanbul Gelişimci davulcumuz Asım Ekren'in eski

Ural, Serengil'in köpeğine ilk tepki veren üye oldu. Meğer Ural kardeşimiz köpekten korkarmış. SS subayı da, böyle bir korku türü yokmuş, ya da çok saçmaymış gibi, Seren'imizin köpeğini tuttu, Hakan'ımızın kucagina vermeye çalıştı. Isırdı-ısırmazdı paniği, bir süre sonra yerini Hakan Ural'ın bavulunda yer alan ıvır zıvırların kontrolüne bıraktı. Çiftliğe birlikte götürülecek bavulların hepsine bakılmıştı ama hiçbir bavul da Ural'ınki kadar 'saçma' ya da 'tuhaf' bir biçimde doldurulmamıştı.

Silme 'light' peynir ve galeta doluydu bavul. Ural, bu başka türlü geçirilecek üç haftanın en önemli yanının 'kilo almamak' olduğuna karar vermişti besbelli. Belki haklıydı da. Ünlü dediğiniz kendisine bakar, dikkat ederdi. Televizyoncular-filmciler gencimizin kapısında kuyrukken o şişmanlayıp dönsün, hayranlarını üzsün müydü yani? VDJ Yunus, müteakıt popstar Harun Kolçak ve yüzü tanıdık ama adı belirsiz bir tiyatro oyuncusu da geri ka-

POPÜLER ANSİKLOPEDI PAKİZE SUDA'NIN PS'Sİ (YA DA BALIK YAN GİDER'İ)

1950 İzmir doğumlu. 60'ların hemen sonunda başlayan müzik yaşamını hala sürdürebilen ender sanatçılarımızdan. 70'lerin hemen başında sinemaya da geçti ve birkaç film yaptı. İlk plağını, müziğe başladığı tarihten yıllar sonra yapabildi. Ön yüzünde **Baha Boduroğlu**'nun "Aşk Budur İşte" ve arka yüzünde **Sezen Aksu**'nun "Ver Aşkını" adlı şarkılarının bulunduğu plak, 70'lerin ikinci yarısında Bip tarafından yayımlandı. Plagin her iki yüzü ama özellikle arka yüzdeki "Ver Aşkını" adlı şarkı çok fazla sevildi. Sanatçının buğulu sesi, Sezen Aksu'nun son derece naif ilk bestelerinden biri ile mükemmel bir şekilde örtüşmüş ve bu şarkı herkesi çok fazla etkilemişti. Bir sonraki plakta, sanatçı, **Mehmet Teoman** ve **Cenk Taşkan** ile birlikte çalıştı. Bu ikili, Pakize Suda için "Biz Kadınlar"ı yazdı. Türk popunda pek rastlanmamış ölçüde feminist söylemli bu şarkı ile de şarkıcı epeyce ilgi gördü. Pakize Suda, başka plak yapmıyorsa bile, düzenli olarak çıktığı sahne çalışmaları ile adını hiç unutturmadı. 90'lı yılların ikinci yarısı boyunca "Aynalı Meyhane'de sahneye çı n sanatçı, bir zamandır da Hürriyet'te yazdığı yazılar ile her kesim okurdan büyük bir ilgi görmekte.

düşmüş neo-çiftlik ahalisinin medeniyetten uzak bir şekilde kaldıklarında ne yapacaklarını, ne edeceklerini görmek istemekteymiş. Niyeti bu. Görecek, sonra da bize gösterecek; biz de bir içlenecek,

rum" dedi. Çiftlik bölüğünün subayı olan Çağlayan'ımızın ısrarı da bir işe yaramadı; Kozanoğlu "Kim ki bu kıızı?" dedi, başka bir şey demedi. Oysa Seda Üren de, Ali Ba-

karısı ve yeni 'anı' yazarımız Zeynep Özal, hiç şüphesiz konuk listesinin en üst sırasındaydı... Merhum komedyenimiz Öztürk Serengil'in kızı, şarkıcı-oyuncu-dizici-lmrenci-

her şeyci Seren Serengil; "Artık Gülben de evlendi, bana şimdi hiçbir yerden kavgaya çıkmaz, bari biraz dinleneyim" diyerek köpeği ile katılmış çiftlik ahalisine. Ahaliden bir başkası olan; ünlü pop şarkıcısı Selçuk Ural'ın oğlu, ünlüler ünlüsü fantezi sanatçısı Sibel Can'ın eski kocası, oyuncu-dizici-her şeyci Hakan

lan çiftlikçilerdi. Sevda Demirel'in yokluğu herkesi şaşırtmış olmalı. Onun, 'medyum'lardan herhangi birinin ve Levent Oran'ın varlığı, bu üç haftaya biraz 'kaba kuvvet' katardı belki. Savaş Ay da olsa süper olurdu. Neyse; bu adamlar; süyun-elektriğin-konforun olmadığı bir çiftlikte üç hafta birlikte yaşayacak, canlarını dişlerine takarak ayakta kalmaya çalışacak ve bunu bize gösterecekler. Neden? Biz onları her gün görelim, yüzlerini iyice ezberleyelim diye mi? Yani iyice ünlü olsunlar diye... E, hani ünlüydü bunlar? Peki Ali Baba, sen bilirsin, ama bir ricamız da yok değil:

Ali Baba, Ali Baba, onlara al bir araba... Bir de dilimlenmiş light kaşar. H

Ayın (Hülyalı) Şampuan'ı

Blendax'la saçlarınız tertemiz, canlı...

Şampuan üreticileri, (çok iyi ya da hoş bir şeymiş gibi) saçlarımızın ahenkle dans ettiğine inanalım diye her zaman epeyce çaba harcamışlardır. Onlara önerelim diye seçilen modellere, attırmadıkları takla, yedirmedikleri nane kalmamış; zavallı çocukcağızlar, bazen düşün altında bir kedi okşuyormuş gibi saçlarını ovmuş, bazen de, (saçlar hop oturup

hop kalksın diye) yaylana yaylana yollarda yürümüşlerdir. Ama Blendax'ın, 80 ortalarında seçtiği bu modelde saçmaladığını ya da yanıldığını söylemek zor, hedef 12'den vurulmuş. Bu 'güzel yüz', günümüzde, bir zamanlar çoğumuzun bildiği tek şampuan olan Blendax'ı bile yaya bırakmış durumdur.

Yağmur da Kar da Olsa Mezar Açarım Ben

HATİCE MERYEM

A din ne? Vahap. Ne iş yapıyorsun? Mezar kazıcısıyım. Hakikaten mi? He. Neyle kazıyorsun? Kazma, kürekle. Çok derin mi? Ne? Çukur. Bir yirmi derinlik, seksen santim genişlik. Toprak nasıl, yumuşak mı? Toprak her zaman değişir, taş çıkar, su çıkar. Su mu? Alt taraflarda hep su çıkar, bak aşağısı Küçük Çekmece Gölü. Peki ne yapıyorsun? Neyi! Çıkan suyu. Atıyoruz, gül dibine, çam dibine atıyoruz. Çukura sen mi gömüyorsun. Tabi, gömüyorum. Çukurun sağına soluna tahta da koyuyor musun? Tahta koyuyoruz, bir de lahit diye bir mezar var. O metal kapaklı, isteğe göre. Evli misin? Evliyim; sen şimdi çocukların var mı diye de sorarsın, var, iki tane. Kızlarına, babalarının yaptığın iş sorulunca, ne diyorlar? Ne diyecekler, mezarıcı. Gece mezarlıkta kaldığın oldu mu hiç? Deprem zamanı kaldım. 1999 depreminde mi? He. O gün buraya kaç ölü geldi? Kırk yedi. Hepsini aynı gece mi gömdün? Evet. Yorulmadın mı? Yardım edenler oldu. Çocukken ne olmak isterdin? Hiç düşünmedim valla. Nerelisin? Tokat. Çok mu zor işin? Kazma küreği eline aldın mı zorluğu görürsün. İnşaatçıların elindeki kazma kürekle seninki arasında fark var mı? Hayırlı bir iş yapıyorum ben. Yağmur da kar da olsa kazarım, mezar açarım ben. Hiç ünlü birisini gömdün mü? Ölünün ünlüsü mü olurmuş. Küçük Çekmece Gölü'nün dibi ceset dolu olabilir mi? Belki. Sağ ol. Sen de. H

Zamanında Anlaşılmamış Filmlere Yeniden Bir Bakış Denemesi (XX)

Bu mevsimde Alanya'da yaşlı turist olurmuş. Göt göbek, yağ selülit, iğreniyorum şu Avrupalılardan. İnanın bizim Türkler çok daha güzel. Avrupalı dediğimiz bu insanlar, o kadar kötü besleniyorlar ki... Yağ içindeler. Üçüncü Dünya ve bizlerden çaldıkları paralar vücutlarının formlarını bozmuş.

Jaws, Tecavüzcü Coşkun Ve Sex On The Beach

OSMAN CAVCI

Aslında bu yazı zamanında anlaşılmamış filmler değil, anlaşılmamış plajlar yazısı olacak biraz da. Bütün yaz İzmir, Kuşadası, Antalya, Alanya'da geçti sanki... İş icabı. Bu yazıyı da Alanya'da yazıyorum tükenmez kalemle. Arada manzarayı filan da anlatacağım. Karı kız, bikini, tanga, g-string ve son moda trend, gavur karıların beliyle kıcı arasındaki acayip dövmelerden de bahsedeceğim.

Şimdi gelelim zamanında anlaşılmamış plaj filmlerine. Plaj filmlerinin en ünlüsü **Jaws**'tır. Köpekbalığı filmi. Allahın belası bir köpekbalığı plajda mutlu mutlu yazın keyfini çıkaran insanlara musallat olur. Isırır onları... Hart yapar. Şu Amerikalılara huzur yok bu dünyada. Tehlikenin nereden geleceği hiç belli değil. Köpekbalığı masmavi denizleri, kıpkızıl bir hale getirebilir. Bir geyik filmidir bu. İtalyanlar da sahtesini yaptılar. **Jaws** bir, iki, üç, dönüşü, intikamı, falan filan yani. Bizde de **Müjde Ar** ve **Murat Soydan** ikilisi, **'Adalı Kız'** adıyla yaptılar **Jaws**'a benzer bir film. Köpekbalığı sahnelerini de orijinal filmde araklayıp yapıştırdılar. Neyse konu **Jaws**'tan açılmışken söylemeden edemeyeceğim; sıkı durun, **Tecavüzcü Coşkun** Antalya'da bir beach clup açmış, açmamış da çalışıyormuş ne. Herkes, en çok da kadınlar **'Tecavüzcü'nün Yeri'** diye gidiyor oraya. Antalya'da çok moda. Ben de gittim gözümle gördüm. Tecavüzcü küpe takmış, saçını örmüş, güneşlenen karı kızın arasında dolaşıyor. 'Bir şeye ihtiyacınız var mı' gibilerden... Arz talep meselesi bu işler. Turistlerle, özellikle de Rus turistlerle fotoğraf çektiyor akşama kadar. Tecavüzcü Coşkun bu, sana doyar mı hiç?

Bir de Rus dansçı kızla evlenmiş. Kızın diğer Rus arkadaşları da, yani dans grubu Tecavüzcü'nün evinde yatıp kalkmaya başlamış. Mahalle-den şikayetler gelmeye başlamış. Sonunda Rus karısının Rus dansçı arkadaşları kapı dışarı olmuş. Bu arada Coşkun internete tecavüz sitesi kuracakmış. Konu nerden nereye geldi. **Jaws** filminden tecavüzün plajına. Plaj filmlerine devam edelim; bi de **Aydemir Akbaş**'ın **'Plaj Horozu'** isimli filmi vardır. Aydemir filmde horoz gibi dolaşmaktadır. Diğer oyuncular, dönemin sex filmi oyuncularındır. **Feri Cansel** olabilir. **Kemal Sunal**'ın da benzer bir filmi vardır ama ismini hatırlamıyorum. Cankurtaran görevlisi olarak çalışmaktadır. Rezil, salak bir filmidir. Zeka özürlü bir kola dayalı iş gücü ...

Filmlere biraz ara verip biraz da plajdan naklen yayına geçelim. Bu mevsimde Alanya'da yaşlı turist olurmuş. Göt göbek, yağ selülit, iğreniyorum şu Avrupalılardan. İnanın bizim Türkler çok daha güzel. Avrupalı dediğimiz bu insanlar, o kadar kötü besleniyorlar ki... Yağ içindeler. Üçüncü Dünya ve bizlerden çaldıkları paralar vücutlarının formlarını bozmuş. Fakat az ilerde şemsiyesiz, şezlongsuz doğal plajda bir manita var ki, bakalım nasılmış... Havlusuz filan kuma yapışmış. Pornografik siyah g-string, hani kıcının arasından ip geçiyor hesabı... Demin yanından geçtim, görüntüyü hafızamda tutmaya çalışıyorum ama yetmiyor. İnanın istenmeyen tüyleri bile gözüküyor. Şimdi oturduğum yerden onu görmeye çalışıyorum ama aramızda yüz elli metre fark olduğundan bozuk gözlerimin imdadına doymak bilmeyen fantazyam yetiştiriyor. Biraz

Acun Firarda bir durumsallık içindeyim. Ama olsun. Ne komik ki bu siyah ip çamaşırılı anadan üryan kızın az ötesinde de, bizim baş örtülü türbanımsı vatandaşlarımız omuz omuza aynı denizi paylaşmaktadırlar. Tekrar filmlere dönelim. Bu plaj filmlerinden biri de **Zampara Seyfettin**'dir. Senaryosunu **Ünal Küpeli** ile birlikte yazmıştım. Seyretmeyen yoktur bu geyik filmi. **Sapitop** adlı şekerden tatil ikramiyesi kazanan dallama Seyfettin, aynı ikramiyeyi kazanan bir kıza tatilini zehir eder. İnternette girdim Zampara Seyfettine baktım. İnanılmaz yazılara rastladım. Filmin son yılların en kült filmi olduğunu öğrendim, daha neler neler... Sabahın dokuzunda oynamasına rağmen ciddi reyting rekorunu yakaladığını, en absürd filmlerden olduğunu, özel hayranları olduğunu, film oynarken herkesin telefonlara sarılıp birbirini aradığını bile öğrendim. Neyse iki bira daha içersem gidip siyah iç çamaşırılı kızla son filmimi çeviricem.

Bi de ninja filmleri vardır. Hangi millettten, hangi kabileden olduğunu bilmediğim bu manyak savaşçılar. Kumların altından aniden çıkarlar heayyhh diye bağırlar. Korkunçtan öte komiktirler.

Serpil Çakmaklı ve **Banu Alkan** dam, döperini unutulmaz filmi 'bu ikiliye dikkat' filmi hala hafızalarımızda. Otuzbirlik seviyede. Seyretmeyen ve hatırlamayanlara bu filmin tamamının deniz kenarı veya plajda çekilmiş olduğunu söyleyebilirim.

Acaba **Zeki Müren**'in de böyle bir plajlı filmi var mıydı? **Bülent Ersoy**'un var bikinili mikinili.

İbo'nun da var ama İbo Allah'ın plajını çöl zannedip **'Sabuha yak-tın beni'** diye şarkı söylüyor. Sizce İbo yüzme biliyor mu? Onu bir kamyon lastiği içinde şapada, şupada görsek ne yapardık. **Akrep Nalan**'ı **Jaws** kovalasa.

Cüneyt Arkın'ın da **Haydar Paşa**'nın torunu **Christina Haydar**'la çevirdiği bir film var. O da denizli, menizli, havuzlu, plajlı. Balık adam, dalgıç Cüneyt, Haydar'ı kucağında tutmaktadır.

Yılmaz Güney, bizim solcuların baş yapıtı olarak gördüğü kötü bir filmi olan **'Arkadaş**'ta denize girmez, girmeyi reddeder. 'Denize girenler şerefsiz ve namussuzdur' der. Bütün film boyunca plajda elbiselerle dolaşır.

Müslüm Baba'nın sesini duyar gibi oluyorum 'Denizle işimiz olmaz bizim'. H

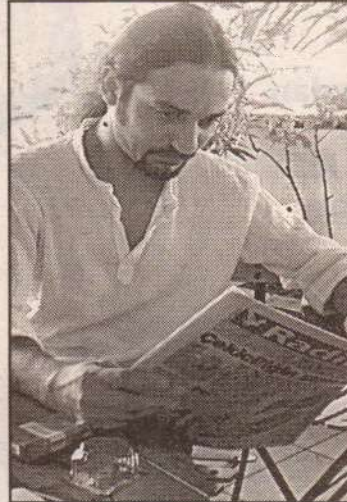
Bir G ü n ü n H i k a y e s i

Ben Yavuz Baş, Araf Bar'da müzik yapıyorum.

14:00

Yine merdivenler, yine aynı hayata çıkış. Müziği ve eğlenceyi bu kadar sevmesem yapılacak iş değil hani. İhtiyacım olmasa bu işi parasız yapmak isterdim. İnsanları eğlendirmeyi çok seviyorum çünkü.

15:00

İşimiz gereği güne geç başladığımızdan ancak öğleden sonra üç gibi kahvaltı ederim, eh buna da kahvaltı denilebilir. Genellikle poğaça vs. atıştırırım. Midem kendini güzel hissedince o süper üçlünün vaktidir artık. Çay, sigara ve gazete.

16:00

Müzik yapmaya başlamadan önce CD'lerimi temizler ve kontrol ederim. Bir gecede yaklaşık 150 CD çalmam gerektiğinden iyi bir hazırlık yapmam şarttır. Genellikle acid jazz, alternatif rock, chill out, fusion ve etnik müzikler çalarım.

17:30

Hazırlıklarımı tamamladıktan sonra, şöyle, en şahanesinde soğuk bir bira yudumlarım. Artık işe başlamak için kendimi hazır hissederim.

18:00

İşten çıkan arkadaşlarım eve gitmeden önce yanıma uğrar bu saatlerde. Çoğunlukla bana takılırlar; 'Biz işten çıkıyoruz, sen daha yeni işe başlıyorsun, şimdi gider, bir güzel yatarım ohh!' Gel de sinirlenme şimdi bunlara...

20:00

Yavaş yavaş müziğe başlamak gerekir. Güzel müzik yapabilmek için öncelikle sese iyi bir ayar çekmeli. Bu yüzden kulaklığımı takar mikserin başına geçerim.

22:30

Her ne kadar müzik çalmaktan büyük zevk alsam da gecenin ilerleyen saatlerine doğru yorgunluk ve baş ağrısı başlar.

22:45

En iyisi gidip elimi yüzümü yıkamak ve biraz olsun kendime gelmektir. Bu arada ayarladığım iki parça otomatik olarak çalmaya devam eder. Yine de fazla vakit harcıyıp 'CD takılması' gibi bir iş kazasına maruz kalmadan işin başına dönmek gerekir.

22:55

Müzik yaparken fazla oturmam, neredeyse bütün gece ayakta yım. Bir sonraki parça için CD'lere göz atmam gerekir. Şimdi neşeli bir şeyler çalayım da, ben de müşterilerle birlikte biraz havaya gireyim bari.

23:10

Evet, bir bira molası vermenin zamanı geldi. Bu bira havaya girmeme de yardımcı olur. Bu arada barmen arkadaştan da bazı numaralar kaptım; bardağı musluğa yan dayayınca bira köpürmüyor.

01:00

Genellikle istek parça çalmıyorum, belirli bir konseptim vardır. Bünyeler alkolü alınca 'illa ki şu parçayı çalar mısın' diyenler çıkar. Led Zeppelin isteği yapan biri oldu. 'Yok' dedim, sinirlenip elimde bardak kırdı.

Gecenin sonu yaklaştıkça daha yavaş parçalara geçiş yaparım ve artık aklımda sadece bizim bar elemanlarıyla birlikte içeceğimiz kelle paça çorbası ve evde beni bekleyen yatağım vardır. Kendime 'ha gayret, şafak 30 dakika' diyerek gaz vermeye çalışır, kalan enerjimle CD'leri toplarım. H

TÜYAP

23. İSTANBUL KİTAP FUARI

23 EKİM-31 EKİM 2004

4. VE 5. SALONDAYIZ

FUAR KİTAPLARI:

- Nuriye Akman / Nefes / Roman
Alpay / Eylülde Gel / Anı
Başar Başarır / Çıktığınız Hevesle İniniz / Öykü
Nur Batur / Yürekte Gülerekten Yürüdüm / Anı
Chico Buarque / Budapeşte / Roman
Onur Caymaz / Bak Hâlâ Çok Güzelsin / Şiir
Onur Caymaz / Seni Hatırlatan Yıldızlar / Roman
İnanç Çakıroğlu / Gölge Avcıları Kulübü / Roman
DAİ Sijie / Yargıç Di / Roman
Laurent Gaudé / Bir Bekleyenim Olsa / Roman
Anna Gavalda / Bir Bekleyenim Olsa / Roman
Homerich / Rüzgârın Kraliçesi / Roman
Valérie Tong Cuong / İlk Kadın / Roman
Nedim Gürsel / İstanbul'un Sandık Odası / İstanbul Kitapları
Nedim Gürsel / Paris Yazıları / Deneme
Selim İleri / Yazmasam Olmazdı / Eleştiri
Özdemir İnce / Yorgun Mayıs Kısrakları / Roman
Yılmaz Karakoyunlu / Tazlar Köyünden Borusan'a / Anı
Asım Kocabıyık / Topkapı Sarayı / Tarih
Reşad Ekrem Koçu / Yaz ve Aşk Hikâyeleri / Öykü
Kenan Hulusi Koray / Şişko Dünya / Roman
Helmur Krausser / İki Yabancı, Eller Birleşmiş... / Roman
Marc Lambron / Yemyeşil Şeriat, Bembeyaz Demokrasi / Anı
Mehmet Metiner / Émilie'nin Son Yolculuğu / Roman
Nicolas Michel / Gizli Çekmece / Anı
Ahmet Oktay / Şeytan, Melek, Soyтары / Eleştiri
Ahmet Oktay / Değişim Yılları / Anı
Altan Öymen / Her Şeyin Başı Sağık / Anı
Yiğit Özgür / Karikatürler
Sakıp Sabancı / Mükemmel Cinayetler / Roman
Julien Salmon / Kenti Dinlemek / Söyleşi
Jale Sancak / Sürgün Melekler / Öykü
Kemal Selçuk / Ay Aşkları / Roman
Ahmet Tangün / Kiraz Toplayan Uskumru / Anlatı
Stratis Tsirkas / Başboş Kentler 2/Kahire / Roman
Erdil Yaşaroğlu / Komikaze 9
Göksel Yılmaz / Tanrının Zamanı / Roman
Doğan Yurdakul / Sırların Kavşağında / Roman

Oturma odası, orta sınıfların ideal mutluluk ortamıdır. Çekirdek ailenin yarı kutsal sığınağı. Oraya sığındıklarında huzur bulurlar. Oturma odasının perdelerini indirdiklerinde ruhları ve vicdanları hafifler; çünkü orada hiçbir ahlaki yükümlülük tanımaz ve taşımazlar. Millay, oturma odasının küçük dünyasına kapanıp dış dünyadaki adaletsizliklere, haksızlıklara kayıtsız kalan bu insanları suçluyordu.

Caz Çağının Şairi

HALİL TURHANLI

Edna St. Vincent Millay caz çağının şairi, cinsel özgürlüğü savunan "yeni-kadın"ın sözcüsü. Yuvarı özleyen bir serüvenci. Sürekli düş kuran bir kız çocuğunun ve aynı zamanda arzulu sonsuz gençliğin sesi. İçedönük ve kırılgan, ama aynı ölçüde cüretkar bir kadının ruhsal uyanışını yansıtır onun şiirleri. Kuvvetli duygularla yazılmış sınır ihlal edici şiirlerdir bunlar.

Edna St. Vincent Millay, 1892 yılında (Maine) Rockland'da dünyaya geldi. Kumara düşkün, sorumsuz babası ailesini terk ettiğinde annesi, Millay ve kızkardeşlerini binbir özveriyle büyüttü. Bayan Cora Millay, büyük kızı Vincent'i (onu hep bu adıyla çağırırdı) çok erken yaşta şiir yazmaya yüreklenirdi.

Edna St. Vincent Millay, Vassar Koleji'nde edebiyat ve tiyatro öğrenimine başladığında şiir-

leri antolojilerde yer alan tanınmış bir şairdi.

1920'lerde Greenwich Village'de yaşadı. Edebiyat eleştirmeni Edmund Wilson, yazar Floyd Dell sevgililerinden sadece ikisiydi. Kadın, erkek, Millay'ın pek çok sevgilisi vardı.

Greenwich Village'de yaşadığı dönemde Nancy Boyd takma adını kullanarak öyküler de kaleme aldı ve bunlar sevgilisi Edmund Wilson'ın editörlüğünü yaptığı Vanity Fair'de yayımlandı. Provincetown Players tiyatro topluluğuna katıldı, onlar için yazdığı oyunlarda rol de aldı.

Avrupa'ya yaptığı uzun bir yolculuğun ardından Amerika'ya döndüğünde onu güzel bir sürpriz bekliyordu: **Harpli Dokumacının Baladı** başlıklı şiir kitabıyla Pulitzer ödülünü kazanmıştı.

Millay, kendinden on iki yaş bü-

yük olan Eugen Boissevain ile evlendi. Sözcüğün her anlamında alışılmadık bir evlilikti. Yerleşik evlilik içindeki rol dağılımı tersyüz edilmiş, Millay'ın bütün zamanını yazmaya ayırabilmesi için ev işlerini Boissevain üstlenmişti. Boissevain, sufrag hareketi içinde yer alan ve genç yaşta ölen ilk karısıyla da böylesi bir "açık evlilik" yürütmüştü.

Millay'ın soneleri okullu bir genç kızın anı defterine yazdığı hafif şiirler olarak okunmuş ve küçümsenmiştir. Oysa, bu sonelerde haz alma hakkını savunan bir kadının arzulu sesi yükselir.

Millay'ın şiirlerini çoğunluk, Elizabeth döneminin yaygın biçimi sone formunda yazması, T.S. Eliot ve Ezra Pound'un temsil ettikleri eril modern şiire bir tepkiydi. O, bir kadın olarak en kuvvetli duygularını sonelerin içinde duyurdu, bu geleneksel formun içinde arzusun dilini kurdu. Klasik sone yapısı içinde modern izlekleri işledi. Erotik serüvenler peşinde koşan modern kadının şiiridir bu.

T.S. Eliot'ın **Çorak Ülke**'sinde dil ve biçim yenilikçidir; fakat şair karamsar bir ruh haliyle modern çağa tepkisini dile getirir. Sıradan insanlara karşı kültürel aristokrasiyi ve onun değerlerini savunur. Aristokratik değerlerin yok oluşu karşısında karamsarlığa kapılır, kaybolup giden bu değerlerin ve eski dünyanın ardından ağıt yakar. Oysa Millay, hiç de modern olmayan bir form içinde modern çağı kucaklamış, modern çağın şiirini yazmıştır.

Raymond Williams, **Modernizmin Politikası**'nda akademilerde öğretilen modernizmin, "canonical" modernizmin dışlayıcı olduğunu, ayıklamış örnekleri içerdiğini belirtir ve alternatif bir gelenek yaratma bakımından görmezlikten gelinmiş yapıtları gün ışığına çıkarmanın önemini vurgular. Millay'ın şiiri de, 1970'lerde ikinci dalga feminizmin alternatif bir gelenek yaratma girişimleri bağlamında yeniden okundu ve hak ettiği değeri kazandı.

Vicdani Retçi

Öleceğim. Ölüm için ancak bu kadarını yapacağım.
Atını ahırdan çıkarıyor, nal takırdılarını duyuyorum.
Çok telaşlı; Küba'da işi var, Balkanlar'da işi var,
bu sabah pek çok yerden çağırıyorlar onu.
Fakat, dizginleri kavradiğında eyeri tutmayacağım.
Kendi binsin ata, ona omuz vermeyeceğim.

Omuzuma dokunsa da kamçıyla, tilkinin hangi yöne kaçtığını söylemeyeceğim.
Toynaklar göğsüme dayansa da tek bir söz etmeyeceğim
bataklıkta saklanan siyah çocuk hakkında.
Öleceğim. Ölüm için daha fazlasını yapmayacağım;
onun maaş bodrosuna yazılmayacağım.

Ne dostlarımın, ne de düşmanlarımin vakit geçirdikleri yerlerden söz açacağım
Hiç kimsenin evinin yolunu tarif etmeyeceğim.

Yaşayanların dünyasında bir casus muyum ben?
neden insanları Ölüm'e teslim edeyim?
Kardeşim, şehrimizin bütün planlarını, bütün parolalarını saklıyorum;
asla benim yüzümden alt edilmeyeceksin.

(Çev. Halil Turhanlı)

Millay, **Aşılanmamış Ağaçtan Soneler** başlıklı kitabındaki şiirlerinde kişisel tarihine yönelir, anne ve babasıyla ilişkilerini işler. Aşılanmamış ağaç, babanın terk etmesi üzerine annenin kendini feda ölçüsünde özverisiyle ayakta kalabilen ailenin metaforudur.

Kitaptaki sonelerden birinde yıllardır kocasından ayrı yaşamakta olan bir kadının, yaşlı adamın ölüm döşğinde olduğunu öğrenmesi üzerine onu ziyaret edışı işlenir. Kadın, ölüm döşesindeki kocasının yanına vardığında onu sevmediğini, fakat vicdanının hasta evine gelmeye ve onu son bir kez görmeye zorladığını fark eder. Sonede hastayı ziyaret eden kadında hem Millay'ın annesinden, hem de kendinden birşeyler vardır. Millay'ın, 1916'da (Maine) Kingman'de ölmek üzere olan babasını ziyaret ettiği biliniyor.

Millay, Harpli Dokumacının Baladı başlıklı kitabını annesine ithaf etmişti. Kitaba adını veren şiirde, yoksul dul bir kadın soğuk bir Noel gecesinde mucizevi bir biçimde harp ile giysi dokur. Millay, kızlarını büyütebilmek için hasta bakıcılık yapan büyük özverilere katlanan annesini bir kez daha kucaklar bu şiirde.

1920'lerin sonlarından itibaren politik sorunlara yönelen Millay, İspanya'daki iç savaşta cumhuriyetçileri destekledi, İtalya'nın Etiyopya'ya saldırmasını ve Stalin'in Nazi Almanyası ile saldırmazlık antlaşması imzalamasını eleştirdi.

1920 yılında Massachusetts'de, mutemeti ve koruma görevlilerini öldürerek bir fabrikayı soymakla suçlanan Nicola Sacco ve Bartolomeo Vanzetti adlı İtalyan asıllı iki anarşist tutuklanmış, adil olmayan bir yargılama sonunda idama mahkum edilmişlerdi. Savcı tanıkları yönlendirmiş, onları sanıklar aleyhine ifade vermeye zorlamış, beri yandan sanıkların lehine olan delilleri yok etmiş, jüri üyelerinin duy-

gularıyla oynamıştı.

Sacco ve Vanzetti davasında asıl amaç giderek güçlenen anarşist harekete gözdağı vermek, anarşist hareketin büyümesinde önemli rol üstlenen göçmen işçileri sindirmekti. Dava, Massachusetts brahminleri'nin yabancı düşmanlığını da ortaya koymuştu.

Yargılamanın ve hükmün adaletsizliğine isyan eden binlerce insan, çok sayıda yazar ve sanatçı savunma komiteleri oluşturarak idamları engellemeye çalıştılar. İdamları önlemek için yürütülen kampanyaya Millay de aktif olarak katıldı, protesto gösterilerinde birkaç kez tutuklandı.

Kampanyalar idamları engellemeyemedi, ama anarşist hareketin yeni dostlar kazanmasını sağladı. Millay de bu dostlardan biriydi. İdamlardan bir gün sonra, 22 Ağustos 1927 tarihli New York Times'da, Millay'ın Massachusetts'de Adalet İnkâr Edildi başlıklı şiiri yayımlandı.

Karanlık bir ironi vardır bu şiirde. Sacco ve Vanzetti'nin adları hiç anılmadan Amerikan adalet sistemine keskin bir eleştiri getirilir, adaletsizlik karşısında kayıtsız kalanlar suçlanır: "Haydi, terk edelim bahçelerimizi, evlerimize kapanalım / Toplanalım oturma odasında / Açacak mı hezaren çiçeği, büyüyecek mi buğdaylar bulutun altında?"

Oturma odası, orta sınıfların ideal mutluluk ortamıdır. Çekirdek ailenin yarı kutsal sığınağı. Oraya sığındıklarında huzur bulurlar. Oturma odasının perdelerini indirdiklerinde ruhları ve vicdanları hafifler; çünkü orada hiçbir ahlaki yükümlülük tanımaz ve taşımazlar. Millay, oturma odasının küçük dünyasına kapanıp dış dünyadaki adaletsizliklere, haksızlıklara kayıtsız kalan bu insanları suçluyordu.

Sacco ve Vanzetti'nin idamlarının üzerinden henüz birkaç ay geçmişti, Millay'ın bu kez Outlook dergisinde bir yazısı yayımlandı. İdamları önleme kampanyasına katılmış çoğu kimsenin umutsuzluğa kapılarak, düş kırıklığı içinde geri çekildiği bir dönemde o, adalet sistemi eleştirisinin ötesine geçerek, liberal çevrelerde dahi anarşizm konusunda varolan önyargılara parmak basıyordu. Bu önyargıların kayıtsızlığa ya da kolektif histeriye yol açtığını, kolektif histeri atmosferinde masum insanların kolaylıkla idam edilebildiklerini ileri sürüyordu.

Edna St. Vincent Millay anarşistlerin sıkı bir dostuydu. Anarşistler dostlarını asla unutmazlar. H

ergenlik öyküleri

Ergenlik Öyküleri'nin
bu ayki konuğu sevgili
Müge İplikçi

Ben Bir Deli Irmakmışım

Ergenlik deyince aklıma o tıfıl halim ve bir sürü hayal kırıklığı geliyor. Hayal kırıklığı denince de malumunuz aşk... Tombulun teki, kendince matrak ve hayatı merak eden bir kızdım. Bu özelliklerimden ötürü olsa gerek o dönemde fazla yanıma uğramadı aşk. Bu yüzden o dönemde, bir daha hayatımın hiçbir döneminde olmayacağı kadar grup fotoğrafına ve o fotoğraflardaki insanların dertlerini dinleme olanağına sahip oldum. Niye benim de doğru dürüst bir aşkım yok sorusu kafamı kurcalıyordu kurcalamasına ama biraz da sorun bendeydi galiba. Kendi yaşitlarımı ciddiye almıyordum; öte yan-

dan benden yaşça büyük erkekler ve onların kızlar üzerinde kurduğu o can sıkıcı ve ciddi tahakküm içimi bulandırıyor. Hele o "bak kızım" laflarıyla başlayan disturları yok muydu... Bugün bu ciddiyeti ve tahakkümü farklı alanlar ve konularda üzerimde kurmaya çalışan hiçbir insana tahammül edemeyişimi o günlerdeki bu aşk pratiksizliğine borçlu olmalıyım!

Aşkı ve onu keşfetme duygusunu kendi içimde tam rafa kaldırmaya hazırlanacakken çıktı karşıma. Tombul, karmakarışık saçlı, şarkı söylemeyi seven bir kadındı o. İngilizce hocamdı, İngiliz ya da Amerikan edebiyatından başla-

yıp felsefeye, müziğe ya da siyasete bulandığımız zamanlarda aşkın ya da sevginin hayat içerisindeki anlamının "her malın bir alıcısı" vardır fikrinden ziyade, çok farklı bir boyuta sahip olduğunu fısıldayan o kadın... Aşk için karşı cins, ayrı/aynı cins, beden, cisim, ruh, sevgililik, meşk fikrini ve bunların sınırlarını aşma zamanı gelmiş miydi? Galiba.

Aşkın en büyüğünün beyinde yaşandığını ve cisimleştirilemeyeceğini keşfettiğim o sene... Sanırım lise birinci sınıftaydım. Muhtemelen bir kasım günüydü. O zamanlar İstanbul'un kasımları daha bulutluydu sanki, gökyüzünün cümbüşü sınıfa vurmuştu. Bir öğleden sonrası. Truman Capote'nin The Grass Harp-Çimen Türküsü kitabını okuyoruz. Şöyle bir pasaja gelmiş sıra: Sevgi kolay bir süreç değildir, (onu bulmak ve yaşamak) bir yaşam boyu sürebilir... O koca sınıfta, 16 yaşındaki halimle bunu benden anlatmamı istemişti. İşte o zaman ben de anlatmaya girişmiştim. Bazı duyguları yaşamak gerekmiyordu demek ki anlatmak için. O öğleden sonra anlattım anlattım...

Sanki hayatımda biri varmış gibi. Şunu düşünerek: biri varmış, birbirimizi çok iyi anlıyormuşuz, ben bir deli ırmakmışım, o ise benimle hayat arasında bir iskeleymiş. Bu iskele beni koşulsuz sevecekmış. Kal diyen bir iskeleymiş bu, kal ve sakinleş. Onunla İstanbul teki bir kent olmaktan çıkmış, yazar olma hayalinin bile eski heyecanı kalmamış... Hayatımda ilk kez kendimi bir yere -evet bir kişiyi aşan bir mekansallıktı bu- ait hissediyormuşum... Aşkın bir aidiyeti var mıydı, bu soruyla da cembelleşmiş olmalıyım. Bir insan bir insanı ne kadar sevebilir sorusu; ne kadar zaman ve nereye kadar... O günkü cevabım "kendimize ne kadar aitsek o kadar" olmuştu. "Bir aşkın sürebilmesi insanın kendine bağlıdır" cümlesiyle

rahatlamış olmalıyım.

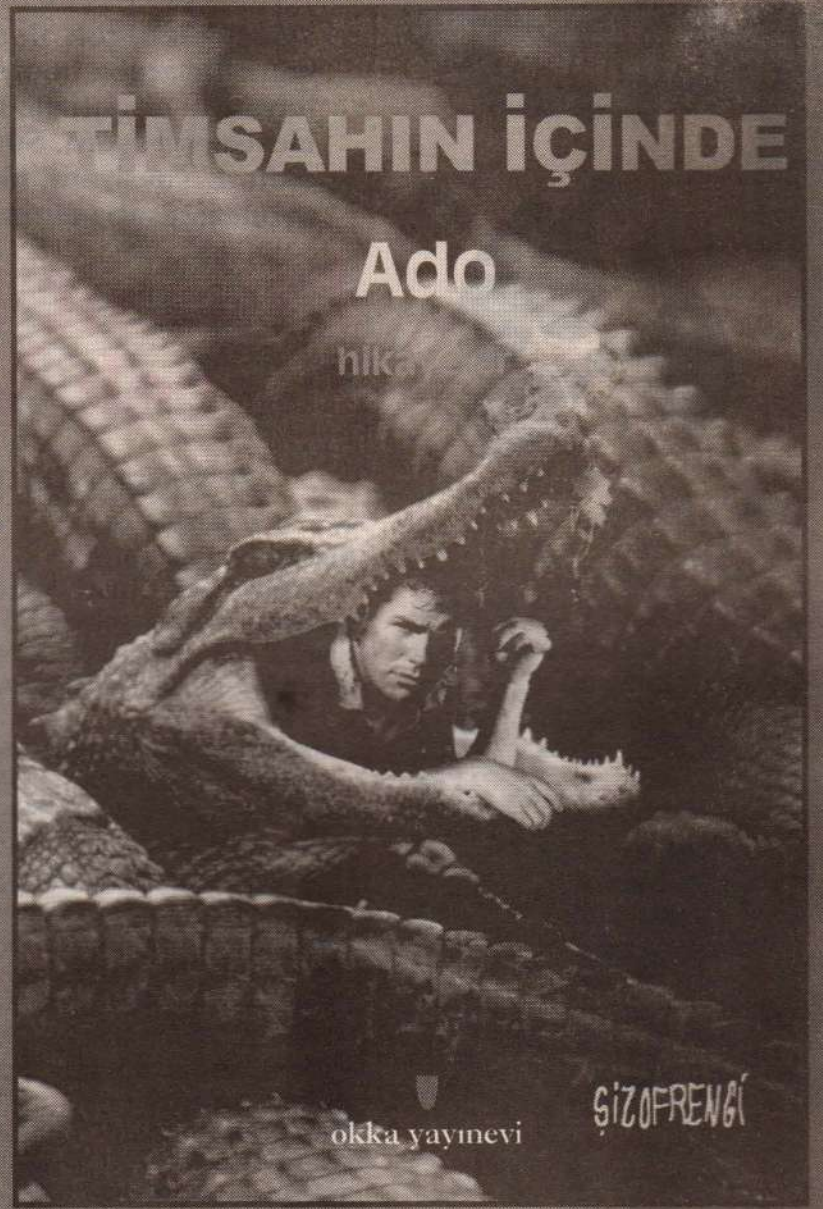
Bu rahatlık fazla devam etmedi. Girmiş olduğum rejim iyi sonuçlar vermeye başlamıştı sanırım! İlklerin birçoğunun gerçekleşmesi için beş-altı kilo fazlalıktan kurtulmak yetmişti. İlk öpüşme, ilk sinemaya gidiş ve heyecanla yan yana oturuş, el ele dolaşmalar, karşılıklı sigara tüttürmeler... Bunların birçoğu şimdi adlarını birbirlerine karıştırdığım tatlı çehreli bıyıkları terlemekte olan oğlanlarla tarihin sayfalarında kayboldu gitti. Onlara duyduğum aşk değildi -sanırım onları de; belki biraz merak, belki biraz sevgi ama aşk değil... Lise sona gelmişim bu arada. Aşkı bulmak için onu keşfetme duygusunu anlatmanın yeterli olacağını düşünmeye başlamıştım ki o çıktı karşıma... Tam da aşkı soyut olarak keşfetmiş-

ken ve dolayısıyla onu somut olarak yaşamının önemsiz olduğunu düşünürken. Gene bir kasımdı, Çimen Türküsü ile aynı kasıma denk düşmesi mümkün değildi elbette, ancak gökyüzündeki bulutlar aynıydı. Hayatımda ilk defa aşk duygusunun bir aidiyet olabileceğini, iki insanın birbirlerini ve hayatı karşılıklı -birbirlerinde ve kendilerinden öte bir noktada algılamalarının yoğunluğuna tanık oluyordum. Gerçekten de ben akıp duran deli bir ırmaktım, o ise o hayal ettiğim iskele. Bu iskele beni koşulsuz seveceğini,

hiç yalnız bırakmayacağını, hani bu arada benim de ona inanmamda bir sakınca olmadığını söyleyip duruyordu. Kal diyordu, kal ve sevgiyi keşfedelim.

Hayatımın ilk inandığım aşkı o olmuştur. Gerçekten de onunla İstanbul bambaşka bir diyardı, o kış, ilkbahar ve yaz... Hem artık yazarlık hayallerinin pek de bir önemi yoktu. Elimde öylesine bir hikaye vardı ki... Hayat bana bir oyun sunmamıştı da ben kafamdaki bir mizansenin hayata uydurmuştum sanki. Bu mizansenin içerisindeki sonu görmek yine bana nasip oldu. Onu, o yazın son günlerinde uzaklara, okyanusa uğurladım. O kadar serinkanlıydık ki ikimiz de. Bitmişti. O gün bir dolmuşun parıltılı metalinde gördüğümün Çimen Türküsü'nün başka bir boyutu olduğunu sonradan anladım.

Güneşin vurduğu bir çizgi öylece uzayıp gidiyordu arabanın ön kaportasında. Ingrid Bergman'ın bir sahnesi vardır hani; gözyaşlarını yağmur sanır ve arabasının sileceklerini çalıştırır. Benimkilerinse köhne bir dolmuşun ön kaportasına vuran güneş ışınları ve o ışınlarla birlikte uzayıp giden çizgilere -gözyaşlarının etkisiyle daha da uzayan, sonsuza doğru gidiyormuş izlenimini veren çizgilere-dönüştüğünü söyleyebilirim. Aşkı bulmanın -ya da aramanın- bir yaşam boyu sürebileceğini anlatan çizgilere. H

"Timsahın içi ıslak ve ılıktı; devrimimdi bu benim, olağanüstü güvenli bir keyif duygusu bütün bedenimi sardı. Zevkten kendimden geçmişim, kendimi yaralanamaz, yenilmez hissediyordum. Milyonlarca insanı hiç tereddüt etmeden ölümüne sürükleyen fatihler doğuştan böyle bir zırh taşıyor olmalıydılar.

Benim gibilerin ise buna sahip olmak için kaderleriyle ölümcül bir savaşa girmeleri, kendilerine verilen hayatı çöpe atmaya hazır olduklarını göstermeleri gerekiyordu.

Kıtaları aşmak, ülkeler fethetmek, askerlere verilen katliam ve tecavüz emirleri, bir şehrin kan ve seksle yok edilmesi, her şey gözümde çok kolay göründü. "

okka yayınevi
(0212)244 47 01

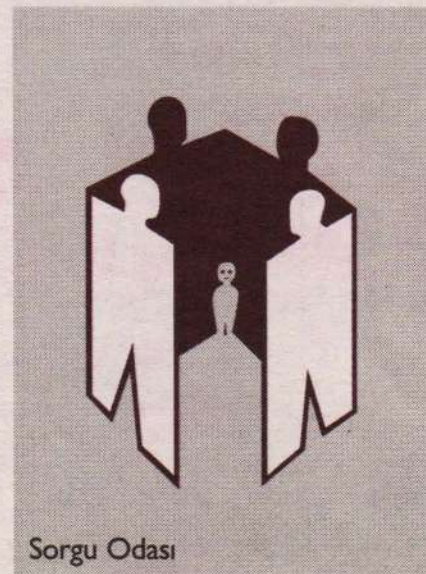
Yaralı

Görev

Lider

Sorgu Odası

"Çocukken, çok afedersiniz sünnet olduğumda, bana bir araba hediye edilmişti. O araba benim hayatımı değiştirdi, beni okumamdan etti. Heveslenmişim. Sırf onun yüzünden şoför oldum. Tavsiyem, hiçbir anne baba çocuklarına oyuncak araba almasın."

Müsait Bir Yerde İnecek Var

ZEYNEP MENGİ

Sizi tanıyabilir miyiz?

-Yılmaz Çelik. Tunceliliyim. 2 yaşındayken buraya geldim. 35 yıldır İstanbul'dayım. Ekmek yediğimiz yer burası. 15 senedir dolmuşçuluk yapıyorum.

Müşterilerle ilişkileriniz nasıl?

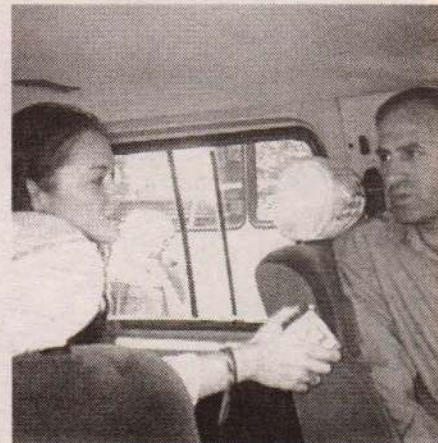
- Bazen sorunlu müşteriler çıkıyor. Parayı evhamlı bir şekilde uzatıyorlar. Sanki 'mecbur değiliz' der gibi. Köşede oturan bayanlara, yaşlılara binerken yardımcı olmuyorlar. Doğal olarak bize de yansıyor. Bazen ön kapıyı sert çarpıyorlar.

Para vermeyenler oluyor mu?

- Tabii. Oturan kişi sayısı belli. Biri vermiyorsa burada ortaya çıkıyor. "Ücretini uzatamayan var mı?" dediğimizde ses çıkmıyor. Yanındaki vermediği halde söylemeyenler oluyor. Biz de bu kadar kişinin içinde rencide etmek istemiyoruz. Minibüs gibi değil. Ayakta yolcu almadığımız için anlaşılıyor.

Başınızdan geçen ilginç olaylar var mı?

- Bir keresinde Taksim'den yolcuları aldım. Üçlü koltukta, tam arkamda oturan beyfendinin kollarında jilet izleri vardı. Boğaz Köprüsü'nün tam üstüne geldiğimde inmek istediğini söyledi. "Burada indirilmez, yolcu bırakılmaz köprü üstünde." dedim. "Ben inmek istiyorum." dedi. Tekrar "Olmaz" dedim. Bu sırada küçük bir bıçak çıkardı. "İndirmezsen bıçağı kullanırım." dedi. "İstersen bıçağı kullan yine indirmeyeceğim, senin niyetin belli, kendini aşağıya atmak istiyorsun." dedim. O sırada gözleri doldu, ölmek istediği-

ni söyledi. Hanımıyla arası açılmış. 5 aydır görmemiş, çocuklarını özlemiş. Köprüden sonra durdum, onu biraz sakinleştirdim, bıçağı cebine koymasını istedim. 10 dakika kadar aramızda duygusal bir gelişme oldu. Diğer yolcular da rahatlatıp ikna ettiler. O akşam bayağı mutlu olmuştum çünkü niyetini gerçekleştirmedi. Bıçağı gördüğümde korkmama rağmen durmak istemedim. Bir can, bir candır. Bunun dışında alkollü binenler oluyor. Eşcinseller bazen başka diyaloglara giriyor.

Dolmuşçuluğa başladığınız zamanlarda 'Çiçek Abbas' tarzında dolmuşlar var mıydı?

- O dolmuşlarda da çalıştım. Çok nostaljik bir havası vardı. Gerçi bunaltıcı bir sıcak oluyordu içerde. Arabalar da basıktı. Çok sorun yaşıyorduk ama seveni de vardı.

Süsler miydiniz dolmuşunuzu?

- Dış olarak süsleme imkânsız, yapamazsınız. Belirli bir rengi olması lazım ama içinde çeşitli motiflerle süsleme vardı. Hatta bir anım var. O zamanlar Kadıköy-Taksim çalışıyordum. Boğaz Köprüsü'ne girdiğimde solda bir Mercedes yavaşladı, korna çaldı. Camı açtım. "Afedersiniz, arabanızı satmayı düşünür müsünüz?" dedi. O zaman arabam gerçekten güzeldi. Siyah beyazdı. Çelik jantlıydı. "Satmayı düşünmüyorum." dedim. "Satacak olursan beni arar mısın?" dedi. Beni bir ay sonra aradı. "Fikrin değişti mi?" diye sordu. "Değişmedi." dedim. Bir daha da aramadı.

Şoförlük lakapları var mı?

- Oluyor. Ben kullanmıyorum, insanlara isimleriyle hitap etmeyi seviyorum ama aramızda 50 yaşın üzerinde abilerimiz var, birbirlerine takıtları çeşitli lakaplar var. Mesela Ford Ahmet. Bazen plakalarımızla hitap ediyoruz. Mesela 50 Necmi.

Çocukken arabalarla oynar mıydınız?

- Çocukken, çok afedersiniz sünnet olduğumda bana bir araba hediye edilmişti. O araba beni okumamdan etti. O zaman araba kullanmak çok daha zevkli geliyordu bana. Heveslenmişim. O araba benim hayatımı değiştirdi. Onun yüzünden şoför oldum. O olmasaydı belki de okurdum. Araba kullanmak istedim, şoför oldum. Tavsiyem hiçbir anne baba çocuklarına oyuncak araba almasın. Çünkü bu, insanları şoförlüğe yönlendiriyor, okumasını engelliyor. Ben çocuğumu arabaya oturtmuyorum, çocuğuma oyuncak araba almıyorum. Alırken de ona söylüyorum, okumak daha önemli, bak ben okumadım, araba kullanıyorum. Böyle bir yaklaşım içindeyim.

Yolcular hep müsait bir yerde ineceğim der. O müsait yer neresidir?

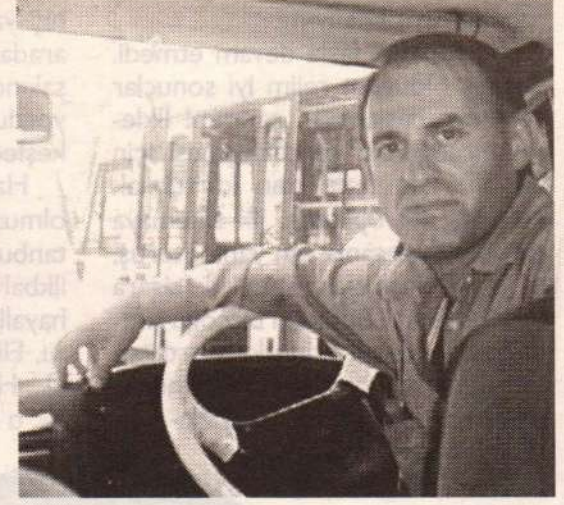
- Bazen deniyor 'müsait bir yerde inecek var' diye. Biz de müsait bir yer arıyoruz. Şöyle 10 metrelik bir yer bile bize yetiyor. Onu bulup da durana kadar müşteri acele ediyor ve tekrar tekrar inecek var diyor. Oysa müsait bir yer demişti. Ben de müsait bir yer arıyorum. O sırada müşteriyle sert bir diyaloga giriyoruz. Bazen de 'ışıklarda incek var' diyorlar. Işıklar insanların inme yeri değil, yasak. Daha gerisinde durduğumuz zaman, suratlarını asıyorlar ya da 'ışıklar demiştik' diyorlar.

Dolmuş şoförlerine arabeski gözüyle bakılır. Siz ne dinliyorsunuz? Hangi gazete ve kitapları okuyorsunuz?

- Aslında o eskide kalmış bir şey. Yirmi araçtan bir tanesi arabesk dinliyor. Çoğu klasik müzik, Türk Halk müziği ya da slow tarzda müzik dinliyor. Mesela ben Joy FM hastasıyım. Kitap okumayı da çok seviyorum. Sosyal olayları inceleyen ya da psikiyatri tarzında okuyorum. En son Duygusal Zeka kitabını okudum.

Hobileriniz var mı?

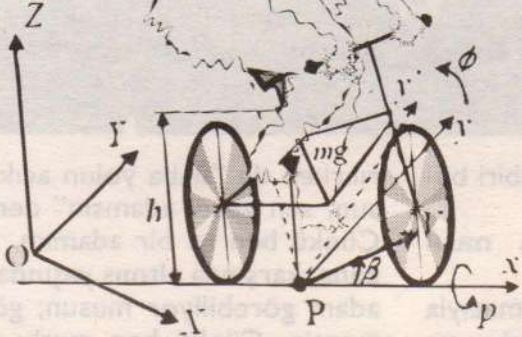
- Ressamım aslında. Birçok arkadaş çizmemi istiyor. Bazılarına çiziyorum. Okulu bitirseydim güzel sanatlarda ressam olurdum. Araba modelleri çiziyorum ama elde bir belge olmayınca bir şey yapamıyorum. Şu an ekmeği başka yerden yediğim için macera gibi geliyor bana. Arkadaşların portrelerini çiziyorum bazen ama fazla zaman bulamıyorum. H

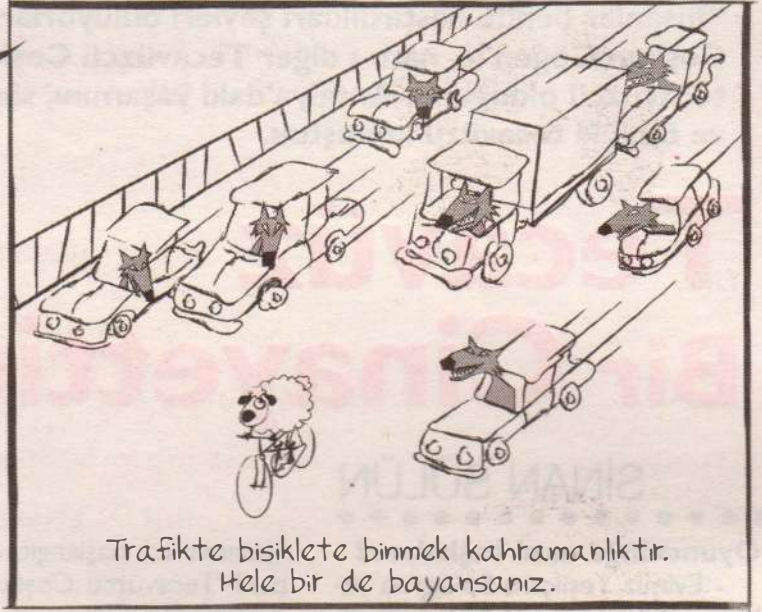
BİSİKLET

Tekerleklerinin, üzerinde bulunan pedallar yardımıyla çevrilmesiyle hareket eden, genellikle iki tekerlekli taşıt.

Bisiklete binmek bir denge işidir.

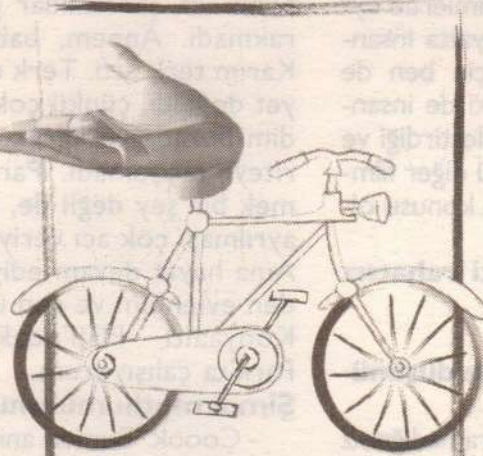
Bisiklet en zor akrobasi numaralarının da ayrılmaz bir parçasıdır.

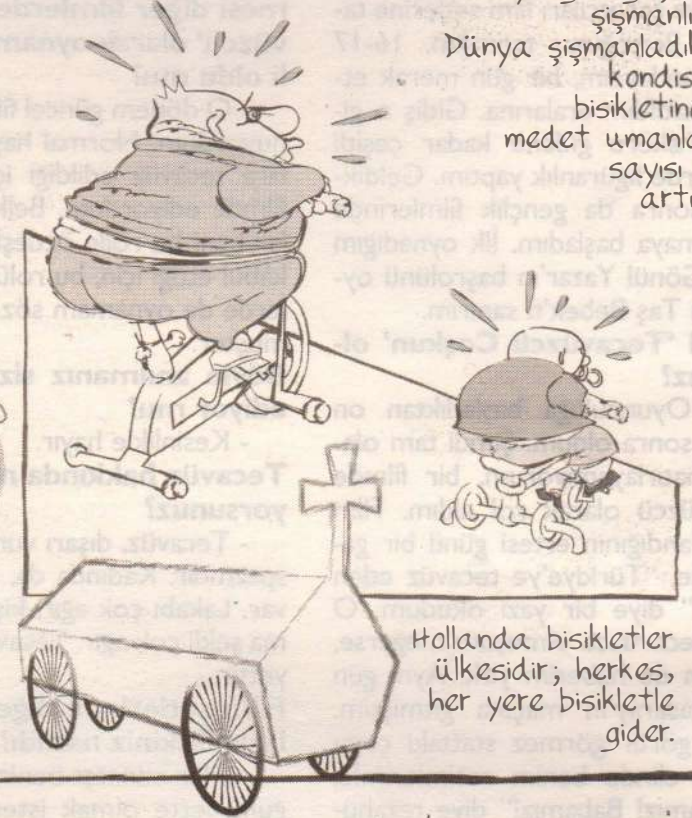
Trafikte bisiklete binmek kahramanlıktır. Hele bir de bayansanız.

Eskiler bisiklete "şeytan arabası" der...

Bisikletin selesinin rahat olması çok önemlidir. Rahatsız bir sele bisiklete binmeyi işkenceye dönüştürebilir.

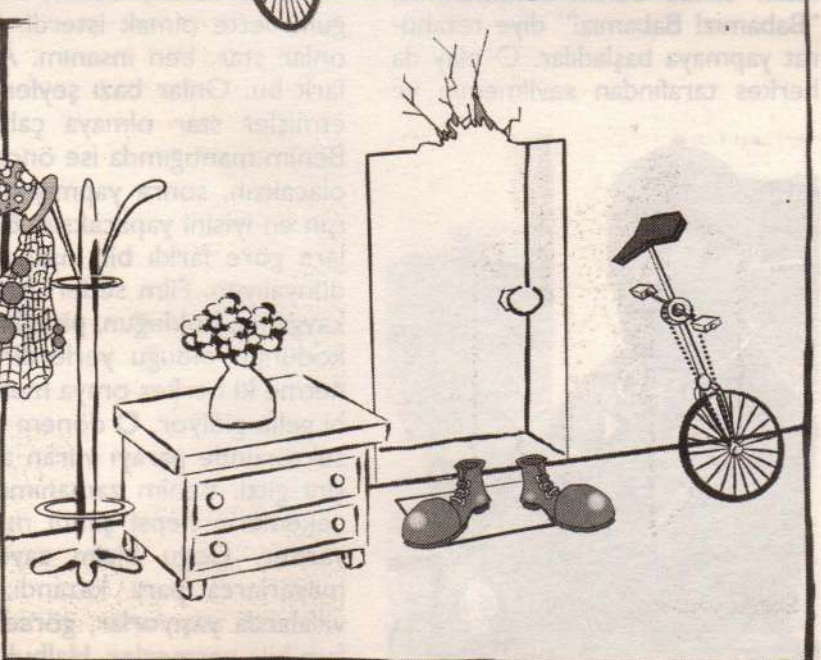

Hollanda bisikletler ülkesidir; herkes, her yere bisikletle gider.

Bazılarının bisikletleri kendileri gibi süslüdür.

Hayatı bisiklet üzerinde geçenler vardır.

Kirli sakalı, ağzının köşesine yerleştirdiği pis sırtışıyla iyi aile kızlarına tecavüz ederken seyrettik ve tanıdık onu. Tecavüzün 'en ahlaksız ve bağışlanmaz' suç olduğu ülkemizde bir tecavüzcü ilk defa bize sevimli ve sempatik geldi. Bunun sebebini, "İnsanlar bende bastırdıkları şeyleri buluyorlar." diye açıklayan Coşkun Göğen'le, nam-ı diğer Tecavüzcü Coşkun'la nasıl tecavüzcü olduğunu, Antalya'daki yaşamını, sinemayı ve tabii ki tecavüzü konuştuk.

Tecavüz Bir Cinayettir

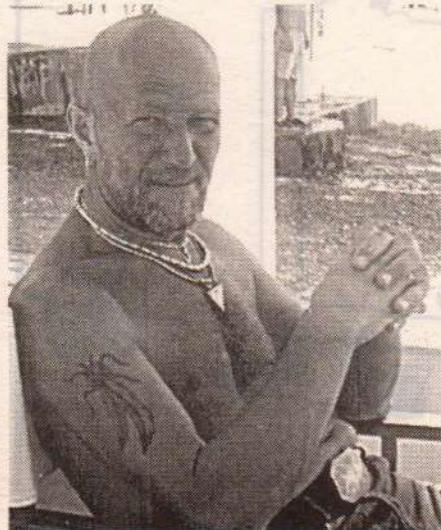
SİNAN SÜLÜN

Oyunculuğa nasıl başladınız?

- Evimiz Yeşilçam Sokağı'na yakındı. Bütün çocukluğum, gençliğim oralarda geçti. Sürekli arabalar gelir ve sanatçıları film setlerine taşırdı. Birçoğunu tanıdım. 16-17 yaşlarındaydım, bir gün merak ettim, katıldım aralarına. Gidiş o gidiş. Askere gidene kadar çeşitli filmlerde figüranlık yaptım. Geldikten sonra da gençlik filmlerinde oynamaya başladım. İlk oynadığım film Gönül Yazar'ın başrolünü oynadığı Taş Bebek'ti sanırım.

Nasıl 'Tecavüzcü Coşkun' oldunuz?

- Oyunculuğa başladıktan on sene sonra oldum. Şimdi tam olarak hatırlayamıyorum, bir filmde tecavüzcü olarak rol aldım. Film yayınlandığının ertesi günü bir gazetede, "Türkiye'ye tecavüz eden adam" diye bir yazı okudum. O gün tecavüzcü olmuşum meğerse, benim de haberim yok. Aynı gün Galatasaray'ın maçına gitmiştim. Beni görür görmez stattaki çoğu insan elinde benim resimlerimle, "Babamız! Babamız!" diye tezahürat yapmaya başladılar. O olay da herkes tarafından sevilmemin ve

tanınmamın başlangıcı oldu. Yani beni 'Tecavüzcü Coşkun' yapan o gazete haberi idi.

İnsanların sizi bu rolde sevmesi diğer filmlerde de 'tecavüzcü' olarak oynamızda etkili oldu mu?

- O dönem güncel filmlerde oynuyordum. Normal hayatta insanlara tecavüz edildiği için ben de filmde ediyordum. Belki de insanlar beni bu rolle özdeşleştirdiği ve kabul ettiği için, bu rolü diğer filmlerde de oynamam söz konusu olmuştur.

Böyle anılmanız sizi rahatsız ediyor mu?

- Kesinlikle hayır.

Tecavüz hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Tecavüz, dışarı vuramadığımız spazmdir. Kadında da, erkekte de var. Lakabı çok ağır, kişiye dokunma şekli çok ağır. Tecavüz bir cinayettir.

Film setlerinde diğer sanatçılarla ilişkiniz nasıldı?

- Her sanatçı benim bulduğum sette olmak isterdi. Çünkü onlar star, ben insanım. Aradaki fark bu. Onlar bazı şeyleri egale etmişler star olmaya çalışırken. Benim mantığımda ise önce insan olacaksın, sonra yapmış olduğun işin en iyisini yapacaksın. Ben onlara göre farklı bir insanım, ben dünyalıyım. Film setleri her türlü kavganın, bokluğun, pisliğin, dedikodunun olduğu yerlerdir. Zannetme ki herkes oraya memur gibi gelip gidiyor. O dönem sinema sektöründe parayı vuran aldı başını gitti. Benim zamanımda film çekenlerin hepsi şimdi multimilyarder. Çoğu bizim sayemizde milyarlarca para kazandı; şimdi villalarda yaşıyorlar, görseller selam bile vermezler. Halbuki hepsi

çok çabuk yok olacak, hiçbirinin farkında değil.

Antalya'da yaşamaya nasıl başladınız?

- Yatırım yapmak amacıyla gelmişim ama iflas ettim ve çok para kaybettim. Ondan sonra da şanssızlıklar peşimi bırakmadı. Annem, babam öldü. Karım terk etti. Terk etmesi gayet doğaldı, çünkü çok popülerdim burada ve karım o popülariteyi taşıyamadı. Para kaybetmek bir şey değil de, ailesinden ayrılması çok acı veriyor insana. Ama hayat devam ediyor. Yeniden evlendim ve son üç senedir Konyaaltı Plajı'ndaki Beach Park'ta çalışıyorum.

Şimdi mutlu musunuz peki?

- Çokook. Burada animasyon ve halkla ilişkiler yapıyorum. Eğleniyorum ve eğleniyorum. Herkes beni tanıyor ve çok seviyor. Günde ortalama 200 ile 500 arası resim çektiriyorum insanlarla. Ben belki televizyonda star olmadım ama ben halkın starıyım.

İnsanlar sizi neden kendilerine yakın buluyorlar?

- Onlar beni 'tecavüz' olarak görüyorlar. Kendilerinde olmayan veya bastırdıkları şeyleri bende buluyorlar. Bu yüzden çok rahatlar bana karşı. Gelirler, dertleri olur, anneleriyle babalarıyla konuşamadıkları şeyleri benimle konuşurlar. Ay-

rılırken de "Baba yolun açık olsun, sen güzel adamsın" derler. Çünkü ben iyi bir adamım. Bak bana, karşımda altmış yaşında bir adam görebiliyor musun; görmezsin. Çünkü ben mutlu olabilmeyi beceriyorum.

Ekleme istedikleriniz...

- Sinema yaptığım için çok mutluyum. Çok fazla para kazanmadım ama kendimi bu sektörde ispat ettim. Bunu da karşılaştığım insanların tepkilerinden anlıyorum. Geliyorlar "Baba ya, dün filmi izledik, hastayız sana" diyorlar. H

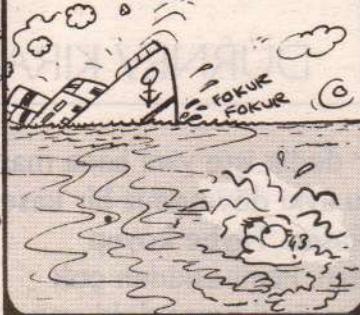
Her sanatçı benim bulunduğum sette olmak isterdi. Çünkü onlar star, ben insanım. Aradaki fark bu.

SIGARA TIR-YAKIŞ

ESİN
ÖZBEK

TİNE KARADENİZDE GEMİ-
LERİM BATMIŞTI, SIKINTI-
LYIDIM YANI,

ŞANSMI ARTIK NE BİLMİ-
TORUM AMA, YA BU KÜÇÜK
ADA BENİ BULDU, YADA
BEN ONU BULDUM,

ZATEN TEK İSTEDİĞİM Bİ
SIGARA İÇİP DÜŞÜNMEKTİ
NE KAYBOLMAK UMURUM-
DAYDI NEDE BULUNMAK...

HAY AZINA SİĞİTİMYA BİZ-
DE ŞANS OLSA ZATEN!..

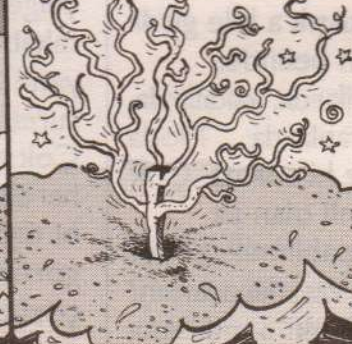
ARTIK BU ADANIN TOPRA-
GINDANMI YOKSA,

KIBRITIN YAPILDIĞI
AĞAÇMI ŞEY,

GECELEYİN BÖYLE BİR MU-
CİZE GERÇEKLEŞİVERDİ...

*SİGARA, AKIL VE BEDEN SAĞLIĞINA ZARARLI DİR.....

dütdüt'ten Sıkrı-Sıkr

olsa da durumlar● sıkışık
bizim kızlar her zaman şık

Merhaba kızlar nasılsınız? Şık mısınız?

Size, bu sonbaharın en güzel ve en şık yazısını hazırladım. Kendinizle birlikte, görünüşünüzü de yenileyin diye...

DÜRNEV KIRAÇ

Kurd, Kurde, Kurdele...

★ Nedir bu kurdelerin hikmeti anlamadım. Bi bakarsın başbakan keser, bi bakarsın babası gelinin beline bağlar, bi bakarsın minik kızlar saçlarına takar... Enteresan yani bizdeki kurdele muhabbeti. Bi de moda olacak bu sene. Sıkı-şık'a bile girdi baksana. Bütün elbiselerin belinde, ayakkabıların bileğinde, kollarda, yakalarda, kulaklarda, çantalarda, çoraplarda... Moda moda moda... Bi de ucuz ki sorma. Çok da şık duruyo. Ama önemli olan az zahmetle, güzel şeyler yapabilmek. Şimdi misal elinde bi top kurdele var, napacaksın? Napacağını bilmek lazım di mi? Şimdi sana kurdeleyle napacağını söylüyim. Yarım kollu bi tişörtünü alacaksın. Hani şu kolları çok uzun olmayan omuzda biten tişörtler. Kurdeleyi bi kolundan geçirip yakasından çıkaracaksın. Tam kolla yakanın arasından düğümü atacaksın. Üstüne de bi güzel fiyonk. Kapiş?? İstersen diğer koluna da yapabilirsin. Bak hem tişörtün yenilendi, hem yüzüne bi renk geldi. Altına bi kot etek, spor ayakkabılar... Tadından yenmezsin valla. Sonra takarsın manitayı koluna, doğru kulübün kapısına. Giriş parası alırlarsa namerdim...

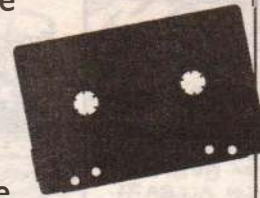
2 tişört bir göğüste durur mu?

★ Tişörtten başladık, tişörtten gidiyoruz valla. E malum altına giyiyorsun bi kot tamam da, üstüne ne giyeceğini bulamıyorsun çoğu zaman. Yani aynı kotu ayda 15 kez giyebilirsin amma, tişörtü asla! Yani aslında iki tişört yazısı alt alta sorunsalına bi kulp bulmaya çalışıyorum, idare ediver artık. Hem sonra bakarsın şöyle klas bi hareket yaparız, cuk oturur. Şinciii, evde eskimiş bir tişörtün vardır herhal. Git onu bul. Merak etme çok güzel olucak. Aldın mı? Yoksa kıyamıyor musun? Kızım dedik ya güzel olucak diye alla alla. Önüne ser şimdi tişörtü. Bir eline de makası al. Şöyle enine çizgiler şeklinde kes

tişörtü. Alt alta kesikler olsun. İstersen arasını az tut, bi sürü kesik yap. Ne bileyim kes işte kafana göre. Sonra çekmecedeki çengelli iğneleri al. Kesikleri bir ucundan öteki ucuna iğnele. Ama sadece kenarlarını. Ortaları açık kalsın. Eğer varsa küçük çelgelli iğneleri de büyüklerden sonra takabilirsin. Degradenin çengelli olanı gibi yani! Şimdi tişörtü iki ucundan tutmak suretiyle göz hizasına kaldır. Ne görüyorsun? Çok güzel olmuş di mi? Şimdiii geldik klas harekete. Bu tişörtün altına da başka renk bi tişört giy. Kesiklerden alttakinin rengi görünsün. İki tişört alt alta sorunsalı da çözülsün. Alttaki tişörtün fosforlu renklerde olması tercihimdir. Gözalcı duruyo ama abarmıyo. Diğer hatunlar kıskancından çatlıyo. Manita seni bağrına basıyo...

Müzik ruhun gıdasıdır. Dütdüt bir deniz anasıdır :)

★ Dim Tıs Dim Tıs Dim Tıs. Çıs Tak Çıs Tak Çıs Tak. Uzun ince bir yoldayım, yürüyorum geceleri. Senin aşkın bana extra larç, bana seni gerek seni. Duydum ki unutmuşsun gözlerimin rengini, e tabi daha yaşın on yedi. Daha yazardım amma, mürekkekim bitti. Hi hi hi... Neyse geldik merakla beklenen dövme bölümümüze????? Yani aldığım duyular bu yönde. Bi arkideşimin arkideşi yaptırmış bile naber?? Sen daha düşün dur. Dur bi dakika telefon çalıyo. Geldim, geldim. Bu ay da yine süper bi dövme önerisi vericem sana. Merak etme öyle dallı güllü olanlardan değil. E artık biliyosundur ben küçük, akılda kalıcı, ama çok teferruatı olmayan dövmeleri salık ediyom burda. Şimdi güzelim müziği seviyosundur di mi? Orası senin burası benim dinlemeye de gidiyosundur. Belki yolda yürürken bile dinliyosundur.

Seviyosundur dedik işte yani bana masal anlattırma. Bu ayki dövmemiz bir kaset. Evet evet bi kaset. Teybe koyup çaldıklarımızdan. Hani eskiden çok dinlerdik. Hatta özel kaset dolduran tükkanlar bilem vardı. Askerler de doldururdu sevgililerine kendi ağzından. İşte bu dövme müzik sevenler için. Sevmeyen yaptırmamasın kardeşim. Sen bakma onlara kızım. Git yaptır bu dövmeyi. Görenler hayran kalır, arkandan kıza bak be, hem göze hem kulağa hitap ediyolar derler fena mı?? Yani yalan mı?

Şık Şık öneriler

★ Bu bölüm de yeni moda. Geçen ay çıktı. Baktım sevilmiş devam edeyim dedim.

- A) Çin yemeği yediğin çubukların ucuna herhangi bir boncuğu takarak güzel bi saç tokası elde edebilirsin.
- B) İskoç eteklerine takılan büyük çengelli iğnelere anahtarlarını geçirip, eteğinin veya pantolonunu beline takarak aksesuar olarak kullanabilirsin.
- C) Yeri yıkadığın saçlarına jöle sürüp ör ve yat. Sabah açtığında çok güzel dalgalar oluştuğunu göreceksin.
- D) Uzun kollu bi sivitşörtün kollarını kesip, kesik kolları bileklerine takarak çok güzel bi görünüm elde edebilirsin. Tabi üstüne de aynı sivitşörtü giyersen.
- E) Bol eteğine biraz çamaşır kolası sıkıp iyice bükerek kurutursan yepyeni ve buruşuk bi etek yaratmış olursun.
- F) Mor ve turkuvaz çok moda olacakmış benden sölemesi... H

Bir dahaki Hayvan'a kadar mutlaka gidin, yapın, giyin.

Dütdüt'ten sevgiler. Görüş, istek ve eleştirileriniz için dutdut1@hotmail.com

Dünyada sadece iki tane yapılan, Viyana'daki eşi ikinci dünya savaşında yıkılan 'metal' yapı Bulgar Kilisesi' nin resmi zangoçu Vasil, ya da bütün arkadaşlarının dediği gibi Vasfi Yalamalar, kiliseyi ve zangoçluğu anlattı.

Çiçekler Kadınlar Gibi Çektirmez Adama

Bulgar kilisesi 1895 yıllarında Abdülhamit döneminde, demirin bol zamanlarında yapılmış. Aşağı yukarı Eyfel Kulesiyle yaşı. Eskiden ahşap olan yapı, o dönemde sık sık Yunanlılar tarafından yakılıyormuş. Birkaç kere beton denemişler ama zemin bataklık olduğu için çökmüş. Şimdiki yapının içi dışı metal. İnce kolonların içinde bir buçuk santim mermer kullanılmış.

Bu kiliseden sadece iki tane yapılmış. Eşi Viyana'daymış fakat ikinci dünya harbinde yıkılmış. Kilise yapımında kullanılan kalıplar, bir daha yapılamasın diye imha edilmiş. Binanın bakımı bu yüzden yapılamamış. 17 yıl önceki bakım sırasında orijinal perçinler bulunmadığı için, kaynak kullanılmış.

Şimdi yıksan yıkılmaz, söksen sökülmez bir yapı, dünyada bir eşi daha olmayan, parçaları monte edilerek oluşmuş bir 'metal kilise' Bulgar kilisesi. Yapımı üç sene sürmüş ama 24 saatte kuruldu diye de bir efsane var. Yapımında ben de çalıştım aslında. Ama belki

de detayları uzun sürdü.

Kiliseyi genellikle Bulgar turistler ziyaret ediyor. 240, 250 aile sürekli geliyor. Cemaati en az olan kiliselerden biri burası. Yine de yirmi yıldır, senede iki kere de olsa sürekli gelen aileler var.

Geliri de cemaatten ve Bulgaristan'dan. Bulgaristan işçilerin maaşlarını gönderiyor mesela. Ama iyice kötüledi bina. Denize yakın, rutubet çok.

Yağmur hep patlattı tavanı. Sis de çok zarar verdi binaya. Cumhurbaşkanı da geldi, Başbakan da geldi, gördüler binanın halini ama, hiç ses çıkmadı. Tamam tamam diyorlar, gidiyorlar. Bence yazık.

Papaz Bulgaristan'lı. Burada çalıştığı için, İstanbul'da yaşıyor. Ben de 23 senedir çalışıyorum bu kilisede. Tam dört papaz gördüm.

Patrikhane bütün Suriyeli'leri kendi himayesine aldı. Antakya'da Suriyeli kalmadı. Hepsini İstanbul'da kiliselerde çalışıyor şimdi.

Resmi adım 'zangoç'

Adım Vasil Yalamalardan. Soyadı kanunu çıktığında, babam kuyrukta, hemen önündeki adam 'Yalama' soyadını alınca, biraz da espri yapmış, benimki de Yalamalardan olsun demiş. Öylece de devam etmiş. Askerde sorun oldu tabii. Makara yaptılar adam akıllı. Değiştirmek te zor iş. Ne diye değiştireyim ki. Aslında bizim ailede herkes Bulgar soyadı almış. İstese babam da almış. Ben hiç sorun yapmıyorum. Zaten burada herkes beni Türk, adımı da Vasfi olarak biliyor.

6 tane çan var kilisede. Ayin esnasında, sabah iki kere 9 ve 10'da çalınıyor çanlar.

Paskalya geçti, artık kışa kadar bir

şey yok. İsa'nın vaftiz töreni kışın. Senede üç dört kez açıyor kilise.

Çanların melodisi cenazelerde başka, misafir karşılamalarında farklı olur.

Kefenin bezi yok ama katafalkın yeri var

Üç Bulgar kilisesi var İstanbul'da. Biri Şişli'de diğeri de Feriköy'de. Cenazeler genellikle Feriköy'den kalkıyor. Ölen biraz zenginse de Şişli'den.

1958 doğumluyum. Ben esasında soğuk demirciydim. Kaynakçı. İşimi yapıyordum. Buranın zangoçu hastalanmış. Hiç aklıma gelmezdi bu işi yapacağım. 81 yılıydı. Askerlikten hemen sonra. Benden önceki zangoç kırk yıl görev yapmış. 80 yaşında ayrıldı kiliseden.

Edirne kökenliyiz. Balkan harbinde kalan Bulgarlardan. Toprağımız yok ama akrabalarımız var Edirne'de. Oradaki kilisenin papazı benim teyzemin oğlu. Tamir edildi o kilise. Aziz Yorgi kilisesi. İstanbul'a selşograd diyorlar.

Evlendim, üç ay oldu ayrıldık. Üç yıl boyunca çektirdi karım bana. Pişman oldum evlendiğime.

Hiç sıkılmıyorum yalnızlıktan. Bahçeye ilgilenmeyi çok seviyorum. Çiçekler, kadınlar gibi çektirmez adama. H

Haz:Yıldız Bilgin Bayazıt- Aydan Çelik

AZZA-MANI!

BAŞKA BİR KARANLIK

O GÜN HERKES, MÜCADELELERİ, ZAAFLARI, FARKETMEDEN TIRMANDIKLARI ZİRVELERLE BİRER TANRI GİBİ GÖRÜNDÜ AZZA-MAN'A...

KİME BAKSA BİLİYOR GİBYİ, NEREDE DURUP NASIL KALKACAĞINI, NEYE BAKACAĞINI...

ÜRPERERLEK ARALARINDA DOLAŞTI, BOŞLUKTAKİ DEVİNİMLERİNİ...

HER HAREKETLERİYLE DÜNYAYI YENİDEN KURUŞLARINI...

HER DURUŞLARIYLA DÜNYAYI SİLBAŞTAN YAPISLARINI İZLEDİ...

HER AYRINTI DİNGİN BİR MÜKEMMELLİKLE İŞLİYORDU...

GÖZLER BİRER ELMAS...

SESSİZ BİR NEHİR GİBİ TITREYEN DUDAKLAR...

BAŞINI KALDIRDI, BAKIŞLARI GÖK. YÜZÜNÜ KAPLAMAYA BAŞLAYAN BULUTLAR ARASINDA KAYBOLDU...

NHRD

berlin . istanbul

berlin . istanbul
vice . versa <http://www.2-5bz.com>

İnitiert und unterstützt durch Istanbul Kültür ve Sanat Vakfı

Ehemalige T rksche Bibliothek im Künstlerhaus Bethanien
Mariannenplatz 2, Erdgeschoß 2., 10997 Berlin-Kreuzberg
Er ffnung: 27. August 2004, 18 Uhr

Sorhat Köksal aka 2/5 BZ
No Integration No Exotic, 2004, live audiovisual
performance on 27.08.04, video projection, sound

(live mix), colour, 35:00 min, on display in the
exhibition as documentation, DVD, projection, sound,
2/5 BZ birliği Avrupa

'İstanbulun Testisleri' Crossing the Bridge

2/5 BZ 'İstanbulun Sesi' adlı performansını 'berlin - istanbul
vice versa' sergisi açılışında 'No Integration No Exotic' başlığı
ile. Berlin Bethanien sergi salonundakendi filmleri ve müziği
eşliğinde gerçekleştirdi

konu ile ilgili olarak BerBat Z ksal ; Dünyaya
açılmamız lazım kendi etnik değerlerimizi dünya
nın tiksinece i şekilde sunmamız lazım.

Etnik Market'in İstanbul Markasına bozuk et
satmalı dedi.

Her şey sekiz yaşındayken gelin sünnet hediyesiyle ba ladı:

Her hareketi bir tehdit ile, her s zu bir ihtar ile kar ıla an çocuklar
ya bu esir terbiyesine intibak edip alı ırlar, ömürlerinin sonuna ka-
dar m nasız bir insan kalırlar; yahut, en umulmadık bir günde,
en sevip saymaları icabeden kimselere var kuvvetile isyan ederler.

Çocukların yüzde yüz h rri-terbiye düsturları halinde pamuk
yetle dünyaya geldikleri mal m-iplikleri, ipekten ba lar ortaya
dur. Bu mutlak hürriyetin, o ya -sürülür; bu kayıtlar gitgide daha
ta kimseye zararı olmadığı için kuvvetlenerek sicim, tel şekline
kayıt altına alınması akla gelmez, girer... Mesele, işte, bu ba ların.
Seneler ilerledikçe, bu mutlak h r-bu tellerin mukavemet kudretini
riyetten ba ı, gözü yaralananlar tesbit etmek ve kendi kopup par -
 ıkmaya başladıkça, yavaş yavaş alansın!

H k met d  er 2/5 BZ d  mez

HAMLOKMA Kapitalizm ne kadar içeri
giderse, gericilik o kadar artar. Kapitalizm
insanlara "günah" i letir       . Kapitaliz-
min başlıca ögesi s m rmektir ve bunun sı-
nırı yoktur. Bunun kurtuluşu ise dine  ı ın-
mak, dindar olmak biçiminde sunulur. Kişi-
nin dindar görünmesinin nedeni, kapitalizm-
de i ledi i suçlardan kurtulmak istemesidir.
Kapitalizm geliştikçe insanlar birbirini daha
Çok s m r r ve "günah" i ler. Sonunda da

HEDİYESİ
MEVLANA
KİTABI...

MEVLANA

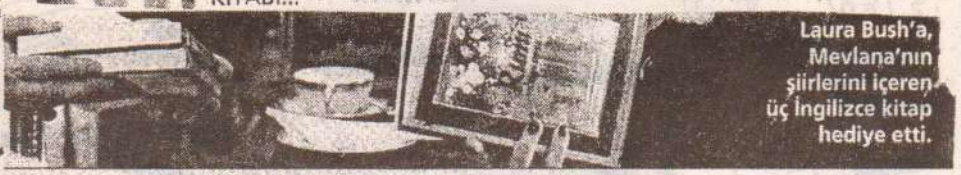
KİTABI GETİRDİ

 AHANE GICIR SER İ KATALOGLARI

Kötü sergileriniz itina ile gicir gicir katalog ile düzeltilir.

G ZBOYAMA GRA İK ACENTASI

maatbamız Kibariye'nin annesinin evinin karşısında ki sokaktadır.

Laura Bush'a,
Mevlana'nın
 ierlerini içeren
   İngilizce kitap
hediye etti.

ady'ler buluşması, d n Beyaz Sa- i 'Sarı Oda'da a ırladı. Görüşme sırasında beklenmedik bi

Ak amsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

**Yazarımız Sibel Torunoğlu,
Travesti Okşan'la konuştu**

Sihirli Annem'deki Çilek'i İstiyorum

SİBEL TORUNOĞLU

Ben: Merhaba tatlım.
Okşan: Hoşgeldin küçük kızım.
Ben: Çilek'i mi kız çocuk olarak istersin beni mi?
Okşan: Sen çok problemlisin.
Ben: Ama düşünsene ne bilmişimdir küçükken.
Okşan: Kesin laçomu kendine aşık ederdin.
Ben: Annesinin sevgilisini kapan tek çocuğum ben, haklısın.
Okşan: Sibel.
Ben: Efendim.
Okşan: Bu ne biçim isim?
Ben: Niye?
Okşan: Bütün evi kaplıyor bulut gibi.
Ben: Moralim bozuk benim.
Okşan: Neden?
Ben: Biliyorsun yedi sene oldu gelmedi.
Okşan: Kızım daha beş sene oldu. Üç yıl daha sabret.
Ben: Evlenmiş diyorsun, lubunyadan ayrılmış mı?
Okşan: Evet. Hicran, Bayram soğukta çalışmaya başlamış.
Ben: Belki lubunyadan ayrıldıysa ben sevinmeyeyim diye, lubunya evlendi diye yalan söylüyordur. Aslında Can benimle yapamaz; temiz koku kızları sever o. Mezardan iki yüz elli gram ölü eti koparan karakterim ona ters.
Okşan: Sabah sekiz, benim uyuma vaktim.
Ben: Biraz bekle uyuma, sana sorular soracağım.
Okşan: Ne sorusu?
Ben: Röportaj yapacağız dergi için.
Okşan: Tamam, demek bugün uyumak haram bana.
Ben: Bir saat sonra uyuyamaz mısın?
Okşan:
Ben: Okşan, bebek kedi Erol çok şirin bir kedi. Onu bana verdin ama kendin bu zayıf mantar burunlu kediyi aldın.
Okşan: Bu benim olsun, mantar burunlu uslu ama.
Ben: Kucağıma çıksaydı kıskanır, naşlatırdın.
Okşan: Hayatın anlamı çirkinliktir. Balgam tükürülmüş plastik bir bardaktır.

Ben: Bunları unutmamak mı Okş?
Okşan: Hatırlatıyorlar.
Ben: Kimler?
Okşan: Erkekler.
Ben: İyi bari, ayağımızı yere sağlam basıyoruz.
Okşan: ...
Ben: Hep annemi düşünüyorum. Uykuda beynim bana işkence ediyor, güya üç gündür can çekiyormuş. Uykumda öyle diyorlar.
Okşan: Bu sıralarda ben de hep ailemi düşünüyorum.
Ben: Senin bir teyzen vardı İstanbul'a gelmiş hani. Ne oldu o?
Okşan: Hiçbir şeyi unutmuyorsun.
Ben: Kadının kalacak yeri yok di-yordun. Ne olacak?
Okşan: Annemin yanında kalsın di-yorum. Konuştum annemle, kesin öyle olacak. Sibel, bir milyar daha hazırladım bu ay; evin borcu yedi milyar kaldı.
Ben: İyi.
Okşan: Borcum bitince birlikte tapuya gidebilir miyiz?
Ben: Tabii.
Okşan:
Ben:
Okşan: Tıkırtıları duyuyor musun?
Ben: Evet.
Okşan: Fırının içine bir fare yuva yapmış.
Ben: Evde kedi olduğu halde?
Okşan: Evet, açlıktan ölüyordu bisküvi verdim.
Ben: Dur kız, bunları da verelim ölüyorsa; kan şekerini yükseltir. Şekerli ya..
Okşan: Al sen onu eve götür.
Ben: Bu eve götürdüğüm ikinci fare olacak. Yıllar önce Kemancı'da bulduğum bir fareyi eve götürmüştüm.
Okşan:
Ben: Yaşamın anlamı nedir Okşan?

Okşan: Hayat paranın üzerinde duruyor. Güzel bir evim olsun isterim. Kira derdim

Ben: Manyak! Dayak?

Okşan: Dayak her ailede var. Evden kaçmam yüzünden çok dayak yedim. Kimliğimi alıyorlardı.

Ben: Maddi durumun?

Okşan: Sıkıntım yok.

Ben: Travestilikten başka bir iş ister miydin?

Okşan: Tabii ki, en büyük hayalim iş kurmak.

Ben: Saat on iki olunca barları özlemez misin?

Okşan: Özlesem eğlenmek için giderim; alırım Sibel'im.

Ben: Bizde seninle iki ahbap çavuş olduk. Cnbc A çıkıyor mu sende?

Okşan: İngilizce ya, seyretilmiyorum.

Ben: South Park diye bir çizgi film var. Şimdi çocuklar tutuklanıp hapse koyuluyorlar. Orda arkadaş oluyorlar bir tutukluyla. Ama arkadaş olabilmeleri için çocuğun bir fedakarlık yapması lazım. İçeri gizlice puro sokacaklar; çocuk puroyu kışında saklıyor. Tuvalette bağıra çağıra, ıkına sıkına puroyu çıkarıyor. Ordaki adama verirken, "Biraz pis kokuyor, kusura bakma" diyor. Sonra çocuğu hapisten çıkarıyorlar ama bir gün hapisaneyeye yine düşüyor çocuk. Bir bakıyoruz çocuk tuvalette yine bağırıyor, ıkınıp sıkınıyor. Bir bakıyoruz gelirken arkadaşına işte bir sinema salonu, bir müze, bir de perili köşkü getirmiş sıkılasın diye.

Okşan: Bakalım sen Mc Donalds'ı ne zaman getireceksin? H

olmasın, kimseye muhtaç olmayayım.

Ben: Peki aşk?

Okşan: Aşk benim için yok. Bir ke-re yaşadım.

Ben: Ne tarz erkeklerden hoşlanıyorsun?

Okşan: Kısa boylu, tıknaz, maddi durumu iyi, kesin bir işi olmalı.

Ben: Biraz Travesti Pinokya'dan söz et.

Okşan: Yeniden okuyorum, yenden bir şeyler buluyorum.

Ben: Mutlu musun?

Okşan: Kendimi taşıyabiliyorum ama en ufak bir şeyde salya sümük ağlıyorum.

Ben: Play Station'daki karakterler ölünce ağlayan tek insan sen olmalısın. Beni geçtin. Peki ya mutsuzluk?

Okşan: Hayatın bir gerçeği.

Ben: Bir çocuğun olmasını ister miydin?

Okşan: 'Sihirli Annem'deki Çilek'i istiyorum.

Ben: Türkiye?

Okşan: Dünyanın en güzel yeri. Başka bir ülkede yaşayamam gibi geliyor. Biliyor musun, biraz evvel sen iki yüz elli gram ölü eti deyince ağzım sulandı.

Sayım'ın Kitap Bavulu

SAYIM ÇINAR

Heidegger Kitabı

Kaan H. Ökten
Agora Kitaplığı

Heidegger, geçtiğimiz yüzyılın ve çağımızın belki de en önemli

filozofu. Dünyanın her tarafında olduğu gibi Türkiye'de de Heidegger üzerine hazırlanan yayınlar gün geçtikçe çoğalıyor. Elinizdeki bu kitap da Heidegger'in hayatı, yapıtları ve düşünsel kökenlerini kapsamlı biçimde tanıttak bir kılavuz kitap olarak düşünüldü.

Türkiye'de Göç ve Gecekondu ma 1 Mayıs Mahallesi

Şükrü Aslan
İletişim Yayınları

Şükrü Aslan'ın incelemesi, İstanbul - Ümraniye'deki bu mahallenin öyküsünü anlatıyor: 1960'larda tipik 'gecekondu' sistemi içinde oluşmaya başlayan mahalle içinde, arsa dağıtımı vd. sorunlarla ilgili çıkar çelişkileri ve mücadeleleri sonucunda gelişen siyasallaşma süreci... Bu sorunları çözmek için kurulan Halk Komitesi... Kendini '1 Mayıs Mahallesi' diye adlandıran mahallenin 1970'lerin siyasal kutuplaşma ortamının belli başlı 'konularından' ve çatışma alanlarından biri haline gelişi; karşılaştığı baskılar anlatılıyor bu kitapta.

Harcıalem İçki Bira

Deniz Gürsoy
Oğlak Yayınları

Şişede durduğu gibi durmaz bira. Uysallığını kaybeder, ejderha

oluverir birdenbire ve çarpar adamı. Hem de öyle böyle değil, adamakıllı çarpar, küfelik eder. Sümerler ve Eski Mısırlılar, bira bardağını gökyüzüne kaldırarak bir bakıma birayı tanrılara adanmış. Bu kitap Türkiye'deki ilk telif bira kitabı. İçkilerin atası biranın tarihiyle başlıyor, Avrupa'dan ve Türkiye'den sonra sıra biranın üretimine, çeşitlerine ve sunuşuna geliyor. Birasevenlere duyurulur.

Kadınlığın 21 Hikayesi

Murathan Mungan'ın Seçtikleriyle
Metis Yayınları

Metis Edebiyat'ta, Murathan

Mungan'ın Seçtikleriyle başlıklı dizinin altıncı kitabı olan Kadınlığın 21 hikayesi, kadınların çocukluklarından yaşlılıklarına ömürleri boyunca içinde yer aldıkları çeşitli kadınlık durumlarını gösteren öykülerden oluşuyor. Türkçe'de daha çok romanları ile tanınan, aynı zamanda çok iyi bir hikâyeci ve denemeci olan Margaret Atwood'un yanı sıra Ingeborg Bachmann, Alice Walker, Elsa Morante gibi yazarların da birer öykülerine yer verilmiş.

Rodos Şövalyeleri ve Osmanlılar

Nicolas Vatin
Tarih Vakfı Yurt Yayınları

Fatih devri sonrası taht kavgasında Cem Sultan'ın sığındığı Rodos'taki St. Jean şövalyelerine Osmanlı tarihi kitaplarında sıkça değinilir; ama Doğu Akdeniz'de hassas bir dönemde stratejik bir yeri olan bu Hristiyan gücü derinlemesine inceleyen kaynak yok gibidir. Nicolas Vatin bu 'hacimli' kitapta, 'efsanevi' Rodos şövalyelerinin tarihini efsanelerden arındırmaya ve belgesel bir zemine oturtmaya girişiyor. Üstelik bunu çift taraftan, yani hem Osmanlı, hem de Rodos şövalyelerine dayanarak yapıyor.

Karnımda Biri Var

Demet Stigner
Kapital Medya Yayınları

Eğer hamileyseniz, hamile kalmayı

düşünüyorsanız veya hamilelikten korkuyorsanız, Kapital Kitapları tarafından yayınlanan bu kitap tam size göre. Bu kitapta, başından sonuna kadar 'normal' seyreden bir hamileliğin tatlı hikayesini hem de pek çok konuyla ilgili faydalı bilgileri bir arada bulabileceksiniz. Demet Stigner, 1965 Ankara doğumlu. ODTÜ Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü'nü bitirdikten sonra 3 yıl tasarımıyla uğraştı, 10 yıl reklam yazarlığı yaptı.

Edebiyat Dünyasından Haberler

• Tüm dünyada geniş bir okur kitlesine sahip olan fantastik kurgu yazarı Robert Jordan (gerçek adıyla James Rigney) 2004 İthaki Yayınları'nın davetlisi olarak Türap Kitap Fuarı'na ve bir dizi etkinliğe katılmak üzere Türkiye'ye geliyor. Yazarın, dünya çapında milyonlarca satan 'Zaman Çarkı Serisi'nin ülkemizdeki yayıncısı olan İthaki Yayınları, bugüne dek serinin üç kitabını yayınladı. Serinin 4. cildi Eylül ayında yayınlanacak.

• Millî Eğitim Bakanlığı ilk kez hayatını sürgünde ve hapiste geçirmiş bir öğretmen yazarı, Rıfat Ilgaz'ı artık öğrencilere tavsiye ediyor. Millî Eğitim Bakanlığı'nın 2004-2005 eğitim-öğretim sezonu için okullara önerdiği yüz kitaplık listede Rıfat Ilgaz'ın Karartma Geceleri adlı romanı da yer alıyor. Rıfat Ilgaz bütün otoritelerce Türk Klasikleri arasında sayılmasına rağmen bugüne kadar hep sansürlü yazarlar arasındaydı. Hiçbir kitabı devlet okullarının kütüphanelerine giremiyordu. Öğretmen ile öğrenci arasındaki sevgi-saygı ilişkisini, kopyayı ve ezberi mizah

yoluyla yeren Hababam Sınıfı romanı, İngiltere'de ders kitabı olarak okutulurken ve Tokyo Üniversitesi'nce tiyatro oyunu olarak sahnelenirken, Türkiye'de okullara girmesi yasaktı. Sadece yazarından, Rıfat Ilgaz'dan dolayı. Artık serbest... Hem de Karartma Geceleri romanıyla...

• Yazar Nihat Genç dört yeni kitapla su katılmamış muhalefetini sürdürüyor. Genç, dört kitapla birden okurlarının karşısına çıkıyor. Cadde Yayınları'ndan çıkan kitaplar 'Edebiyat Dersleri', 'Memleket Hikayeleri', 'Amerikan Köpekleri' ve 'Nöbetçi Yazılar' başlıklarını taşıyor.

'Edebiyat Dersleri'nde su katılmamış bir muhalif olan Nihat Genç'in pek çok yazarla giriştiği sert polemikler var. 'Memleket Hikayeleri'nde ise güncel ulaşan siyasi eleştirilerle memleket halini gözler önüne seriyor. Otuz yazıdan oluşan bu

kitap alabildiğine eleştirel bir gözle Türkiye'nin sosyolojik ve siyasal bir panoramasını sunuyor. 'Amerikan Köpekleri' yine yazarın, Amerika'nın Irak'ta

işgal ettiği sürecinde kaleme aldığı öfke dozu yüksek yazılardan oluşuyor. Kitapta yer alan görüşlerin medyada büyük yankı uyandırdığını da hatırlatalım. Nihat Genç 'Nöbetçi Yazılar'da ise bize yerli ve sahici yazarlara ne kadar susamış olduğumuzu bir kez daha hatırlatıyor.

• Can Yayınları Üstün Akmen'e, Celal Üster'e, Seçkin Selvi'ye 'Hoş geldin' derken, Cemil Kavukçu'nun aynı günlerde piyasaya sunulan 10. kitabı Suda Bulanık Oyunlar'ı da alçakgönüllü bir kokteyl ile kutladı. Yayınevinin terasındaki sohbetler elbette yayın dünyasının sorunları

üzerineydi. Az satan kitaplar, çok satan kitaplar, hiç satmayan kitaplar, kitabının tanıtımını yaptırmayan yazarlar konuşuldu. Gecede Erdal Öz, Celal Üster, Ayfer Tunç, Deniz Kavukçuoğlu, Nazlı Eray, Cemil Kavukçu, Semih Balcıoğlu, Doğan Hızlan, Hami Çağdaş gibi yayın dünyasından isimler vardı. H

Bulmaca Buldurmaca Paldır Kültür Doldurmaca

MEVLÜT GÜLVEREN

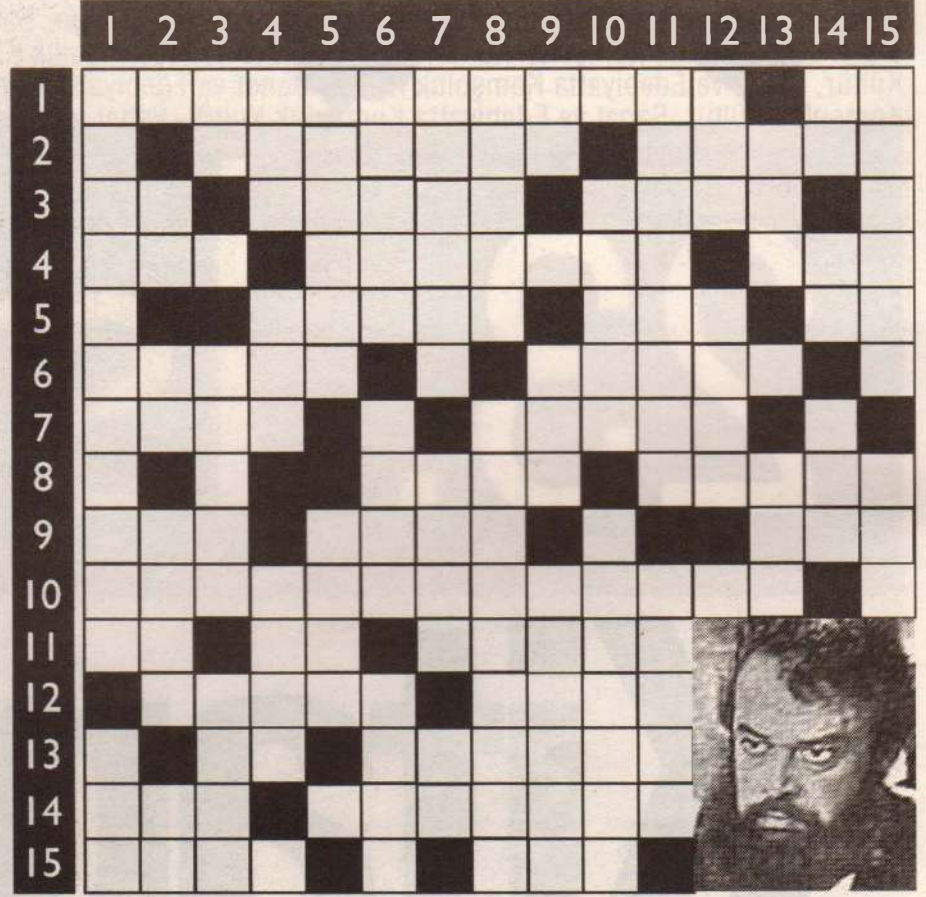

Soldan Sağa

1) Fotoğraftaki aktör 2) 1982 yılında ikinci en iyi film olarak Altın Portakal almış Ali Özgentürk yapımı / Aileyi ilgilendiren / Zonta, patavatsız 3) Voltamper kısaltması / Bölüm, dal, kol / Dokumacılıkta mekikle enine atılan iplik 4) Yunan rakısı / Eşekleriyle ünlü bir Ege adası / Satrançta özel bir hareket 5) Sonbaharıyla ünlü bir Ankara ilçesi / Herzigova soyadlı güzel bir hatun / Nazi hücum kıtası 6) Birçok bitkisel üründe bulunan, sepicilikte ve hekimlikte kullanılan, buruk tatta bir madde / Balgamtaşı 7) En iyi on Türk filminden biri / Gaza getirme, kışkırtma 8) Prensip / En gerekli olan, vazgeçilmez 9) Şahin ön adlı yönetmenimiz / Başlıca, temel / Son halife 10) İstanbul'un Osmanlılar'a geçişinde ünlü alemdar 11) Lutesyum kısaltması / Müjde ön adlı aktris / Milliyetçi Ermeni Örgütü 12) Tapınak / Acıklı, üzücü 13) Dünyayı karıştıran ABD örgütü / Savaşta ele geçirilen mallar 15) Kalıtsal / Çelik çomak oyunu

Yukarıdan Aşağıya

1) Bir yönetmenimiz / Çok keskin, yakıcı 2) Kifayetsiz / Ayıp bir kelime / Hayatın sona ermesi / İridyum elementinin simgesi 3) Bir nota / Özdemir ön adlı tiyatro bilimcisi / Bulut ön adlı aktör 4) Azarlayıcı, sert bakış / ".... Üst" (yazar kodu) / F. Capolla'nın ünlü filmi 5) Mutedil / İsviçre'de bir ırmak 6) Güzel sanatların bir dalı / Patolojik şişkinlik / Yemek 7) Hamam / Şehzade eğitmeni / Kalayın simgesi 8) "Uyu..... oğlan uyu, öte gecelerde büyü" (türkü) / sağduyu 9) Toprağın nemi / Tırnak cilası / Samanlıkta basılan kadın 10) Gizlemeden, açıkça / Üretimde bir mala harcanan değerlerin tümü 11) Faaliyet, etkinlik / Behrengi soyadlı İran'lı yazar 12) Bir tür cila / Güney Kıbrıs'ta sosyalist bir parti 13) ".... deli" (deyim) / Sanı 14) Amerikanyum simgesi / Osmiyum simgesi / Lif 15) Kurduyla ünlü Türk kahramanı / Kumandan, amir

Kara 1	İzan 2	Atak 3	Yura 4	Amil 5
Akay 6	Yasa 7	Elif 8	Mazi 9	Mala 10
Emin 11	Sarf 12	İnek 13	Asap 14	Etik 15
Nİce 16	Alev 17	Kazı 18	Akil 19	Bezi 20

Anahtar Cümle

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

Kutuların içindeki harflerin yerlerini doğru bir biçimde değiştirerek aşağıdaki soruların yanıtlarını bulunuz, kelimelerin baş harflerini aşağıdaki karelere yerleştiriniz. Soruları doğru yanıtladığınızda, ülkemizde bu yıl 41.'si düzenlenen bir festival çıkacaktır.

1. Çalma ya da çalınmış şey
2. Alman faşisti
3. Karadeniz yelkenlisi
4. Ölçü
5. Peru'da bir kent
6. Giysinin boyun bölümü
7. Bir kıta
8. Ağ torba
9. Marka
10. Amerikan devesi
11. Dişlerin sert bölümü
12. Komşu bir halk
13. Kültür
14. Gidilen yönde olmayan
15. Parça, lokma
16. Zarıf, narin
17. İskambil erkeği
18. Nevale
19. Hokka ipeği
20. İssiz

HAYVANARTBAHÇESİ

AMATEM (Alkol ve Madde Bağımlılığı Tedavi Merkezi)

AMATEM'in bahçesinde oturuyorum. Binayı seyrediyorum saatlerdir. Biz eroinmanların yolu bir şekilde AMATEM'den geçer hep... Ne çok volta attım ben bu binanın koridorlarında.

İlk yatışımın dördüncü ya da beşinci günüydü sanırım. Krizi artık yavaş yavaş atmaya başlamış, zar zor ayağa kalkıp sabahın yedi buçuğunda pencereye sigara içmeye çıkmıştım. İllerdeki çamlığı seyrediyordum. O saatte eşofmanlarını giymiş koşu ya da yürüyüş yapan insanları görünce şok olmuştum. Öğlen ziyaret saatinde bana nasıl olduğumu soran doktora, o insanları anlatıp "Ya, demek ki hiçbir derdi kalmamış ki bu insanların o saatte koşuyor" demiştim -bana gözlüğünün üstünden bakıp "Yavaş yavaş gözlerin daha da çok açılacak, önce insanları fark edeceksin, ağaçları fark edeceksin, sonra çiçekleri... Böcekleri fark ettiğin gün çoktan iyileşmiş olacaksın" demişti.

Kendime o şans hiç vermedim. Hiç böcekleri de fark edecek kadar uzun bırakamadım eroini. Tekrar tekrar başladım hep... Ama ağaçları fark etmiştim. Dut ağacının dallarına oturup dut yemeyi ve orada hayal kurmayı çok sevmiştim...

İllerdeki voleybol sahasına gidiyor bakışlarım. Krizi atlattıktan sonra 28 günlük terapi programına başlanırdı AMATEM'deki tedavide. Ve öğlen bir saat spor saatimiz vardı. Voleybol oynardık. AMATEM; Bakırköy Akıl Hastanesi'nin bünyesinde olduğundan, oradan geçen insanlar bizim ne iş olduğumuzu anlamaz ve "Aaa, delilere bak, ne güzel voleybol oynuyorlar" derlerdi. Bayılırdım böyle komiklikleri yakalamaya.

Her gün sırayla 2 kişi bulaşıkları yıkardı. Nefret ederdim o koca yemek kazanlarını yıkamaktan ve habire köpük atardım bulaşık partnerime. Bir gün başhemşire "Zeynep, bizim bu bulaşığı yıkayacak personelimiz elbette var ama bunu size yaptırmamız da tedavinin bir parçası.

Bunu neden size yıkattığımızı hiç sordun mu kendine" gibi bir şey demişti. Ben de "Tabii ki sordum ve tedavinin hangi parçası olduğunu anladım. Şimdi ilerde tekrar uyuşturucu kullanacak olursam hemen gözümün önüne bu koca kazanları getirip -aman yapmayayım ben bu işi- neyi sonra o kazanları yıkamak zorunda kalırım- diyerek uyuşturucudan vazgeçeceğim" dedim. Bana soğuk soğuk "Komik olduğunu mu sanıyorsun" demişti.

Evet öyle sanıyordum; komiktim bence ama o görmüyordu. Herkes gibi, annem gibi bana bakıyor ama beni görmüyordu...

Dergi'de yayımlanan ilk yazımda beni en çok mutlu eden, yazının çıkmasından çok altına yazılmış nottu... "Yeni yazılarını bekliyoruz" yazmıştı birileri bana. Hiç tanımadığım birileri beni görmüştü ve sanki bana gülümsemişti..

HARİKA BİR ŞEYDİ BU...

**Zeynep
İstanbul**

Tarımtrak

Elma ağacında elma yok
Ayva ağacında ayva
Yine de;
Bu armutlar(!) kalkmış;
'Çiftçinin yüzü gülecek' diyor.

**Mustafa Çalışkan
Bandırma**

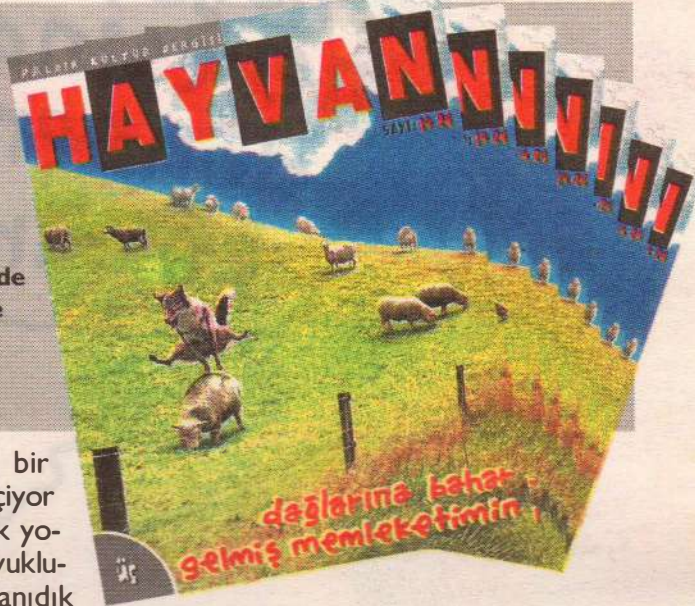
Yeşil

Daha önceleri defalarca binmişti asansöre. Böyle değildi elbet! Aklına hiç gelir miydi, bir gün aynalı, dört köşe, şu kıpırdayan ve kıpırdarken midesini bulandıran mekana ayaklarıyla dikine değil, yatay ve tavana bakarak gireceği...

Başında yatağı tutan yeşilli adamı ve asansöre bir uçtan bir uca uzanmış kendini azıcık gördü aynada. Keşke kalkabilse ve keşke hep yaptığı gibi asansör durana kadar aynada bakabilse kendine, ne kadar yaşlandığını görebilse, gözlerine bakabilse, iyice yaklaşmış parlak aynaya gülümseyebilse ve saçlarını düzeltebilse. Her şey şaşırtıcıydı, yabancıydı.

Arkadaşımız HAYVAN DERGİSİ'nin 3. cildi çıktı!

3. HAYVAN cildinin de çıkan iki ciltle birlikte aynı kütüphanede kocamalarını dileriz, deermişiz

dı. Uykulu başından bir dolu çelişki gelip geçiyor ve bu yüzden daha çok yoruluyor, daha çok uyukluyordu; çelişkiler? Tanıdık olan asansör aynası, ameliyâtına giden birkaç dakikalık bekleyişin yabancı yol arkadaşı; var ama içine girdiği güne kadar yok gibi duran, önünden defalarca geçtiği kapısının az ötesindeki otobüs durağından otobüse bindiği, akşamları ışıkları bir yanıp bir sönen, çok büyük, çok eski bu hastanenin artık tanıdık, bildik olması... Asansörle ameliyât odası arasında korkudan, heyecandan daha çok onu saran bu çelişkilerle, kendisine hesap verme gününün doğmasıyla karşılaştığı sorular dı.

Az sonra O'nu asansörden çıkaran yeşilli adamın, karanlık koridor boyunca mırıldandığı garip şarkıda "acaba" dedi, "daha nelere şaşacağım? Daha ne kadar yabancı olacağım tükettiğim ömrümün?" O öyle kendisiyle savaşıırken, başlarında, üzerlerinde, ayaklarında yeşiller olan birileri karmakarışık gidip geldiler. Yeşilli bir kadın koluna iğne yaparken, en çok hangi rengi sevdiğini sordu O'na. "Yeşil" diyemedi, ağzını açamadı, soluğu gitti. Görme-yi de beceremedi, tepesindeki parlak ışık kararıyordu derken uzun masa, aletler, eldivenler, pamuklar da yok oldular. Kendini konuşanlara, kıpırdayanlara değil, onlara buz gibi duran nesnelere teslim etme isteği ile yumdu gözlerini.

Ne kadar zaman geçti bilmeden, ikinci kez yatıyordu asansörde. Aynaya bakacak dermanı yoktu. Zaten üstündekinin kanlı yeşili de kendili-

ğinden görünüyordu karşıdan. Kan O'nundu, yeşil yabancı.

Uyumak istemiyordu, uyuyakaldı. Uykusunda dolaşırken yaşadığını yalnızca nesnelere fısıldadı. O'nu şaşkına çeviren yaşama kanıtlayacağı bir işi vardı; aldığı nefese kadar her şeyi sormak, sorgulamak ve yeniden her şeye aldırmak, yeniden ciddiye almak onları. Uyandı, giyindi, binadan bitkin halde çıktı.

Geçen ayın yeşil yaprakları artık dökülüyordu. Göğsündeki o uzun çizgi de yavaş yavaş O'nun oluyor, rengini alıyordu. Pencerenin serinliğindeki başından doğaya dalıyor, ardından göğsünün üzerinde dikine uzanmış yaşama bakıyordu: Her şey yeniden şaşırtıcıydı...!

**Miyase Aytaç
İstanbul**

Bir Koca Yürek

gözyaşlarını damla damla, yüreğinde biriktiren bir baba dağ gibi bedeninde, acıları toplayan bu koca devran, gün olur patlar bir gün. sönülmez bir ateş ortasında, parlayan koca bir alev topu zindan duvarlarında o gülümseyen gözler, titreyen ses, eskimeyen yüzler... hani?

ve dünden kalmış bir eser nerede?

**Veli Çağraş
Mersin**

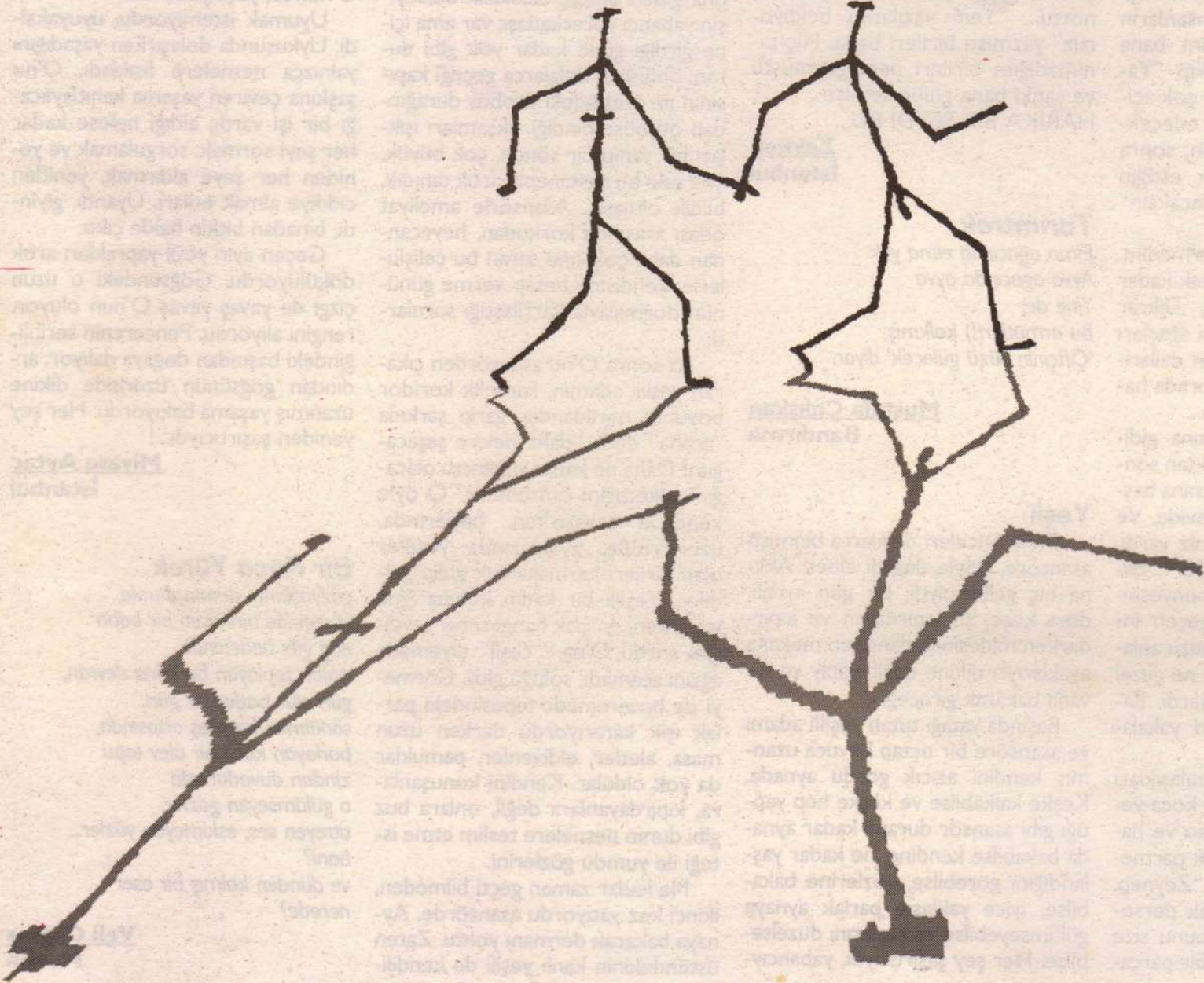

Ekim 2004 • Ayda Bir Yayımlanır • İmtiyaz Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: Metin Üstündağ • Yazı İşleri Müdürü: Hatice Üstündağ • Koordinatör: Ayhan Bozkurt
Haber Merkezi: Oylum Gölbaşı Çağan, Sinan Sülün, Yıldız Bilgin Bayazit, Emrah Serbes, Mehmet Duru, Seray Şahiner, Seydi Şahin, Zeynep Mengi, Faruk Kaya
Grafik Tasarım: Serdar Karataş Dizgi: Cemal Vanlı • Genel Müdür: Orhan Açar • Satış Müdürü: Cüneyt Aydın • Halkla İlişkiler: Ali Haydar Akkaya • Trafiker: Mustafa Danacı
Adres: İstiklal Cad. Turhol Han. No:373 Daire:7 Beyoğlu/İSTANBUL Tel: 0212 293 32 77 - 78 • Fax: 0212 293 32 79 Yayıncı: PAK Basın Yayın
ISSN 1303 - 944X • Baskı: Ilıcak Matbaası (0212 880 40 75) • Genel Dağıtım: DPP (0212 622 22 22)

Yurtiçi: 1 yıllık 35 Milyon / 6 aylık 20 Milyon Avrupa: 1 yıllık 25 Euro / 6 aylık 15 Euro ABD ve Uzakdoğu: 1 yıllık 50 Dolar / 6 aylık 30 Dolar / Abonelik için İrtibat
Tel: 0212 293 32 77 / 3 hat Ali Haydar Akkaya Hesap No: PAK BASIN YAYIN LTD.ŞTİ adına TL: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 1101003-2
EURO Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006501-1 / DOLAR Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006502-9

"hayatın
neresinden
dönsen
kârdır"

bir kere doğduktan
ve olduktan sonra
var mıdır gerçekten
böyle bir seçenek..

Nilgün Marmara + met üst